

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!..

REFED

ISSN 1307-072X

9771307072007

Sayı 42, Mart 2010-3, 3 TL. -KKTC 3,5 TL-

Böyle memleket mi olur?
HER TARAF AJAN DOLU!

mantar tarlası

Dün gözaltılar oldu, Balyoz Darbe planıyla ilgili, bugünse ne yazık ki işte Balıkesir Dursunbey'den gelen böyle bir maden kazası haberi var. Nasıl bağdaştırırsınız ya da var mıdır bir bağlantı yoksa sadece ve sadece tevafuk diyebileceğimiz hadiseler midir bunlar, bunu da sizin izanınıza bırakıyoruz. Belki de varsa da bir bağlantı tabii komplo teorisi üretmek hiç hoş değil. Çünkü birisinde 19 kişi diğerinde 17 kişi can verdi.

Fethullahçı Samanyolu televizyonunun haber spikeri Asım Yıldırım... Bunlar da insan...

İddialar, gözaltılar, sorgulamalar devam ediyor. Fakat biliyoruz ki; bütün bu olup bitenler gözbebeğimiz Silahlı Kuvvetler'in itibarını asla zedelemmez. Zaman zaman darbeler, muhtıralar yaşandı. Şimdilerde yine, TSK içine sızan cuntanın darbe girişimlerinde bulunduğu konuşuluyor, tartışılıyor. Altını çizerek belirtmekte fayda var. Bu olaylar ülkemizin en köklü kurumunun tamamını bağlamaz, onun güvenine leke süremez, sürmemeli. Kötü niyetliler her kurumda olabilir. Önemli olan hukukun işlemesidir.

Yine Samanyolu TV...

Plajlar serbest, başörtüsü yasak. Aklım almıyor. Soyunmanın sınırı yok, örtünmeye gelince yasak. **Zaman yazarı Hekimoğlu İsmail... Bari yazı bekleseydin be emmil...**

Çok değerli bir bilim adamını, hayatını çocuklara gençlere eğitime adanmış olan İhsan Doğramacı hocamızı kaybettik ona da Allah'tan rahmet diliyorum.

Recep Tayyip Erdoğan... Hacı Hoca'yı Mekke'de, bunlar birbirini dakkada...

İktidara karşı çıkanların kanını tahlile yollamak gerekir. Bu kanı bozuklar, gizli sözleşmeler yaparak ihanet etmişlerdir.

AKP Çorum milletvekili Ahmet Aydoğmuş... Çok coşmuş...

Yeter artık. Yardımcı olun, yoksa canınız yanar.

Erzurum'da yapılması planlanan hidroelektrik santrallerinin tartışıldığı toplantıda Vali Sebahattin Öztürk, TEMA temsilcisinin elinden mikrofonu alıp 'demokratik açılım' yapıyor...

AK Parti'nin içinde, Tayyip Erdoğan'a doğruları söyleyecek cesareti olan kimse yok mu?

Acaba birileri, gazetecileri hedef alan konuşmasından sonra onu uyarıp, "Patron, bu olmadı" dedi mi? Erdoğan, açıkça, gazete patronuna "Köşe yazılarında sen sorumlusun, onların yazılarını sansür edeceksin" tavsiyesinde bulunuyor.

Nazlı Ilıcak... Kendisini 'demokrat' rolüne çok kaptırmış olacak ki, Başbakan'ın 'demokratik açılım'larını hayretle takip ediyor... (Hazırlayan: Onur Özgen)

2

Hadi bakalım Tayyip! Bu kıyağımı unutma!..

Tayyip'e 'BALYOZ PLANI' önerileri

Tekel işçilerini Yıldırma için 10 taktik

Sevgili Tayyip,

Bu mektubumda sana Ankara'daki Tekel işçilerini, onlar seni devirmeden nasıl devireceğine ilişkin taktikler vereceğim. (Danıştay kararı öncesi yazıldı.)

1. Sana düşen öncelikle burayı içten sarsmak, sonra da 1 Mayıs'ta uyguladığının bir benzerini yapmaktır. Önce şu Kürt Tekel işçilerini 'bölücü' yaparak işe başla!
2. Sendikalarla görüş. De ki, "Bana bakın kafamı kızdırmayın, bir de 4-Z çıkarırım sırf sendikacılar için, 4-C'ye dua edersiniz!.."
3. Daha önce de söylediğim gibi, ne kadar televizyon, gazete, radyo varsa satın al, hatta internet sitelerini de al, alamadığını da kapatırsın. Aydın Doğan'a da ne istiyorsa ver, sonra zaten geri alırsın, bu kadar cimri olma Tayyipçim!
4. Öyle görünüyor ki, hâlâ kafasını ezemediğin komünistler hareketleniyor. Bir sürü parçaya bölündüler diye sevindiklerimiz, Ankara'nın göbeğinde, hep birlikte halay çekiyorlar. İmamlar vaazlarında bu konuyu işlesinler, Diyanet İşleri Başkanlığı da açıklama yapsın, "Hükümete karşı çıkmak affedilmez günahlardandır!" diye.
5. Birkaç tane adam bulup, karısı, çocuğu-çocuğuyla televizyona çıkarın, canlı yayında özür dilesin senden, dramatik bir müzik fondayken, "Pişmanım," desin, "Bizi kıskırttılar," "Aslında biz mutluyduk," desin. Tekel işçisi olmasına gerek yok illa ki, 3-5 kuruş koyun birinin cebine yapsın. Olmazsa şu sabah

programlarından da kiralayabilirsiniz.

6. Gece ateş yakıyorlar ya, içine bir tane bayrak atсын birisi, ötekisi de kameraya çeksin, oldu-bitti! Şu 2005 Mersin Newrozundaki gibi... İlla farklı şeyler yapmak zorunda değilsin Tayyipçim. Eski taktiklerin çoğu geçerli hâlâ.

7. Ha, bir de unutmadan, görüyorum ki halk da Tekel işçilerini 'haklı' buluyor. Bu durumu biraz bulandırmak lazım! Sen bu işleri benden iyi bilirsin gerçi, mesela Ergenekon ile bağlayabilirsin bu işi: 'Tekelekon' diye.

8. Dünyadan haberi olmayan işçilerin hepsi, sayende 'sol yumrukları havada' slogan atıyorlar. 'Dağıtırm lan burayı' edaları bir işe yaramaz. Kasımpaşalılığı bırak, biraz Washingtonlu ol! Yukarıdaki 7 taktiği denedikten sonra, basın mensuplarına bir 'gece kıyağı' olarak çorba ısmarlıyorsun, o sırada 1 Mayıs cengâverleri (Our Boys) işi bitiriyor...

9. Yerde saçından sürüklenen kadın, bayılmış işçi görüntüleri olmasın, polis kamerasından çekilenler, iyi bir montajla bütün medyaya servis edilsin. Birkaç tane 'uç' görüntü de cep telefonuyla çekilsin ve medyaya düşürülsün ki, anlasınlar BOP'u copu.

10. Tekel binalarını da elden çıkarmaya hız ver! Tabii sen kime vereceğini bilirsin! Elbette burada bitmiyor, 'Durmak yok yola devam' Tayyipçim, bütün çalışanları 4-C statüsüne getirmelisin! Tabii sırayla... Hadi bakalım, kolay gele!

SERDAR TÜRKMEN

EFSA NE GREVİN ÖYKÜSÜ: KAVEL 1963, ZAFER AYDIN

Türkiye Maden-İş Sendikası üyesi işçiler 1963 yılının ilk aylarında Kavel Kablo Fabrikası'nda 36 gün süren bir grev yaptı. Bu grev, Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli grevlerden biri olarak kabul edilir. Grevi önemli hale getiren en belirgin unsur, 1961 Anayasası'nın işçilere tanıdığı grev hakkının nasıl kullanılacağına ilişkin yasal düzenleme olmadan, üstelik İş Yasası'nda grev yasağı sürerken yapılmış 'kanunsuz' bir grev olmasıdır. Vehbi Koç'un da ortak olduğu fabrikada yaşanan grev, dönemin önemli sosyal olaylarından biridir. Sadece bir grev olmanın ötesinde anlam kazanmış; etkisi, boyutlarını kat kat aşmış bir eylemdir. Grev üzerinden grev hakkını sınırlamak için çaba harcayan işverenlerin tutumu; grev yasağı görüşülürken konunun Meclis'te önergelere konu olması; grevle ilgili yasaya özel hüküm konması; grev uygulaması sırasında sendikalar arasında yaşanan görüş ayrılıkları gibi pek çok gelişme Kavel grevini kayda değer kılıyor. Bütün bu ve benzeri nitelikleri nedeniyle Kavel grevi, emek hareketinin hafızasında iz bırakmış, "tarihi" diye tanımlanan grevler arasında yer almaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"KANUNSUZ" BİR GREVİN ÖYKÜSÜ KAVEL 1963

Zafer AYDIN

Bu maçı alacağız!..

Kişer bir söz olacak ama, Ankara'da 'bir hayalet dolaştı.' Üç aya yakın bir süreden beri Ankara sokaklarını mesken tutmuş olan Tekel işçileri kar kış, yağmur çamur demeden, hükümetin baskı, terör ve tehditlerine, sendikaların tepesine çöreklenmiş ihanet şebekelerinin ayak oyunlarına rağmen, direniş sırasında ölen evlatlarının, babalarının, arkadaşlarının acısını yüreklerine gömerek, azimle, inançla, hırsla, "Ölmek var dönmek yok!" diye diye şanlı bir kahramanlık, direniş ve zafer destanı yazdı. Evet, direnişin pratik bilançosundan yani taleplerinin kabul edilip edilmemesi, 4-C'ye geçip geçmemek, çadırları kaldırıp kaldırmamak gibi somut sonuçlarından ve Danıştay'ın 'yürütmeyi durdurma' kararından öte, bu direniş daha şimdiden muazzam bir zafere ulaşmıştır. Yasal süreçler sonucunda, işçilerin hiçbir somut talebi kabul edilmese bile bu zafer kazanılmıştır.

Zafer, işçi sınıfının uzunca bir aradan sonra ilk defa bu kadar güçlü bir şekilde siyaset sahnesine kendi bağımsız gündemiyle çıkması, adeta dost da düşmana da varlığını tekrar göstermesidir. Tekel direnişiyle birlikte işçi hareketi ve sol yeniden ve son on yıllarda gördüğümüz en kuvvetli haliyle sahaya inmiştir. Müthiş bir moral üstünlük sağlamış, başka hiçbir toplumsal kesimin oynaması mümkün olmayan bir tarihsel rolü olduğunu hatırlatmıştır unutanlara. **Masa başında değil sahada konuşmaktadır Tekel işçisi ve onun söylediklerinden öğrenecek çok şeyimiz var.**

Demek ki neymiş? "Sınıf mücadelesi bitti, işçi sınıfı tarih sahnesinden çekildi," gibi fikirler liberal zırvalardan ibaretmiş. İşçi sınıfı duruyor durduğu yerde. Ondan umudu kesmek, başka 'devrimci dinamikler' aramak, 'ittifaklar' kovalamak en hafifinden boş iş. **Anti-emperyalizm uğruna ulusalcılarla mı takılalım yoksa demokrasi aşkına liberallerle mi halvet olalım meselesinde hep sözü edilen 'üçüncü yol' var ya, işte Tekel işçileri o yolu gösteriyor, o cepheyi açıyor. Aynı şekilde, kırlardan şehirleri mi kuşatalım, yoksa politikleşmiş askeri savaş stratejisi mi uygulayalım tartışmalarına da nokta koyuyor Tekel işçileri, "Devrimci siyasal mücadelenin ideolojik önderi de fiili kuvveti de işçi sınıfıdır," diyor. Velakin, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin sınıf içinde örgütlü,**

Tekel işçilerinin direniş çadırlarında Türk, Kürt, Alevi, Sünni kardeşleşti. O çadırlar Karşıyaka ile Göztepe'yi bile yan yana getirdi...

devrimci bir siyasal liderlik olmaksızın önünde sonunda yenileceğini de öğretiyor: **"Direnişimize desteğe geldiniz, hoşgeldiniz. Gazetelerinizi satıyorsunuz, pankartlarınızı asıyorsunuz, gerektiğinde bizim adımıza dövüşüyorsunuz da. İyi çocuklarsınız, hakkınızı yemeyelim. Ama 'destek'ten fazlasını yapmalısınız, işçi sınıfı davasının nihai zaferi için uzaktan sevmek, yanında olmak yetmez, içinde olmalısınız işçi sınıfının. Aynı tezgahların başında çalışmalıyız, birlikte almalıyız direniş kararlarını, çadırları birlikte kurmalı, birlikte dövüşmeliyiz. Devrimci liderlik dediğiniz şey var ya, ayakları buralara basmalı, kökleri buralara uzanmalı, birlikte dövüşerek yaratmalıyız o liderliği..."**

İşçi açılımı!

Tekel işçilerinin dost da düşmana verdiği bir diğer ders, bugün burjuva siyasetinin etrafında fırtınalar kopardığı Kürt meselesi, din meselesi, kadın meselesi, türban meselesi gibi pek çok meselenin nasıl çözüleceğiyle ilgilidir. Tekel işçisinin direnişle geçirdiği ikibuçuk aya yakından bakın, bütün çözümler orada. **Batman'lı Kürt işçiyle Tokat'lı, Trabzon'lu Türk muhafazakar işçi omuz omuza düştü aylardır, hiç birbirleriyle kavga etmediler, linç etmeye kalkmadılar birbirlerini. Halkların kardeşliği denilen şey sınıf mücadelesinde ortaklaşmayla bal gibi de sağlanıyor. Ne AKP'nin 'açılım'ının ne de geleneksel inkar ve imha siyasetinin yanına bile yaklaşamayacağı bir barış var orada, sınıf kardeşliği var. Hiç kimse kadın**

işçinin başörtüsüyle uğraşmıyor, kimse kimseyi namaz kılmaya da zorlamıyor, onyıllardır memleketi gerim gerim buluveriyor sınıf kardeşliğinde. "Allah rızası için sınıf savaşı" diyor işçiler, "günde beş vakit komünistim" diyorlar. **Direniş çadırından camiye sabah namazına giderken lüks bir cipin altında kalıp ölen Hamdullah Usta şehittir evet, direniş şehididir, cennetliktir. Cenazesini arkadaşlarına vermeyenlere ise münafık diyorlar onlar, biz alçak diyoruz, aynı kapıya çıkıyor. Kadının özgürlüğünün, kadının kurtuluşunun Beyoğlu'nda zibidilik yapmak demek olmadığını öğretiyor direnişçi kadınlar, anlayana.**

Tekel işçisi başarabildikleriyle de ders veriyor, henüz başaramadıklarıyla da. Mücadelelerin başarıya ulaşmasında sınıfın öz örgütlerinin nasıl hayati önemde olduğunu öğretiyorlar. Sınıf mücadelesinde sendikaların ne kadar önemli mevziler ve fakat bunların başına çöreklenmiş ihanet çetelerinin nasıl ölümcül bir kanser olduğunu öğreniyoruz. Direnişi tavsatmak, etkisizleştirmek, kendileri ve iplerini tutanlar için mümkün olan en az zararla bu işten sıyırmak için nasıl da taklalar attığını görüyoruz sendika yöneticisi denilen kapı kullarının. Başından itibaren gizli açık çabalarıyla Tekel işçisinin direnişine hayli zarar vermiş olan bu alçaklar topluluğu yine de direnişi kıramadı. İşte esas ders de burada. O dipten gelen dalga, o taban hareketi, o sıradan işçilerin öfkesi ve mücadele azmi sendika ağalarının önüne geçiyor, kürsüleri işgal ediyor işçiler, Türk-İş binasının kapılarına dayanıyorlar,

kırvatlıları tartaklıyorlar. Fakat henüz sendikacıları aşp bir taban inisiyatifi geliştirecek, bir öz örgütlenme, mesela bir direniş komitesi oluşturacak ve direnişi oradan yönetecek bilinç düzeyine erişmemişler. Ama çok hızlı öğreniyorlar, yakındır... Sendikalara birer mücadele örgütü olarak mutlaka sahip çıkmak gerektiğini ve bunun yolunun da öncelikle su başlarını tutmuş kırvatlı çakalları tepelemekten geçtiğini, kanseri kesip atmak gerektiğini öğreniyor ve öğretiyorlar. Bunu nasıl yapmak gerektiğini de: hariçten gazel okuyarak, olur olmaz sendikacılara söverek, vurarak, kırarak, öldürerek değil. Bunların da yapılması gereken şartlar vardır elbet ama esasen tabanın inisiyatifi mücadelesinde açığa çıkararak, taban örgütlenmelerini genişletip güçlendirerek, örgütsüzleri örgütleyerek ve kendi mücadelecisi ruhunu sendikalara dayatarak, sendikaları buna mecbur bırakarak... Bugün geçim kapısı olan o makam koltukları -hem de ne geçim! Maaşlarını ikramiyelerini, tazminatlarını, sosyal imkanlarını saysak dudağınız uçuklar- yarın görev bilinciyle ve kavga ruhuyla giyilecek ateşten gömlekler haline geldiğinde hiçbir kalmayacaktır ortalıkta zaten.

Bolşevikler gibi...

İşçi sınıfının bugün sancağı taşıyan bölüğü olarak Tekel işçileri sınıfın geri kalan bölüklerine, yoksullara, ezilelere, emekçilere moral, umut ve azim yüklerken biz devrimcilere ağır ama mutlaka başarılması gereken görevler yüklüyor. Direnişten aldığımız dersleri akıldan çıkarmadan, sabırla, sebatla, bilinç ve irademizle işçilere, emekçilere, kitlelere gideceğiz. Onlarla yaşayacak, onlarla çalışacak, onlarla birlikte dövüşeceğiz. Devrimciler proleterleşecek, proleterler devrimcileşecek... Devrimci siyasal liderlik dediğimiz şeyi oralarda inşa edeceğiz, oraların tuğlasıyla, kumuyla, çimentosuyla. Hariçten gazel okumayacağız ve büyük güne böyle hazırlanacağız. Unutmayalım, "Ekmek istiyoruz" talebiyle sokaklara çıkmıştı Ekim Devrimi öngününde kitleler. Bolşeviklerin, o kitleler içinde örgütlü olmaları ve o 'ekmek' talebini doğru kanallara akıtıp kitlese hareketi bir ayaklanmaya dönüştürebilmeleri sayesinde gerçekleşti devrim. Devrimci liderlik dediğimiz böyle bir şey işte, tıpkı Tekel işçilerinin öğrettiği gibi...

VAZGEÇMEM

Zay oluyor emeklerim, değerim
Varsın yansın bu bedenim, ciğerim
Sadece hakkıma boyun eğirim
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

Özlük haklarıma kazık attırmam
Onurumu pazarlarda sattırmam
Emeğin aşına zehir kattırmam
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

4/C denen illet beni alacak
Sefaletle, köleliğe salacak
Vicdansızlar bana ağa olacak
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem
Davamız kucaklar burda herkesi
Alevisi, lazi, kürdü, çerkezi
Kızılay' dır açılımın merkezi
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

Yasal mücadele hakkımdır benim
Haram yiyenlerden değil ki tenim
Emek deryasında yüzecek gemim
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

Tekelcidir karanlığın ışığı
Türkiye sevdası ekmek aşığı
Biz olmayız Amerikan uşağı
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

Ankara'dan gelir bize azıklar
Davadan dönene olsun yazıklar
Kanımı emiyor kanı bozuklar
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

Bal İbrahim güzelden alır hazi
Kalbimize kurduk baharı yazı
Vız gelir jop ,soğuk su, biber gazı
Bu yol bana ölüm olsa vazgeçmem

TAYYİP

Ektiğim tarladan hasat beklerken
Sen beni aşımından ayırdın Tayyip
Bu ömrümü emeğime eklerken
Sen beni işimden ayırdın Tayyip

Hiç mi vicdanın yok, kaşın çatarken
Yandaşın servete servet katarken
Hırsız, haydut yatağında yatarken,
Beni betonlarda yatırdın Tayyip

Van münit dedin ya çok prim yaptın
Yetimin hakkından payını aldın
Allah dedin doğru yoldan sapkın
İmanını yere batırdın Tayyip

Yanlışların bu canıma tak dedi
İyi düşün memleketi kim yedi
Dillerin kandırır olmuş da kadı
Tabanına zehir içirdin Tayyip

Emeğin gücünü hafife alma
Gel doğruya AB uşağı olma
Polisi, vekili üstüme salma
Baskının dozunu kaçırdın Tayyip

Soğuk olur Ankara'nın ayazı
Nice sultanlar olmuştur niyazi
Unuttun mu kefenin var beyazı
Kafesten aslanı çıkardın Tayyip

Sakarya adresim kaldım sokakta
Duyarlı insanlar kalktı ayakta
Bal İbrahim oturuyor şafakta
Sen beni yuvamdan ayırdın Tayyip

Mehmet Bengü (Bal İbrahim)
Tekel işçisi, Tokat

'Kadrolu eylemci, sloganı olduk!..'

Fotograf: RED Ankara

Faruk Eker, Hatay Yayladağı'ndan gelmiş Ankara'ya. TEKEK işçisi.

Esas mesleği, Maden Mühendisliği lakin Türkiye koşullarında mesleğini yapmak nasip olmamış, TEKEK'e girmiş. Sonrasında bir 10-15 senenin ardından TEKEK'in özelleştirme süreci ile kapatılması gündeme gelince ve kapatılınca da 31 Ocak itibarıyla işten atılmış. "Hakkımızı aramak için 47 ilden TEKEK işçileri olarak Ankara'ya geldik. Biliyorsunuz, 4/C müracaat süresi Danıştay'a verildi. Bu süreç uzatılırsa da burada olacağız ve kazanana kadar da olmaya devam edeceğiz," diyor. Zor koşullarda bile gülmekten vazgeçmeyen ve kendini 'Çadırkent Muhtarı' ilan eden Faruk Eker, sorularımızı yanıtladı...

Burası kocaman bir grev okulu oldu. Sizin ilk deneyiminiz mi?

Evet, ilk deneyimimiz. Daha önce medyada grev yapanları gördüğümüz zaman, "Bunlar ne yapıyor?" falan derdik. Ama şimdi buradayız ve bir nevi kadrolu grevci, eylemci, sloganı olduk. Sadece bizler için değil. Mesela siyaset bölümünde, gazetecilik bölümünde okuyan öğrenciler geliyor buraya ve, "Burası bizim için uygulama dersi," diyorlar, gerçek eğitimi burada aldık diyorlar. Bu çok önemli bizim için. Hatta ben temsili, fahri muhtarlık olarak her

ne kadar ikametgah vs. veremesem de şu hizmeti verebilirim: Eylemci, grevci talebi olursa bunu rahatlıkla karşılayabiliriz. (Gülüyor)

Peki, sendikandan memnun musunuz, Türk-İş'deki yerinizi, onların desteğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Biz TEKGIDA-İŞ sendikasına bağlıyız, bu süreci buraya getiren de bizim sendikamız oldu zaten. Türk-İş'e de bağlı ancak Türk-İş grev konusunda çok pasif. Ama bizi sahiplendi, sahiplenmeseydi buralara çadır kuramayabilirdik belki.

Bir yerde sizler, Türk-İş'i greve mecbur ettiniz diyebilir miyiz?

Biraz da öyle oldu, evet. Biz işçiler olarak, iteklemeyle getirdik mücadeleyi buralara. Zaten mantıken de bizim kaybetmemiz demek, sendikanın kaybetmesi demek. Bunu onlar geç farkettiler. Şu an bizi daha fazla sahipleniyorlar, başta böyle değildi. İşçi sınıfının kaybetmesi, sendikanın da önünü kesecektir. Hükümetin de istediği bu. Sendikalaşma baskılarıyla zaten yeterince darbe alıyor, biliyorsunuz. Ama biz buradan zaferle çıkarsak eğer, durum değişecek. Sendikalaşma artacak, işçi kendi gücünü görecektir ve belki sonra yaşanabilecek olaylarda eylemlere gerek kalmadan, masa başında problemler halledilebilecek.

Geçen mitingde kürsü ve Türk-İş

merkezini işgal eylemi yapıldı. Genel grev kararı alınmasını istediniz. Ardından da açlık grevine girdiniz. Bazı yayın organları yaşananları üstün körü gördü ve gösterdi. Unutturulmaya çalışıldığınız ortada, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Zaten yandaş medya bu direnişi kırmak için elinden geleni yapıyor. Hükümet de yönlendiriyor tabii, baskı kuruyor. Ancak bizden yana taraf olan medya da var, yayın organları var. Eğer sizler ve diğer kurumlar olmasa sesimiz ya hiç duyulmayacak ya da yanlış duyulacak. Bu sayede gerçekleri görebiliyor bir çok kişi. Dünyaya da açıklık artık dünyanın meselesi olduk, muhalif medya sayesinde.

Ülkemiz de işçinin gücünü, kararlılığını gördü...

Tabii ki... Bunu başardık, ve yolumuzda devam edeceğiz...

Daha önce Kent A.Ş. işçileri Ankara'ya yürüdü. Onların yürüyüşü Meclis'teki hiçbir parti tarafından görülmedi, duyulmadı ve desteklenmedi. CHP ile görüşmek istediler, Baykal randevu vermedi, tabiri caizse kapıyı yüzlerine çarptı. İşçiler de geri döndüler ve unutuldular. Keza Sinter, Entes gibi yılı doldurmuş direnişler var. Destek görmüyorlar hâlâ. Şimdi CHP'nin ve diğer partilerin size destek vermelerindeki amaç ne olabilir? Bir

muhalet kurnazlığı mı yoksa?

Burada onların bir çıkarı vardır elbet. Bizim yanımızda olduklarını gösterip de kendi reklamının derdinde olan partiler de var, bunların farkındayız. Ama işte AKP hükümeti gelmezse onlar gelir sonuçta. Madem kendinden farklı olanı burada görmek istemiyor, kendisi gelseydi, bizi dinleseydi de muhalet fırsat vermeseydi. 68 gündür AKP'den ne bir yönetici ne bir partili geldi yanımıza.

TEKEL işçisi direnişiyile sembol olunayı hak etti, başardı diyebiliriz...

Evet, başardık ve hakettik. Elbette bunu tek başımıza da yapmadık. İsmi bile duymadığımız partiler, platformlar, dernekler bize destek verdi başından beri. Kitle Örgütleri hep yanımızda oldular. Ve TEKEL, TEK-EL oldu böylelikle. Tek yürek olduk.

Burada 7'den 70'e ziyaretçileriniz, destekçileriniz var. Sizlerle sabahlıyorlar, yardım için ellerinden geleni yapıyorlar. Çadırlara bakarsak; Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı görüyoruz. Burada yaşanan tamamen bir hak mücadelesi iken, hükümet grevi tetikleyen PKK olduğunu ileri sürdü. Siz ne diyorsunuz bu duruma karşılık?

Bu bir taktiktir, çok ucuz bir taktik. Bizim içimizde her telden insan var. Ülkemiz mozaik bir kere. Mesela Hatay'da Arap, Sünni, Hristiyan, Türk, Kürt bir çok insan var. Bizde öyle bir çatışma hiç olmadı, ırk ya da din bakımından. Bazı arkadaşlarımızın önyargıları vardı ilk zamanlar, özellikle Batı'dan gelen arkadaşların

Doğu'dan gelenlere bir antipatisi vardı şimdi onlar da kalmadı, yıkıldı. Biz buraya gelirken ideolojimizi, siyasi görüşümüzü bırakıp geldik. Tek bir amaç için birleştik; emeğimizin karşılığının gasp edilmesine karşı durmak. Tek ideolojimiz emek, ekmek davasıdır artık.

Halkların kardeşliğine güzel bir örnek oluştu burada..

Evet... AKP bizi birbirimize düşürmek, direncimizi kırmak için söylüyor o sözleri. Prim yapmadı elbette. Mesela Habur'da dağdan inenleri hakim karşısına çıkarmadı, orada işine gelen o değildi çünkü. Şimdi böyle söyleyerek halkı bize karşı kışkırtmaya çalışıyor. Biz bu oyuna

gelmedik, halk da gelmeyecek.

Bu sokaklarda aylardır çadırlardasınız. Müdahaleler yaşadınız, biber gazı soludunuz, joplандınız, ayazda havuza döküldünüz. Yine de vazgeçmediniz. Geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan bir açıklama daha yaptı ve ayın sonuna kadar süre verdiğin, çadırları kaldırıp burayı terk etmenizi gerektirdiğini, aksi halde müdahale ile çadırları kaldırtacağını söyledi. Böyle bir durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Abdi İpekçi Parkı'nda bir çok şeye maruz kaldık, doğru. Ne oldu sonuç? Daha çok güçlendik, direnişimizi günden güne artırdık. Yine müdahale

ederlerse mukavemet göstereceğiz. Sendikal ve örgütlü olarak bir karar aldık, tepki vermeden eşyalarımızı alıp çıkacağız ve buyrun yakın diyeceğiz. Ertesi gün de daha güzel tek tip çadırlarımızı kuracağız aynı yere. Çankaya Belediyesi de bizlere sembolik bir oturma izni verdi, resmileştirilecek de. O zaman hiç müdahale edemezler. Etseler de kendileri kaybederler, biz değil. Onların yaptıkları olsa olsa bize daha da fazla güç katar. Herkes bizden yana; esnaf, Ankara halkı, tüm Türkiye.

Hükümet bir ara esnafı rahatsız ettiğini söylemişti ve esnaf da buna karşılık imza toplamıştı rahatsız olmadıklarına dair değil mi?

Evet, hatta bir de pankart hazırladılar, "Biz TEKEL işçilerinden değil, TEKEL işçilerini bu hale getirenlerden şikayetçiyiz," diye.

Son olarak, mitingi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Gayet güzel oldu. Katılım çok iyi. Tabii bize miting alanı tahsis edilmedi ama tüm sokaklar miting alanı oldu. Bu ara sokaklarda ilerlemek 1 saati alıyor neredeyse kalabalık nedeniyle. (Gülüyor) Tepemizde sabahtan beri uçuşup duran helikopterdeki hükümet ajanları da görüyordur birliğimizi. Yılmadan devam edeceğiz, tüm zorluklara rağmen. Mücadelemizi kazanmadan terk etmeyeceğiz burayı.

Hepimize umut oldunuz, bizler de her daim yanınızda olacağız.

İnşallah öyle olmuşuzdu, teşekkürler...

Biz teşekkür ederiz her şey için, bu güzel sohbet için de... (ZÜHRE TEPE)

Antalya'da TEKEL işçileriyle dayanışma eylemleri...

04.02.2010

Ülke genelinde olduğu gibi Antalya'da da 4 Şubat 2010 tarihinde TEKEL işçileriyle dayanışma grevi gerçekleştirildi. Grev yürüyüşü için iki ayrı noktada toplanıldı. Bir grup saat 08:00'de Antalya Defterdarlığı önünde toplanıp saat 10:00'da yürüyüşe geçerek saat 11:00'de Kapalı Yol Halk Bankası önünde toplanan ikinci gruba dahil oldu.

Saat 11:30'a ulaştığında ise 2 bin kişiyi aşan coşkulu kalabalık Kışla Han'a doğru yürüyüşe geçti. Yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

11.02.2010

11 Şubat tarihinde saat 10:00'da Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından; Selekler Çarşısı karşısındaki Yavuz Özcan Parkında TEKEL işçileri ile dayanışma amacı ile yapılacak açlık grevi için çadır kuruldu.

Saat 13:00 de Yavuz Özcan Parkında kurulan çadır önünde basın açıklaması yapıldı.

Saat 18:00'de Aydın Kanza Parkında toplanılarak, Yavuz Özcan Parkına kadar

meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 18:00'de yürüyüşe geçen kitlenin yolu trafiğe kapatması üzerine polis saldırıda bulundu. Kitlenin sergilemiş olduğu direniş sonucu polis geri çekilmek zorunda kaldı. Yürüyüş çadır önünde yapılan basın açıklaması ile sona erdi.

14.02.2010

11 Şubat tarihinde Antalya'da Emek ve Demokrasi Güçlerinin TEKEL işçileri ile dayanışma amacı ile başlatmış olduğu açlık grevi eylemi 14 Şubat'ta yapılan

bir basın açıklaması ile sona erdi. Üç gün süren açlık grevi eylemine biz de imkânlarımız doğrultusunda destek verdik.

19.02.2010

KESK, DİSK, TÜRK-İŞ tarafından TEKEL işçileriyle dayanışma için 12:30'da Kışla Han önünde oturma eylemi ve basın açıklaması düzenlendi. Eyleme diğer Demokratik Kitle Örgütleri de destek verdi.

RED Antalya

Hem öğrendiler, hem öğretiler...

Halil, 1968 Amasya Taşova doğumlu. Evli, üç çocuğu var, en ufağı 7 aylık, ortanca 15 yaşında, en büyük olan da 17 yaşında... 20 yıldır TEKEK işçisi. Halil'le TEKEK işçilerinin mücadelesini ve yaşadıklarını konuştuk...

Direniş sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kapatılma kararından sonra fazla zamanımız yoktu. Bir ay içinde sendikalar AKP merkezinde bir görüşme yaptılar. Zannediyorum, toplantıdakiler bizim bir gün burada birkaç saat eylem yapıp dağılacakımızı sanıyordu. Ancak yanlış oldular. Abdi İpekçi olayını biliyorsunuzdur, gaz yedik, coplandık ve soğuk suya atıldık. Sonrasında oturma eylemi yaptık, üç gün açlık grevindeydik en sonunda da buraya gelip çadırlarımızı kurduk. Sürecin devamı, hükümetin geri adım atmaması, direncimizi artırdı. Burada geçirdiğimiz her günü ilk günümüz gibi yaşadık, yaşamaya da devam edeceğiz. Tabii hükümet de saldırılarının şeklini değiştirdi, hakkımızda yalan yanlış açıklamalarda bulundu.

Mesela?

Aramızda marjinal grupların olduğunu, PKK'lıların dahi bulunduğunu söylemesi bizleri iyice kızdırdı. Daha sonra Kızılay eylemlerini başlattık ve yanımızda legal tüm dernekler, partiler, platformlar, sendikal kuruluşlar vardı. Başından sona desteklerini hiç geri çekmediler. Onların da sayesinde günden güne güç kazandık, her yeni gün daha bir hırsla direndik hükümete, soğuğa, ayaza. Geçtiğimiz günlerde de bu iyileştirilmiş 4/C meselesi gündeme geldi ve bazı arkadaşlar bu tuzağa düştüler. Pişman da oldular ama yapacak bir şey yok, geri dönüşü olmayan bir yola girdiler artık.

Medyada, imzalayan işçilerin sayısı 100-200 civarı olduğu ileri sürüldü. Ancak bunların gerçek sayılar olmadığı söyleniyor, siz ne diyebilirsiniz?

İlk etapta öyleydi, yani imzalayan çok az kişi vardı. Sonra AKP'li vekiller il il dolaşarak işçilere, "Grevden bir şey elde edemeyeceksiniz, size sunulan bir 4/C de olmayacak o zaman ve daha çok kaybedeceksiniz," dediler. Bu da imzalayanlar sayısını artırdı kuşkusuz.

Bir nevi tehdit yoluyla elde edildi o imzalar?

Evet, tehdit ve baskı sonucu imzalandılar. Tabii gördüler işin aslının öyle olmadığını ve pişman oldular. Sonra biz Danıştay'a gittik 4/C'nin kaldırılması için, oradan gelecek sonucu bekliyoruz. Ek olarak

Dün lisedeki oğlumla konuştum, diyor ki, "Baba hiç merak etmeyin, ben buradaki arkadaşlarımı örgütledim, size saldırırlarsa biz de AKP'ye müdahale edeceğiz burada." "Aman oğlum," dedim, "Gerek yok. Bize bir şey yapamazlar burada..."

sendikalarımızın hazırladığı dilekçeler var 4/D ile ilgili olarak. Bu dilekçeler Özel İdare'ye verildi. İşte bugün de Türkiye genelinde dayanışma eylemi yapılıyor. Buradaki mitingin ardından oturma eylemi yapılacak ve sabaha kadar destekçilerimiz de bizimle burada olacak.

Sendikaların bu sürece yaklaşımı nasıl, sizin Türk-İş'deki yeriniz nedir? Şu da var; Türkiye genelinde uzun süreli, tam anlamıyla bir genel grev yapılamadı biliyorsunuz. Yapılan bir günlük iş bırakma eyleminde de çoğu ilde açıkçası hayat durdu sayılmaz. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz ?

Buradan gördüğümüz kadarıyla büyük bir dayanışma var ama elbette Türkiye genelindeki tutum yeterli değil. Bakın dünyanın gündemindeyiz artık biz. Bu eylem 'kitlese'li aştı, 'küresel' oldu. 155 ülkenin sendikal üyelerinden mektuplar, mailler geliyor bizlere. Çevirmen arkadaşlarımız sayesinde destek mesajlarını almaya devam ediyoruz.

Peki, daha geriye 1980 darbesi öncesine gidelim. O zamanlarda da işçi sınıfında bir uyanış söz konusuydu. Darbeyle bunun önüne geçildi biliyorsunuz. O zamanki sendikal eylemler ve grevler ile bugünü karşılaştırır mısınız?

O zamanki eylemler ile 12 Eylül

sonrası yapılan eylemler çok farklı. 12 Eylül öncesinde büyük direnişler vardı. Ancak bu son 2009-2010 sürecindeki direniş de 70'leri aratmadı doğrusu. O dönemde polis müdahaleleri, askeri müdahaleler de çok sert oluyordu. Tabii bizlere de müdahale edildi ama o dönemdeki kadar yoğun fiziki müdahale yaşamadık. Son günlerde bir tehdit daha aldık gerçi hükümetten. 28 Şubat'a kadar süre verdiğini aksi halde müdahale edeceğini söyledi. Biz de bir karar aldık ve saldırı olursa karşılık vermeyip yıkımlarına izin vereceğiz çadırları. Ertesi gün ise yeniden dikeceğiz. Zaten belediye de yanımızda, buraya seyyar banyo ve tuvaletler yapacaklarmış, bize sembolik bir oturma izni de verdiler ki bu resmileşecek de. Yalnız değiliz biz. Halkımızın da muazzam bir desteği var. Gıda, giyim, ilaç gibi birçok konuda yardım sağlıyorlar bize. Üniversiteli, liseli örgütlü öğrenciler ayağımızdaki çorabı çıkarıp yenisini getiriyorlar, sırtımıza giydığımız eşyayı götürüp evlerinde yıkayıp geri getiriyorlar... Bunlar unutulmayacak şeyler. Bizleri çok mutlu ediyorlar.

Kuşkusuz tüm bu anlattıklarınız unutulmaz şeyler. Ama kesinlikle unutamayacağım bir şey daha var diyor musunuz?

Hiçbir günümü kesinlikle

unutamam burada yaşadığım. Kısa vadeli memleketime gidiyorum arada. Ailemi çok özliyorum, 7 aylık bebeğimi doyuya öpüp koklayamadan dönüyorum buraya. Büyüdüğünde beni anlayacaktır gerçi, eminim buna. Dün lisedeki oğlumla konuştum, diyor ki, "Baba hiç merak etmeyin, ben buradaki arkadaşlarımı örgütledim, size saldırırlarsa biz de AKP'ye müdahale edeceğiz burada." "Aman oğlum," dedim, "Gerek yok. Bize bir şey yapamazlar burada ama senin orada yapacağın eylem illegaldir, okul hayatını karartırlar. Siz merak etmeyin, biz kazanacağız," dedim. Bu yüzden biliyorum ki ailem beni/bizi anlıyor. Şu da var, oraya gidince burayı özlemiyor değilim. Bambaşka bir ailem daha oldu burada, işçi arkadaşlarımla, ziyaretçilerimizle. Unutulmaz anlar yaşıyoruz her yeni gün. Ve kazanacağız da... Kararlıyız...

Mitinge katılımı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Muazzam bir katılım var, çok iyi gerçekten. Kitle geniş alan olmadığından dağınık görünse de problem değil bu. Biz gösterdik birliğimizi.

Son olarak, bize şu muhtarlık meselesini de anlatır mısınız kısaca?

Anlatayım. Biz burada bir Çadırkent kurduk adeta. Bu nedenle de bir muhtarlık esprisi yapılamaya başlandı sonunda da ben adaylığımı koymuş bulundum. (Gülüyor) Esnaftan bir anahtar dahi istedim, dedim madem biz gece gündüz buradayız, eğer bir anahtar varsa bize verilmelidir.

İşte böyle böyle geldik bugüne. Yepyeni insanlar tanıdık, tanımaya devam ediyoruz. Yeni arkadaşlıklar kuruyoruz ve burada direnişimizi güçlendiriyoruz. Burada yaşananlar hepimize çok şey öğretti. Daha evvel çocuğunu polis falan yapmak isteyenler bir kere daha düşünüyor artık, evladını teslim etmeden önce.

Sizlerin de çok büyük desteği var, sayenizde sesizimi tüm gerçekliği ile duyurabiliyoruz. Bir de Tayyip Erdoğan Aydın Doğan ile papaz oldu da yandaş medya da azıcık yer verdi bizlere. (Gülerek) Şimdi yargıyla da papaz oluyorlar, biz onlara baş vurduk ya. Gerçi bu sürtüşmeler bize samimi geliyor artık. Kesin çıkarları vardır bu durumdan da. Bir ülkede gündem bu kadar sık değişiyorsa eğer, bir sıkıntı var demektir. Artık herkes bunu anlamalı...

Çok teşekkür ederiz bu güzel sohbet için...

Biz teşekkür ederiz, geldiğiniz ve bizleri dinlediğiniz için..

"Mal ve mülke olma mağrur,
Deme var mı ben gibi.
Bir muhalif yel eser,
Savurur harman gibi."

Bir dolmuş dörtlüğü

Bir işçi sınıfı vardır, bir de burjuvazi...
Bir işçi sınıfı vardır, bir de burjuvazi...
Bir işçi sınıfı vardır, bir de burjuvazi...
İşçi sınıfı hangi şekle şemaile girerse
girsin, 'ücretli emek'in söz konusu
olduğu yerde; işçi sınıfı şöyle olmuştur,
böyle olmuştur, jöle olmuştur,
buharlaştırmıştır, küçük burjuvalaştırmıştır,
tüketim arsız olmuştur,
milliyetçileştirmiştir, at yarışlarıyla
kafayı bozmuştur, köşeyi dönmekten
başka şey düşünmemektedir, artık
başka 'özne' bakalım demenin manası
yoktur...

Burjuvazi, birilerinin yazılarından
tatile çıkmış olabilir; ancak, artık daha
hayvanseverdir, daha çevre severdir,
daha işçiseverdir, daha solcuseverdir,
daha daha yenisolseverdir,
daha demokratseverdir, daha az
milliyetçidir, daha az hacıağadır,
daha çok sanatseverdir, küçüklerini
korur-büyüklerini kollar, daha deli
olandan daha iyidir, falandır, filandır
demenin de manası yoktur. Buradadır,
tepemizedir...

Geçmiş işçi devletlerinin -meşrebe
göre istenirse 'reel sosyalizm'lerin-
yeryüzünden silinmesine ilişkin
tahlillerimiz ne olursa olsun; ne
'ders' çıkarırsak çıkaralım; bunlar
eliyle milliyet meselesinin, kadına ve
sekte farklı tercihlere bakışın, tabiata
bakışın, insana dair çeşitli meselelerin
hakkıyla kuşatılamadığına ilişkin
kanaat üstünden oluşturulan düşünce
ve hareketlerin, sosyalizmi bütünüyle
kuşkuyla karşılayan 'böyle olacaksa
olmasın partisi'ne dönüşmek suretiyle
kapitalizmde 'ehven-i şer' bulmaya
ve sosyalizm fikriyatının üstünde
tepinmeye (mahcupların da 'gölge
boksu' yapmasına) karşı her halükârda
ve her zaman dikkatli olmakta fayda
vardır...

1951 tevkiyatında, selam verdikleri
ve yanlarından geçen kediler dahil
toplam 158 komünist bulmuş polis, bu
memlekette!

Şimdi bu kadarcık değiliz... Küçük
bir adayı ya da üç-beş stadyumu (!)
doldururuz!

Dergilerimiz, hareketlerimiz,
partilerimiz, eğilimlerimiz, teorik
hatlarımız, pratik şeylerimiz,
takıntılarımız, sevgilerimiz,
sevgisizliklerimiz, öfkelerimiz,
hınçlarımız, umutlarımız,
karamsarlıklarımız; biraz daha büyük
bir adayı doldurur... Ateş olsak
'cürm'ümüz binde bilmem kaç, gene...
Az olmak sorundur, ancak kafayı
'büktüğü' noktada daha da sorundur...
Habire, 'nerede hata yapıyorum?'

sorusuyla
dolaşmak,
ne 'hata'dan
kurtarır insanı
ne de 'âlem'i net
görmeye yol
açar...

Ben
yeniyetmeyken, Avrupa'da kocamaan
Komünist partileri vardı... Üyeleri
el ele tutuşsalar İtalya'yı, Fransa'yı
kuşatırlar sanılıyordu...

'Kimya; çoğalmak için
bozulabilirmiş; çoğalırken
bozulabilirmiş; 'kimya'yı bozdukça
sözüm ona çoğalabilirmişiniz!
'Yeni'yle yelpazelendikçe,
bindelerden yüzdelere tırmanmayı
uman ve kazara tırmandıkça
veya tırmanmak için 'yeni'yle
yelpazelendikçe yelpazelenenler,
havaya karışıp gidermiş de, meğer...

Yine, gene, yeni, yeniden
'Eurokomünizm'?.. Yine, gene, yeni,
yeniden yeni toplumsal hareketler?..
Yine, gene, yeni, yeniden sivil toplum
üstünden hoptirinam?..

Amman 'sınıf' deme!..

Ben yeniyetmeyken, Avrupa
Komünist aydınlarla doluydu...

Avrupa, şimdi, hangi aydınlı dolu?..
Türkiye?..

Televizyon ekranlarında hep aynı
üç-dört 'aydın'... Bu aynı üç-dört,
hep ama hep aynı üç-dört kanalda
birden...

'Hepi topu' üç-dört yazar var (!)
Koca Türkiye'de... üç-dört ressam...
üç-dört 'çağdaş sanatçı'... üç-dört
ekran böceği...

Üniversite öğrencileri çikolata
üstüne 'teori' yapıyor; üniversite
öğrencileri cep telefonu için ruhunu
satıyor; üniversite öğrencileri,
büyümeyecek, sonsuz şımarık- sonsuz
densiz- sonsuz tüketici, popüler ekran
böceklerinin önünde...

Çocuklar, bebekler, tüketimin

'iğvasında; esir;
'iğva' aleti...

Bir ucu
ulusalci/
askerci, diğer
ucu liberal/
akepeci
olan bir deli

değneği vermişler 'aydın'ın

eline, çevirip duruyor...

Başbakan, "memleketi sahipsiz mi
sanıyorsunuz?" diye çıkışıyor, işçi
sınıfına...

Memlekete 'sahip olanlar', bir daha
bir daha 'sahip olma' kuyruğunda...

Sanatçılar, İKSV 'Kışlık Saray'da,
YKY'de, Akbank'ta, diğer bankada,
şurda, burda...

Sanat sicillerini, CV'lerini, 'iş'lerini
gösteriyorlar 'solcu solcu' ve müseccel
marka ruhsuzluğunu, yine, gene,
yeniden-yeniden-yeniden üretiyorlar,
sermayeyle el ele...

'Mesen'lerin cenazelerine, ödül
törenlerine, sanat-sanatçısever
partilerine, 'demokrat' ekranlara, alıcı
hacıağalara, alıcı görgülü burjuvalara,
EU fonlarına, festivallere, bienallere,
müzayedelere... koşturuyorlar...

Yaşasın EU; yaşasın 'imtiyazı sınıfı
silik' demokrasi; yaşasın 20. kapitalist
ulusal ekonomi; yaşasın dünya
kapitalizminin 'süper lig'i; yaşasın işlek
dükkanımız...

Sanat, 'Kışlık Saray'da; 'çar'ın
huzurunda...

'Kışlık Saray'ın içinde, dışında,
etrafında; en büyük derdi,
'bilmemneburg'a uçarken, dalgıç
kıyafeti, artı, motosiklet kıyafeti, artı,
plaj kıyafeti, artı, trekking donanımı,
artı tırmanış zamazingosu, artı
bilmemne yüzünden 'extra bagaj'
parası ödemek olan birileri!..

Sarayda, kulübede(ki) gibi
düşünü(e)mez...

Sarayda, kulübede(ki) gibi
düşünü(e)mez...

Sarayda, kulübede(ki) gibi

düşünü(e)mez...

Çocuklar, 'alışveriş
merkezi' resimleri
çiziyorlar sömestirde,
resim defterlerine... Ailecek 'tüketim
tapınaklarına' koşuluyor, doymak
bilmeyen 'nefs'i azdırmak ve sonra
köreltmek ve iyice azdırmak için...

Hayatlarında 'sol' eylem, 'sol' dernek,
'sol' herhangi bir şey görmemiş; en
büyük 'eylem'i, Bu kalp seni unuttur
mu?'yu seyretmek olanlar, aynı
durumdaki köşe 'guru'larından
aldıkları feyzle, (hem de sola doğru!)
fetva döşeniyorlar!

Cumhuriyet'leriyle, Taraf'larıyla,
beslenerek; üstüne hâşâ gıda
tanımayarak 'ego' besleyenler; her
şeyi bilerek, her şeyden ve bilhassa
'sinema'dan, ziyadesiyle futboldan
ve kesinlikle siyasetten 'anlayarak',
ruhlarını kaşmir kaşkolla sarıyorlar...

Yaşasın, siyah-sarı-beyaz-kırmızı-
lâcivert-turuncu-yeşil-bordo-mor-
ebrulı-sınıfsız-kapitalsiz, operet
generalli-Berlusconiş başbakanlı-
emperyalizmsiz-biber gazlı-polisli-
asgari işkenceli-asgari ücretli-asgari
zekâlı-âzami tüketimli, demokrââsîl!

TEKEL İŞÇİLERİYLE: Mitingler,
ziyaretler, rutin buluşmalar dışındaki;
Tekel işçileriyle yaşadığım iki
'özel' buluşmayı sizlerle paylaşmak
istedim...

23 Ocak 2010 günü Tekel
işçilerine bir 'emanet'i teslim
ettim... Bir grup kadın 'Üniversite
Eğitim Emekçisi', onların anneleri-
teyzeleri, direnişteki işçileri Ankara
soğugundan, yağmurdan, kardan
koruyacak kalın balıkçı yağmurlukları
göndermişlerdi İstanbul'dan ve
gruptan bir arkadaşım, yağmurlukların
işçilere ulaştırılmasını rica etmişti
benden... İşçiler, 'teslimat' sırasında
elime mikrofon verip konuşmamı
istedi... **RED** yazarı olduğumu, ama
dergi adına değil, arkadaşlarımın
'vekili' olarak konuştuğumu söyledim
onlara... İsimlerinin verilmesini
falan önemsemeyen, oradaki direniş
desteklerini vermek için ellerinden
geleni yapan bir grup kadını
arkadaşlarım...

30 Ocak 2010'da ise, yaşları 50 ilâ 60
arasında bir grup SBF-DER'li olarak,
işçi arkadaşlara, ihtiyaç duydukları
malzemeleri teslim ettik... SBF-
DER, 70'lerin A.Ü. Siyasal Bilgiler
Fakültesi'nin öğrenci derneğidir...
Birçok üyesi faşistlerce katledilmiş bir
devrimci öğrenci derneğinin hayattaki
mensupları olarak direnen işçilerin
yanındaydık...

Yazımı dergiye teslim ettiğimde,
hükümetin Tekel işçilerine verdiği
'süre' dolmamıştı... Bakalım,
'Berlusconi' 'Salazar'ı oynayacak mı?

CAFER KARATEPE

Bunlar Müslüman ve dindarsa, babam neydi?

"O iyi insanlar o güzel atlara bindiler, çekip gittiler." Yaşar Kemal, *Akçasazın Ağaları*

O yıllarda (1950'ler) çoğu köy ve kasabada olduğu gibi benim ailem de bildiği kadarıyla dinin gereklerini yerine getirmeye çalışan dindar bir aileydi. Anam ve babam dağda taşta, işte güçte, karda kışta beş vakit namazlarını aksatmazdı. Uzun yaz günlerinde kara toprağın bağrından fıskıran ekinleri tırpan ve orakla biçip, tarlanın ortasına harman yaparak düven denilen ilkel tarım araçlarıyla samanı tanelerden ayırırken bile oruçlarına ara vermezlerdi. Yıl 365 gün yaptıkları çalışmak ve ibadet etmektir. Altı kardeş biz de pek farklı sayılmazdık; altı yaşındaki kardeşim iki yaşındaki kardeşime bakardı; 12 yaşındaki abim birisi buzağılı inek, ikisi çift öküzü olan sığırların bakımından sorumluydu. Ben kah kardeşlerimin, kah abimin yardımına koşardım. Ayrıca evdeki tavuk ve kurbanlıklardan sorumluydum; büyük kardeşlerim anam ve babamın yardımcılarıydı. Kimse kimseye 'şunu yap, bunu yap' diye buyruk vermezdi pek. Herkes sabah erkenden kalkar, işinin başına geçerdi.

Tanrı düşüncesi bir atmosfer gibi her yanıma sarmıştı; ne yapsak, etsek görürdük tanrı, düşüncelerimizi okurdu. O nedenle onun istemediği bir şey yapmak olası değildi. Bilirdik ki, işleyeceğimiz bir günahın hesabını öbür dünyaya gittiğimizde soracak. Minarede elini kulağına koyarak yanık sesiyle ezan okuyan imamdan gözümüzü ayırmaz, ne iş yaparsak yapalım hemen yere oturur, onu huşu içinde dinlerdik. Ezan gösterişe değil, çağrıya yönelikti. İmam şimdiki gibi devlet memuru değil, geçimliğini vatandaşın ödediği kişilerdi.

Ben namaz surelerini ne zaman ve kimden öğrendiğimi hiç hatırlamadım. Aklım erdiğinde sureleri biliyordum. Belki çok erken yaşlarda öğrenmemden olacak, ilk gençlikten sonra bu sureleri pek kullanmadığım halde bu yaşta hâlâ hepsi aklımdadır. Her kardeş kendi küçüğüne öğretirdi bunları. Din şimdiki gibi devletin maaşlı memurlarından ya da resmi okullarından değil, anadan babadan ve yaşlılardan öğrenilirdi. Yani din orijinaline daha yakındı; dönüşüme uğratılarak devlet politikasına, daha doğrusu kapitalist sistemin emrine koşulmamıştı daha. Aydın din adamı yetiştirecektik. Kimi dindarların İmam-Hatip okullarına niçin karşı çıktığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Toplumda oturmuş davranış biçimleri ve ahlaki yargılar vardı. Yaşlılar hürmet görürdü. Bunu kimse söylememişti, böyle yap, diye; ama çocuklar bunu gözleyerek öğrenir. Her davranış, söz, düşünce 'sevap veya günah' olarak belirlenmişti. Yalan söylemek günah, haram yemek, küfretmek, ekmek kırıntısını çiğnemek, başkasının hakkını yemek, adil

olmamak, savurganlık günah, düşküne yardım, hayvanlara iyi bakmak sevap... Genellikle tarlalara giden yol olmadığından iki tarla arasında sınır olan alanlar üzerinden yürürdük. Bırakın ekili bir tarlaya, boş bir tarlaya basmamıza bile izin vermezdi babam. Basılan yer katılaşacakmış da sürerken hayvanlar zorluk çekecekmiş, dolayısıyla günah işlermişiz. Ayakaltında bulduğu bir buğday ya da arpa tanesini bir taşın üstüne veya bir duvarın deliğine koyardı üşenmeden. Orada yok olup gideceğine bir kuşun ya da kurdun kursoruna gitsin, diye.

Babamın bir hayvanı dövdüğünü, bir böceği öldürdüğünü hiç görmedim. Çift ya da düven sürerken sopa kullanmazdı. Çok sıkıştığı zamanlarda eliyle hayvanın sırtına ya da kuyruğunun üstüne eliyle vururdu. Onlarla konuşur, "Hadi aslanlarım, yürü kızım, acıktın mı kara oğlum," gibi sözler söylerdi. Her hayvanın bir adı vardı zaten. Hayvanlar da onun gelmekte olduğunu yüzlerce metre uzaktan algılar, meleyerek karşılardı. Ona göre 'dili, ağı söylemedik' bu yaratıkları dövmek, aç-susuz bırakmak, fazla çalıştırmak günahların en büyüğüydü. Ovanın ortasında bir ahlal ağacının altında yemek yerken, yaklaşan bir akrebi ona zarar vermeden oradan uzaklaştırır, bir ağaçtan inmeye çalışan hamile bir yılanı öldürmeye çalışan çocuklara engel olarak yılanı el değmeyecek bir yere taşırdı. Bundan dolayıdır ki, ben de sivrisinek dışında bir hayvanı bilerek ve isteyerek öldürdüğümü hatırlamıyorum. Odamda sürekli tepemde vızıldayan bir sivrisineği öldürürken hep babamı hatırlarım. Onun sivrisinekleri öldürüp öldürmeyeceğini öğrenemedim, zira bizim oralarda rastlanmazdı. Babama göre bir hayvanı öldürmek Allaha 'şirk' koşmaktı.

Ağaçlara bakışı hayvanlardan farksızdı. Bağdaki omçalarımızın ve meyve ağaçlarımızın bakımını yaparken görmenizi isterdim; bakım yapmıyor okşuyordu

sanki. Onlarla da konuşurdu, bir sevdalı gibi sevgi sözcükleri kullanırdı. Neden boş yere konuşup okşadığını sorduğumda, "Ah oğlum anlamazlar mı hiç?" derdi, **"Onlar bize meyve vermese biz nasıl yaşardık?"** Bundan mı bilemem, bizim omçalar daha fazla üzüm verirdi komşu bağdakilerden.

Annem okuma yazma bilmezdi, babam askerde öğrenmişti; ama kendilerinden önceki insanlığın tüm kültürünü taşıyor gibiydiler; sağlıktan, insanlık ilişkilerinden tutunuz da çocuk eğitimine kadar nesilden nesile aktararak getirilmiş **sözlü bir kültür**dü bu. Ben öğretmendim, yani çocuk eğitimcisi, üstelik bu konuda ideal ve iddia sahibiydim; gazetelere dergilere yazılar yazar, zamanın Milli Eğitim Bakanlığı'na öneriler gönderirdim. (Teşekkür mektupları gönderirlerdi ama ezberci eğitimlerine devam ederlerdi.) Büyük oğlum üç yaşlarındaydı o zaman. Bir yaz tatilinde ailecek geniş bir yer sofrasında yemek yerken bir ara anam beni sofradan kaldırarak öbür odaya götürdü, odanın kapısını kapattı. Müthiş meraklanmıştım, ne diyecek diye. "Biz sizi böyle mi yetiştirdik?" diye çıkıştı. Afallamıştım. Ne oldu anacığım, diye elini tuttum. "Ne olacağı var mı, gözünü diktin çocuğun üstüne, ne yapacağını, nasıl yemek yiyeceğini bilemiyor zavallı. Bırak döksün, dökmeyen dökmeyi nasıl öğrenecek?" Kıpırmızı kesildiğimi sanıyorum. O gün, bu gündür ailemin çocuk eğitimi konusundaki düzeyine ulaşamadığımı düşünürüm.

Babam için hayvanlardan, bitkilerden daha çok sevelisi varlık çocuklardı. Babamın öldüğü 90 yaşına kadar bana ve kardeşlerime (10 yaşımıdayken ensemeye attığı bir şaplağ dışında) bir fiske vurduğunu, yüksek sesle konuştuğunu duymadım. Çocukluğumda tepkiciydim, olmadık şeylere kızar, işler nedeniyle zaman zaman babama sinirlendiğim olurdu. Böyle durumlarda, "Ulan sen kime kafa tutuyorsun!" ya da,

"Sen kendini ne sanıyorsun!" türü bir söz çıkmazdı ağızdan. Tam tersine yanıma gelir, elini başıma koyar, sırtıma doğru birkaç kez sıvazlar; gayet yumuşak ve sevecen bir sesle üzülmemi, sakın olmamı söylerdi.

Babam bütün çocukları bizim kadar severdi. O zamanlar şeker çok kıttı. Kışın paltosunun ceplerinde daima halkalı şeker ya da leblebi şeker bulunurdu. O nedenle ben ne zaman şeker bulamayacağını sandığım çocuklarla karşılaşsam yanımda şeker ya da çikolata bulundurmadığıma hayıflanır, babamı hatırlarım. Çocukları hiçbir zaman yüzünden öpmezdi. Minicik ellerini kalın parmaklı, nasırlı iri ellerinin içine alır, okşar sonra kutsal bir eli öpercesine dudaklarını değdirirdi.

O günlerin din algısını ve toplumsal dayanışmayı o günleri görmeyenlere ve yaşamayanlara anlatmak çok zor. Örneğin evi yanan bir kişinin evini tüm köylü ya da kasabalı imece usulü çalışarak yapardı desem? Ya da sakatlandığı için tarlalarını sürüp ekemeyen birisinin tarlalarını komşuları sürüp ekerdi desem? Bugüne göre onca fakirliğin içinde -zira üreticinin ürettiklerine şimdilerde olduğu gibi devlet sermaye lehine el koyuyordu- hiç aç ve açıkta kimsenin bulunmadığını söylesem, **mevcut sistemin bağrında doğup büyümüş insanlar bunu kavrayabilirler mi bilemiyorum?**

Şimdi dindar geçinen kimi insanlara bakıyorum da sormadan edemiyorum: Acaba din denilen şey mevcut toplumsal ilişkiler -üretim ilişkileri ve bölüşüm- üzerine örtülen bir şal mıdır? Babam zamanındaki din, o zamandaki toplumsal ilişkileri kutsuyordu, **şu zamandaki din de başka toplumsal ilişkileri gizlemiyor mu?** Din adına insanları öldürmek, doğadaki diğer canlılara yaşam hakkı vermemek, insanları haksızlığa uğratarak karşı çıktıklarında zulmetmek, yerlerinden yurtlarından kovmak, kuvvetliye yağ çekmek, zayıfı aşağılamak... Uzatabilirsiniz. Mevcut dinler bunları ya kutsuyor, ya onaylıyor ya da sesini çıkarmıyor. Örneğin Irak, Afganistan ve dünyanın pek çok yerinde on milyonlarca insana zulmeden **George W. Bush bir dindardır**. En dindar İsraili yöneticiler aynı zamanda Filistinlilere en çok zulmedenlerdir. **Tekel'i uluslararası tekellere satarak bütün üreticisini ve tekeli işçisini aç ve açıkta bırakan, onları sokak ortasında döven gene ülkemizin en dindar yöneticileridir.**

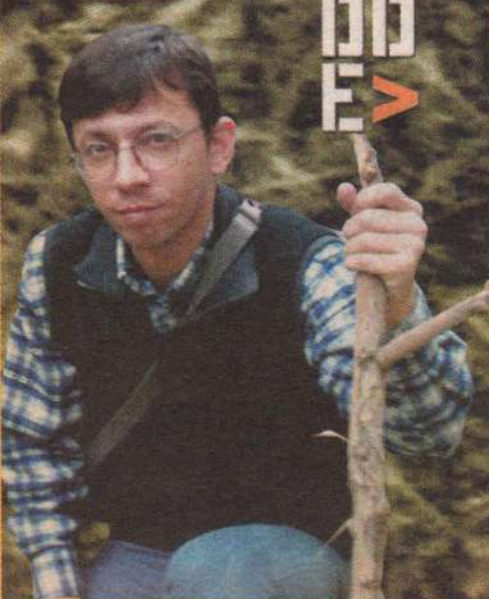
•Sivas'ta insanları otelde yakanlar 'Allah Allah' diye bağırıp, tekbir getiriyordu. Hrant Dink ve birçok gayrimüslim din adına katledildi. Daha geçenlerde devletin seyrettiği, Romanların Selendi'den kovulması sırasında insanlar, **"Ya Allah, bismillah..."** diye bağırıyorlar. Örnekler saymakla bitecek gibi değil.

Soruyu tersinden soralım; babam dindardıysa bunlar neci?

Gürkan Haydar
Kılıçarslan

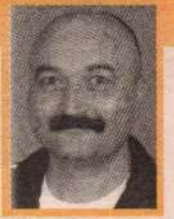
GÜÇSÜZLÜĞÜN İKTİDARI

CA
DD
E>

Bu ne lan?!

SITKI DEMİRKAN

Hayrete düşmek, şaşırarak... Hazırlıksız yakalanılan durumlara karşı verdiğimiz bir tepkidir değil mi? İyi ama yine de şaşırılan olgunun daha önce ihtimal olarak bile olsa aklımızın ucundan geçmesi gerekir herhalde. Olabilirliği bulunan ama olması beklenmeyen olaylar karşısında, kendi kendine söylenerek adam gibi şaşırırsın, biter gider... Velakin memlekette, kafamızın basmasının mümkün olmadığı bir vaziyet devinip duruyorsa, içine yuvarlandığımız hissin sözcük olarak karşılığını bulamıyoruz haliyle. Hal böyle olunca da kendi kendimize söylenmemiz, yakası bağı açılmadık ünlemlere bırakıyor yerini.

Kimin hangi renkte olduğunu, üç kurşunluk idrakimizle çözdük diye rahatlık hissederken öyle bir hadise vuku buluyor ki dimağımızdaki bütün taşlar yerinden oynuyor.

İlkin, ekonomi kelimesini rahatsız edecek şekilde -k- yerine -q- sesiyle telaffuz eden mehabe genel başkanı, akepe'yi Haçlılara benzetti. Nereden, ne ilintiler kurdu ben o kadarını takip edemedim. O ara küçük, büyük her iki dilimi de yutmuşum, dikkatim dağılmış. Bilmeyen birine dinletsen böyle bir açıklamayı, doğal olarak hayat algılarının taban tabana zıt olduğu kanaatine varır. Handiye biz de böyle bir fikri şekillendirmek üzere idik ki, aklımıza nereden geldiye tosuncukların, maçlardan miting meydanlarına kadar, sınır tanımaksızın her fırsatta ünedikleri slogan geliverdi aklımıza: "Ya Allah, Bismillah, Allahuekber!" Bundan ötede göbek bağı var mıdır ben bilemedim. E, aynı otun soyusunuz işte yahu. Kendilerinin ne kadar çarmıh güdümünde olduğu da, seçim meydanlarında elinde yağlı urgan dolaştırdıktan sonra ve bir şekilde iktidar ortağı olduktan sonra sesinin, sözünün kısıklığından ortaya çıkmamış gibi ver tabana gazı, oh ne güzel!..

Pekiye Vele Efendi bu sözün altında mı kaldı? Mümkün müdür? O da tuttu en acıyan yeridir diye şavulladığı noktaya indirdi darbesini aklınca. "Faşistsiniz siz!" diyerek aldı intikamını. Ettiği kelamın manasını bilse gam yemeyeceğiz de, **sırf şu Tekel işçilerine karşı takındığı tavır bile anlatıyor, punduna getirse bıyıkları iki yandan daraltıp bademe yazılarak, mevzuyla nasıl Führer sünnetine bağlayacağını.** Kendi zihniyetine ram etmeyen herkesle bir biçimde niza çıkarmayı tarz edinmiş adam faşizmden bahsedince dediğim gibi bizim anlayışımız kilitleniveriyor işte.

Ne yapmak istediği konusunda hiçbir öngörü geliştiremediğimiz bir ademe dönüştü git gide bu şahıs. **Kendi sonu bizi zerre kadar enterese etmez de şurada nereden baksan 70 milyon küsuruz, hazret heybesindeki bütün maharetleri sergileyip sahneden indiğinde ne bok yiyeceğiz onu kestiremiyorum.** Kırk defa dillendirdiğin birşeyin ete kemiğe bürünüp vücut bulması şeklinde bir endişemiz var mesela. Söyleye söyleye, akla getire getire, bir Taraf'larından senaryo üzerine senaryo ürete ürete hafazanallah bir darbeye varırsa bu gidiş, taşı geçtim ayıklanacak pirinci bile zor görürüz. Ahmet Altan'ın ipinde değil ki kime ne olacağı. "Bir çift memeye vatani bile satarım," sözüyle dünyayı ne Taraf'ından algıladığını açıkça ifşa etmiş adam, dahası?

Durup durup aklına birşeyler geliyor İmam-Hatip'in, bir alay aklievvel de peşine takılıp en hafif tabiriyle yalakalık yaparak, bunun değirmenine su taşımayı ya da taşıttırmayı vazife ediniyor. Şu **açılım kahvaltısı** mesela. Sanatlarının ne olduğuna çok da akıl erdiremediğimiz onlarca isimden hangisi karınlarının doymasının ertesinde içeride ne olduğuna dair diş dokunur bir şey söyledi anlatabilir misiniz? İlkokul bahçelerinde yakaladıkları veletlere mikrofon uzatıp, "Nato nedir?" diye soru soran medya mensupları bile daha özgün cevaplarla karşılaşılıyor. Dolmabahçe'den ayrılırken en kafası çalıştığını düşündüğümüz sanatçılarımızdan bile, "Eee, açılım tabii ki güzel birşeydir, hepsimizin desteklemesi gerekir" den başka açıklama çıkmadı. Allahtan kimsenin aklına gelmiyor içeriye değil de içeriğe ilişkin bir şeyler sormak. Öylesi bir durumun hangi devasa isimleri madara edeceği aşikar tabii. Herkes nalıncı keseri pozisyonunda kendinden tarafa birşeyler yontmanın derdinde. Bize de çekilen fotolardan tanık olduğumuz el pençe divan hallerine uyuz olmaktan başka bir duygu yoğunluğu kalmıyor.

Hadi onların şekli o, ne de olsa sanat erbabı kimseler ya (!), dünyadan ellerini eteklerini çekip engin gönüllü kıvamına ermişler, etliymiş, sütlüymüş pek umurlarında değil. Ya sırf bu guruh paşalarla kapıştı diye bunlara meyil duyan sözümona demokrasi inancı taşıyan yığınlar ne demeli. Tam da 28 Şubat'a denk getirilmiş bir yürüyüş düzenlendi Tünel'den Taksim'e. Katılımcılara bakıyorsun hayatın hiçbir alanında bir araya gelmeleri mümkün olmayan 'dünya görüşü'ne sahip olduklarını beyan eden yurdum insanları kolkola. **Cübbe-sakal, elde döviz taşıyan abilerin darbe karşıtlığının altındaki nedenlerle örtüşebilmek mümkün mü hakikaten?** Özgürlüğün bu kaz kafalılar tarafından 'cumaya gidebilme', olur olmaz her zaman ve mekanda secdeye kapanabilme, ramazan ayında restoran kapatıp sigara içen kimse dövebilme gibi başlıklar ihtiva ettiğini bilmiyor muyuz? Tamam öteki devletlerinin ve ikballelerinin bekasını herşeyin üstünü örter şekle getirenlerin karşısında olacağız da, o karşılık bunların yanına da denk düşmesin be abi!..

Olay iyice ortaokul müsameresine dönüştü çünkü. Biri kalkıp garnizon parolasını saçmasapan bir söz öbeği olarak belirliyor. Öbürü ona karşılık Kapadokya semalarında balonla slogan gezdiriyor. **Bu ne lan?!** Pespayelik bu kadar mı hayatımızın ana renklerinden biri haline geldi? Bize de bu katırlarla satırlar arasında tercih yapmak, karar vermekten başka seçenek kalmıyor öyle mi? 'Boşverin kardeşim ne yaparlarsa yapsınlar' kolaycılığın sapmamanın bin türlü yolu var, şimdi tek tek ben mi anlatayım yani?

Ben başta da dile getirdiğim gibi şaşkınlığıma yer aramaktayım. Kafayı toparlayıp nereye konumlandıracağımı kestirebilirsem hayret ötesi durumumu, söz size de haber vereceğim. Tek ricam o zamana kadar **ne haki ne yeşil hiçbir renkle kolkola girmeyin ki öfkeniz kıpkızıl kalsın...**

ESRA ARSAN

Gerçekler, şakşaklar, mermiler

Subat ayı yine 'gerçek hakkındaki gerçek' peşinde koşturduğumuz, olan bitene ilişkin sağlıklı bilgi alalım derken bilgisizleştirdiğimiz, şuursuz ve kaynağı kaypak bir enformasyon bombardımanı altında ezilip aptala döndüğümüz bir ay oldu. Haber medyamızın partizan, kafa karıştırıcı, gerçekliği yeniden inşa edici, sorumsuz ve profesyonellikten nasibini almamış yapısı nedeniyle, ulusal ve yerel ölçekte başımıza gelmiş/gelecek olan felaketlere ilişkin haber alma hakkımızın da bolca ırzına geçildi.

Gazeteciler, mesleklerinin doğası gereği her gün bir gerçeklik inşa ediyor. Bu gerçeklik inşası, yurttaşa neyin doğru neyin yanlış, kimin iyi kimin kötü, neyin ahlaklı neyin değil, neyin hukuka uygun neyin hukuka aykırı olduğu hakkında bir bilginin üretilmesi işi. Ülkemizde olan bitene ilişkin aydınlanmak için başvurduğumuz yaygın medya kanalları, bu gerçekliğin yeniden üretimi sürecini bireysel ve kurumsal yanlışlıklarına bağlı olarak ustaca kontrol ediyor. Böylelikle, bir bakıyorusuz, ülkede birbirinden farklı, hatta birbirine taban tabana zıt bir sürü gerçeklik silsilesi kamusal alana girivermiş.

Erzincan başsavcısı İlhan Cihaner'in Ergenekon örgütü üyesi olduğu iddiasıyla gözaltına alınıp tutuklanma sürecinin habere dönüşme biçimi, büyük basınımızın gerçekliği yeniden inşa etme pratiğinin incelenmesi için altın fırsat aslında. Bir yanda Cihaner'in gözaltına alınma usulünün eleştiren ve 'hukusuz' addedenlerin karşı çıktıkları, isyan ettikleri bu süreç, bazı gazetecilere göre 'adaletin tecellisi'. Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun (HSYK) soruşturmaya el koyup, soruşturmayı yürüten özel yetkili Erzurum savcısına görevden el çektiği ise, bir grup medyaya göre 'hukuk devleti ve demokrasiye HSYK darbesi', bir başka grup medyaya göre ise 'yüksek yargının yapılan yanlışla çeki düzen vermesi'. Bu bilgilerin her biri tek başlarına okunduklarında insanda 'doğruy-muş' izlenimi bırakacak bir ustalıklı üretiliyor elbette. Temelde, iki gerçeklik çarpışıyor. **1. gerçeklik: İçinde rüşvet ve yolsuzluk da barındıran bir İslami cemaat soruşturmasının, soruşturmayı yürüten savcıya düzenlenen bir hükümet komplosuyla engellendiği; soruşturma belgelerinin yok edildiği. 2. gerçeklik: Cemaatlere ilişkin ordu destekli haksız bir soruşturmanın, inançlı kesimleri yıpratmaya ve yok etmeye yönelik bir planın uzantısı olduğu; başsavcının da bu planın bir maşası olduğu gerekçesiyle tutuklandığı...**

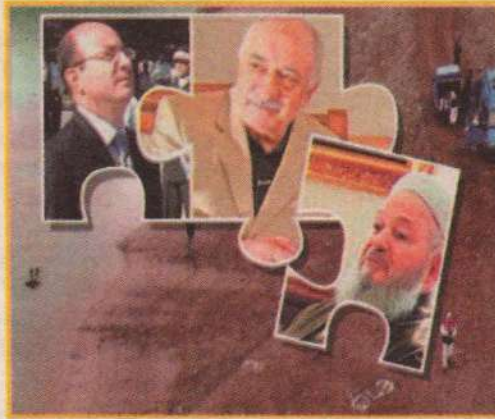
Bu iki gerçeklik kurgusu içinde, yargı bağımsızlığı, adalet, hak, hukuk veya darbe sözcükleri, haberi, yorumu yazan gazetecinin, başlığı atan editörün bireysel ve kurumsal bağlılıkları ve yanlışlıkları

ölçüsünde farklı anlamlara bürünüyor ve her seferinde okuyanda, izleyende 'gerçek-miş' algısını yaratacak şekilde biçimleniyor. İşte yurttaşın mağduriyeti de tam bu noktada başlıyor. **Hangi bilgiye inanacağız? 'cübbeli cemaat'ın ürettiği bilgiye mi, yoksa 'cübbeli savcıların, yargıçların' ürettiği bilgiye mi?** Yoksa, bu iki farklı kanaldan gelen bilgileri bireysel/kurumsal yanlışlığı düzleminde kurgulayıp, manipüle edip, farklı çıkarlara hizmet edecek şekilde yeniden bir geçeklik üreten gazeteciye mi? Daha da zoru, hangi bilginin, neden doğru olduğunu, neye dayanarak kontrol edeceğiz? Ülkede rasyonel bir hukuk sistemi yok. Bunun bir uzantısı olarak, demokrasi hiç yok. Demokrasinin olmadığı bir ülkede sağlıklı bir kamusal alan ve bu kamusal alandaki tartışmaları sağlıklı verilere dayanarak oluşturan bir medya hiç yok! **O zaman, Gramsci Baba'nın dediği gibi, muktedir tuttuğunu öpecek!** Gerçeklik

üretim sürecini yürüten gazetecilerin güç ve hegemonyayla ilişki boyutu, hangi gerçekliğin kamusal alanda ne kadar yer kaplayıp, ne kadar inandırıcı bir biçimde aktarılacağını da belirleyecek elbette. Nitekim, Başbakan'ın HSYK kararını '27 Nisan Bildirisi'yle özdeşleştirilmesi boşuna değil. 'Ordunun dokunulmazlığı' olduğu dönemlerdeki haber söylemi, güç-hegemonya-medya ilişkisi nasıl yanlışsa, şimdi de 'cemaatlerin dokunulmazlığı' olan şu süreçte haber içeriklerinin kontrolü, yeni güç ve hegemonya zincirine göre farklı yanlışlıklar içeriyor. Gazetecinin hegemonyadan gelen baskıcı taleplere boyun eğme biçimi, iktidarla kurduğu yasak ilişkinin boyutu veya iktidarın gücünden ne kadar korktuğuyla doğru orantılı olarak değişiyor. **'Hakiki gerçek' mi? Hâlâ yıllık izinde...**

Geçen ay, hatırlarsınız Bülent Arınç'a yönelik suikast girişimi iddiasını soruşturan savcılara yollandığı söylenen mermileri konu etmiştik. Bu mermi yollama haberleri pek sevilmiş olmalı ki, iktidar yanlısı gazetelerde sık sık "Ona da mermi yollandı", "Buna da mermi yollandı" haberleri çıkıyor. Bu sefer de sadece *Sabah* gazetesinde yer alan bir haber dikkatimizi çekti. Şöyle ki: *"Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'a yönelik suikast iddialarını soruşturan 11. Ağır Ceza Mahkemesi Hâkimi Kadir Kayan ile Özel Yetkili Savcı Mustafa Bilgili'ye zarf içinde 8'er mermi gönderilmesinin ardından, AK*

Parti Genel Merkezi benzer bir eylemin hedefi oldu. Önceki sabah saat 05.30 sýralarýnda, genel merkezin ana kapısının önünde bulunan zarftan 4 adet mermi çıktı. Bölgede nöbet tutan polis ekipleri sarı renkli Fiat Albea marka bir araba gördüklerini bildirdi. Bunun üzerine AK Parti Genel Merkezi güvenlik kameraları incelendi. Ancak kameraların, mermilerin bırakıldığı saatlerde çalışmadığı tespit edildi. Zarftan dört adet kuru sıkı mermi çıktı." Vay be! Sabahın köründe, nöbetçi polisler filan da varken, sarı renkli bir araba duruyor, içinden biri/leri çıkıyor ve bir parti genel merkezinin kapısına zarf içinde 4 adet (nedense?) mermi bırakıp gidiyor. İşin ilginç tarafı, bunlar olup biterken güvenlik

kameraları bir süreliğine (!) kapatılmış... Zor be! Hatta fazla zorlama.

Gerçek ve gerçeklik üretimi demişken, *Taraf* gazetesinin geçen ay patlattığı "12 Eylül darbesinin hiç yayımlanmamış

belgeleri *Tarafa*" başlıklı habercilik balonundan bahsetmezsek olmaz. *Taraf*, Ocak sonunda, 1980 darbesinin 'daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış' Bayrak Harekâtı planlarını yayımladığını zannederken, habervesaire.com sitesinin deneyimli editörü **Güventürk Görgülü** hafızasını gözden geçirdi... Kısa bir arşiv çalışmasıyla, *Taraf*'ın gazetecilik ayıbını ortaya koydu. Buyrun okuyun:

Taraf'tan 'bir ilk'

"*Taraf* gazetesini 28-29 Ocak 2010 günü, 12 Eylül'ün kod adı olan Bayrak Harekâtı belgelerinin 'İlk kez *Tarafa* gün yüzüne çıkacağını' duyurdu. Gazete, Yazı İşleri Müdürü Yıldırım Oğur'un sıkıyönetim belgelerini incelediğini ve '12 Eylül'ün sararmış planları' yazı dizisinin 30 Ocak Cumartesi günü başlayacağını, '12 Eylül darbesinin hiç yayınlanmamış belgeleri - *Tarafa*' başlığıyla duyurdu. Oysa Bayrak Harekâtı'nın belgeleri bundan tam 22 yıl 4 ay önce, haftalık *Yeni Gündem* dergisinde yayınlanmıştı. 13 Eylül 1987 tarihli derginin kapağında şu spotlar yer alıyordu: '12 Eylül'de uygulanan gizli planı açıklıyoruz; Bayrak Harekâtı - Yayınlanmamış belgeleriyle' 12 Eylül darbesinden yalnızca 7 yıl sonra ve henüz darbenin lideri cumhurbaşkanlığı görevini sürdürürken Tuğrul Eryılmaz ve Nihat Tuna imzasıyla yayınlanan 'Bayrak Harekâtı' haberini virgülüne dokunmadan yayınlıyoruz..." Tuğrul Eryılmaz'ın kulakları çınlasın...

Hadi Yıldırım Oğur'un yaşı tutmaz, *Yeni Gündem*'i bilmez; gazeteciliğin de 'hazır gelmiş dosyayı bilgisayara geçirme' mesleği olduğunu sanır, araştırma boyutuna uzaktır, diyelim... Peki ya büyükleri, Ahmet Altan'la Yasemin Çongar, 1987 yılında neredeydiler? Ne yapmaktaydılar? *Yeni Gündem*'de yayımlanan o haberi hiç mi görmediler? Ya da, o günlerde askeri darbeler ilgi alanlarında değil miydi?... diye sorası geliyor insanın. Meslektaş emeğine saygı filan da hak getire tabii, o da ayrı mevzu.

Geçen ay dikkat çeken bir başka medya olayı da Başbakan Erdoğan'ın Show TV'de konuk olduğu *Siyaset Meydanı* programı. Bir zamanların ses getiren, tabu konuları kamusal alana açan, milletin sabahlara kadar uykusuz kalmasına yol açan bu program da artık yükselen 'muhafazakar değerler'in dümen suyuna girmiş. Başbakan mı konuk olacak? "Aman, adamın canını sıkmayacak gazetecileri konuk edelim de, hükümetle başımız derde girmesin," anlayışı, programı bir tür siyaset plastip show'una çevirmiş. Medya siteleri haberi şöyle verdi: "Ali Kırca'nın sunduğu Siyaset Meydanı'na bu akşam ayrıcalık var... Neden mi? medyada 'Yandaş' diye tanımlanan ne kadar gazeteci varsa Erdoğan'ın karşısına çıkacak... Bu da 'nefatif soru yok' anlamına geliyor... Muhalefet yapıyorlar diye karşı mahalleden hiç bir gazeteci katılmıyor... Durum böyle olunca da Erdoğan'ın istediği sorular gelecek demektir... Tıpkı TRT'de yaşananlar gibi... Yalnız bir fark var... Erdoğan'ın gündem değiştiren 'Eşinin Türban ile GATA'ya alınmadığını' iddia ettiği anlarda Mustafa Karaalioglu'nun 'Cık cık'lamasını duyamayacağız... Fehmi Ağabey ise Hindistan'da... Bakalım nasıl sorulayacak gelecek bu akşam?"

Oh, görünen köy kılavuz istemez. **Sen, ben, Selvi Yengen** gibi bir tartışma olarak cereyan eden *Siyaset Meydanı*'nda, Başbakan'ın canını sıkacak soru filan çıkmadı, çıkmazdı elbette. Lakin, program esnasında Erdoğan'ın gazetecilere dönüp, **"O kadar açılıştı, kurdela kesmeydi neyin yapıyoruz, hiç haber olmuyor gazetelerde,"** minvalindeki çemkirisine karşılık, *Hürriyet* yazarı Vahap Munyar'ın bir gün sonra gazetesinin birinci sayfasından yazdığı, "Hiç de öyle değil sayın başbakan, hepsini yazıyoruz biz, isterseniz arşivleri açıp gösteririm size..." yollu savunması çok enteresan geldi bana. Bir gazeteci, Başbakan'ın her gittiği açılış törenini, kestiği kurdelayı filan haber yapmak zorunda mı ki? Neyin haber olup neyin haber olmayacağına karar verecek kişi, Başbakan mıdır? Ekonomi sayfalarının da varoluş nedenlerini yeniden ve ciddiyetle gözden geçirmelerini tavsiye ediyoruz, haliyle...

F Tipi Frankenstein

Bendenizin bile peşinde gönül rahatlığı ve ısrarla dolaştılar. Cemaate çekmek için ellerinden geleni yaptılar...

Dr. Viktor Frankenstein tanrılığa soyunup hastalıkları ve ölümü yok etmek gayesiyle bir ucube yarattığında ona isim bile vermemişti. O yüzden 'Frankenstein' denildiğinde, insanlar romanda onu yaratan doktoru değil, daha çok o ucubeyi biliyor. Aslında bir korku romanı olmayan *Frankenstein*, dünyanın en popüler korku figürlerinden biri olduysa bunun başarısı hiç kuşkusuz yazardan çok 20. Yüzyıl sinema endüstrisinin. Daha 18. yüzyılda 'dinlerin tanrısı' tahtına oynadığını belli eden Teknoloji'ye göndermelerle dolu olan felsefi nitelikli bir romanın *Drakula* kadar veya ondan daha ünlü olmasının nedeni, romanın pek çok defa sinemaya uyarlanmış olması aynı zamanda. Benim favorim, hiç kuşkusuz yakın zamanlara ait olan Robert De Niro'lu *Frankenstein*.

Frankenstein'i yaratan Dr. Viktor Frankenstein, yazar Mary Shelley'in özgün yaşantısında yaşadığı hallerin bir yansımasıdır. **Her yazar, inansa da inanmasa da Tanrı ile hesaplaşmayı bir parça sever.** Yazarın bir yaratıcıya inanıp inanmadığının pek önemi yoktur. Tanrıya inanmasa bile hemen her 'gerçek yazar', Tanrı ile, Allah ile söyleşmeyi, tartışmayı, kavga etmeyi sever, itiraz eder, hatta küser, kimisi kafayı takar, kimisi 'arkasından konuşmayı' seçer. Her yazı, her kitap, Tanrı'ya veya Allah'a bir çeşit naçizane meydan okuma. Burada, yazılanları bir yaratıcının beğenip beğenmediğini tartışmıyoruz. Çünkü son tahlilde yazılanı beğenen zat, yazarın kendisidir. İşte o yüzden her yazar, bir çeşit tanrıcılık oynayan çocuktur. **Bir 'yaratıcı figür' ile alıp veremediği olmayan, bir tanecik bile bir sorunu olmayanın yazarlığı da kuşkuludur zaten.** Ateist bile olsa bir yazar, durup dururken yazı yazdığı için 'Tanrı' ile problemlidir zaten. Çünkü o da yerinde rahat duramamış ve tıpkı yaygın inanışların tanrıları gibi 'okunmak' istemiştir. İşte bizim ucube *Frankenstein*'i yaratan Dr. Viktor Frankenstein'i yaratan yazar Mary Shelley de aslında bütün yazarların derdine tercüman olup, 'mambo jambo' yapmak yerine doğrudan doğruya 'bir Tanrı işi'ni romanına konu edinmiştir.

Frankenstein çok meşhur bir figürdür. Bununla beraber hemen her toplumda Frankenstein'in hikayesi önemsenmez. Figürün korkunç hali, hikayesinin önüne geçmiştir.

Aslında bu durum, yazarın istediği bir durumdur. İstemsiz bir şekilde Frankenstein'a empati yapmanın en iyi yolu, belki de Frankenstein'dan rahatsız olmaktır. Okumayanlar ve izlemeyenler için neredeyse birkaç yüzyıl sonra anonimleşecek olan bu hikayeyi anlatacak değilim. Çok merak edenler, internette yerli ve yabancı kaynaklara baksınlar. Filmini bulup izlesinler. Hatta kitabını bulurlarsa okusunlar. Çünkü, **hem ülke olarak hem de küresel ölçekte içinde yaşadığımız süreci en iyi anlatan eserlerden biridir Frankenstein.** Şimdilik sadece şu kadarını söyleyeceğim. Dr. Viktor'un ölü bedenlerden elde edip yarattığı ucube olan asıl Frankenstein, kendisini yaratan doktoru tanıyan bir varlıktır. Başlangıçta temiz duygular ile ortalıkta dolaşırken korkunç-ucube görünümü ve orantısız gücü nedeniyle insanlar ondan uzaklaşıp kaçarlardı, korkarlardı ve hatta tiksiniyorlardı. İşte bu durum, bizim ucube Frankenstein'ın kendisini yaratan Dr. Viktor Frankenstein'i, yani babasını bulup ondan hesap sormasını gerektirir. Elbette bu hesap, pek ucuz olmayacak ve durup dururken bu dünyaya gelmiş olmanın bedelini babasına ağır bir şekilde ödetecektir.

Kişisel darbe günlüğü

12 Eylül 1980 darbesi olduğunda 11 yaşındaydım. Fotoğrafıma bakıp GHK'yı 25-30 yaşında yeni yazmaya başlamış biri sanan bazı şaşkınlara bu vesileyle bildirmiş olayım. GHK kardeşiniz, tipik bir 80 sonrası kuşağıdır. 80 öncesini de anımsar. İşte bu darbe olduğunda henüz ortaokula yeni başlayacaktım. Aklımız da iyi kötü pek çok şeye ermekteydi. Okul

ve sınıf birincilikleri ile dolu geçen bir ilkokul sonrasında kara gömleği çıkarıp ceket kravat takmanın heyecanı içindeydim. Anadolu Liseleri o zaman azdı. Yedek olarak kazanmıştım. Lakin benim babam Danıştay'da çalışmadığı için ben girememişken benim gibi yine yedekte olan ama babası Danıştay'da çalışan bir sınıf arkadaşım her nedense girmişti. 12 Eylül'e o nedenle ilk başta sevinmişim. Çünkü o arkadaşımın babası AP ve Demirel sempatisini idi ve 12 Eylül öncesi iktidarda Demirel vardı.

Çocukluk işte... 'Darbeye sevinme' diye bir duygu olduğunu o yaşta öğrenmiş ve farklı nedenlerle olsa da tıpkı Ertuğrul Özkök gibi ben de 12 Eylül'e sevinmişim. Lakin benim sevincim kısa sürdü. Çünkü darbe yapıldıktan kısa bir süre sonra ortaokulda yabancı dil torbasından bahtıma Fransızca çıkmıştı. Sonradan öğrenmiştik ki, elimi daldırdığım torba tamamen Fransızca ile doluydu. Yani darbe olmuş ama bu memleketin bir numaralı hastalığı iyileşmek şöyle dursun, eskisinden beter bir seyir almıştı. **T.C.'nin anlamının 'Torpil Cumhuriyeti' olduğunu daha 11 yaşında öğrettiler bana.** Sonradan edineceğim mühendislik mesleğim gereği bana hava ve su kadar gerekecek İngilizceyi öğrenmek için yıllarca Kanada'da yaşamak zorunda kaldım. Bu yılların bir bölümünde **Türkiye'de 10 solcudan dokuzunun asla yapmayacağı bir şeyi yaptım. Sınıf değiştirdim. İşçi oldum.** Birkaç yıl boyunca evde sıkıldığımda bir bardak dolduracak kadar ter taşıyan donlar ile dolaştım. Sadece geçim derdine sınıf değiştirmekle kalmadım. **İşçi ve sendika düşmanı**

olan dünyanın en büyük şirketi olan Wal-Mart'da hak ve emek mücadelesi verdim. Kazandım da. Hatta terfi bile edip o pek sevimli eski sınıfıma transfer oldum. Hem kendimin hem başkalarının haklarını söke söke aldım. Belki Kanada'da devrim yapamadım ama dünyanın bir numaralı ABD markasında işçilik yaptım, sınıf mücadelesi verdim. Başka bir zaman çok daha detaylı anlatacağımı umduğum bu hadiselerin sorumlusu işte 12 Eylül idi.

Yani değerli dostlarım...

Facebook'un sanal liberal dünyasında yapılan en kahrman sanal solculukların gözümde zerre kıymeti yok. 12 Eylül yüzünden GHK kardeşiniz, hayatının bir bölümünde düpedüz proleter oldu ve Kanada'da birtakım yeni proleterlerin oluşmasına da neden oldu. **28 Şubat'ı tartışanların tamamının emekçi sınıfını, demokrasiyi ve sol hareketleri felç etmek üzere tasarlanmış olan 12 Eylül imalatı olduklarını unutturmaya çalışanlara karşı, neyse ki RED var, neyse ki o günleri yaşayan bizler varız.** Uzatmayalım. 11 yaşından başladım diye, "Bu hikaye bitmez!" diyecek okur dostlar meraklanmasınlar. 41 yaşına dek anlatacak değilim bu hikayeyi. *Frankenstein* ile ilk tanışmamı anlatıyorum sadece.

Guguklu komuta

2000'li yıllarda solculuk yapan genç arkadaşlarımız bilmez. **Tarih boyunca yapılmış en zor solculuklardan biri, '1980 sonrası Türkiye'de yapılan' idi.** Herkes biliyor. Çetin Altan'ın **Özal'ın eteğini öptüğü yıllardı.** 'Yüzde yüz faşizm' şartları altında yaşadık bizler. (Burada faşizm 'teorik' olarak kullanılmamaktadır.) Okuduğumuz okullarda ve üniversitelerde karşımıza sadece polis filan değil, sıkıyönetim komutanları ve silahlı askerler de çıkıyordu. O komutanların şimdiki gibi 'hukuk guguk' filan gibi dertleri yoktu. AİHM'ye gidemezsiniz o zamanlar. Derdinizi ummana anlatabilirdiniz ancak. Ebenizi doğduğuna pişman ederlerdi o vakitler. O yıllar, Türkiye'nin en karanlık yıllarından bir kesit olarak yaşandı. Her şey o kadar anlamsızlaştı ve değersizleşti ki, Varoluşçu akımlar, Egsiztansiyalizm modası filan çıktı o yıllarda. Nihilizm doruklardaydı. 'Geç Pink Floyd patlaması' yaşandı memlekette. Türk sinemasının en kötü örnekleri o yıllarda çekildi. Hiç ➡

konuşmadan birbirlerine anlamsızca bakan insanlarla dolu filmler çekildi o yıllarda. Bizler o zamanlar sinir oluyorduk bu duruma. Ama o yıllarda yaşanan umutsuzluk hallerini dikkate alırsak az bile yapmış adamlar. **90 dakika boyunca bir entel barında oturup, çevresine tiksinererek bakan adamın filmini çekebilmeliydi Yeşilçam.** Maalesef yapamadı. Demem o ki, o yıllarda solcu olmak sadece yürek değil, basbayağı akıl, fikir, zeka, beyin, basiret, irade de gerektiriyordu. Bir avuçtuk bizler. Eski kuşakların insanları gibi gittiğimiz okul neciye biz de 'ocu veya bucu' olmuyorduk. Tüm dünyaya ve Türkiye'ye dayatılan en vahşi, en hayvani liberal kapitalist düzenin ilk kurbanları olarak bizlere seçme şansı bırakılmıştı az da olsa. **Haktan yana olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele buydu bizim için.**

Okullarımız üç tip insan grubuyla doluydu. En kalabalık grup, apolitikler idi. Bugünün *Taraf* okurlarının ana çekirdeği işte bu kitledir. 80'li yıllarda bilerek veya bilmeden egzistansiyalist takılmış, bir bunalımdan bir bunalıma **bireyciliğin uçurumlarında Tarzancılık oynamış apolitiklerdir sadık Taraf okurları. Gençliklerinde 12 Eylülcü cuntanın dayattığı içi doldurulmuş donuk bakışlı bir av hayvanına benzeyen ağdalı ve sahte bir Atatürkçü doktrin altında her zaman ve her daim apolitik olmayı becermiş bir kitledir bu kitle.** 12 Eylül'ün ve daha çok sonrasında yaşanan geleceği toz pembe gösteren, hepimize güya çağ atlatacak olan Özallı yılların vaat ettiklerinin palavra çıkması karşısında kendilerini aldatılmış hissedenden bir gruptur bu kitle. (Neticede dünya küreselleşti ve cümleten çağ atlandı. Türkiye'ye özel bir durum yaşanmadı. Ha bi de parası, cemaati, çevresi olanın atlayabildiği bir çağ olduğunu anlamak epey zaman aldı bazıları için). Bu kitlenin, bugünlerde *Taraf* okuru olmalarının altında yatan psiko-sosyal neden, gençlik yıllarında apolitik olmak zorunda kalmalarının baş sorumlusu olarak gördükleri askeri cuntaya karşı derinlerde yatan iğdiş edilmiş gençliğin isyankar hisleridir. Gençliklerinde isyankarlığın tadını çıkaramayan bir kitledir bu kitle. Bir çeşit Oedipüs kitesidir bu kitle...

O yıllarda hemen her okul kantininde eşit yüzde ile karşılaşılın diğer iki gruba gelince... Elbette dünyada sınıfsal sömürü var oldukça var edilmeye ve olmaya devam edecek olan 'ülküçü'ler ile 12 Eylül döneminin özenle besleyip 'adam' ettiği ve bugünlerde bazılarının kozalarından çıkıp belirli mevki ve makamlara geldiği aşık olan, hani şu hep dillere pelesenk olan, aslında

yekpare olmayan ama yanlış bir kanı ile laiklikçiler tarafından öyle algılanan 'dinci'ler.

Solculuk cüzzamlı olmak gibiydi o yıllarda. Şimdiki gibi domuz gripli muamelesi yoktu yani. **Kantinlerde solcular toplandığında çoğunlukta olan apolitikler Frankenstein'dan kaçır gibi kaçarlardı. Engin Ardic'ın solculuğa bakışı, tipik bir 12 Eylül stratejisi olarak işte böyle bir fırında pişirildi. O nedenle Engin Ardic da pek çok başkaları gibi 12 Eylül askeri cuntasının imal ettiği ama bugünlerde raf ömrü çoktan dolmuş, son kullanma tarihi geçeli 20 sene olmuş ürünlerden biridir.** (AKP'nin fikişsel ve zeka seviyesi bağlamında pek zayıf olan 'yandaş Pravda medyası'nın en kaliteli kalemi bile aşırı bayattır, hatta kokmuştur kısacası.)

Aslına bakarsanız, **Kütahyalı** gibi çevreye geçici rahatsızlık veren **asfalt vibratörü** tadında yeniyetme yerden bitmeleri adamdan saymazsak, ki saymazsak gelecekte kimse 'Neden saymadın?' demeyecektir, bugünlerde *Pravda* medyalarında TSK'ya karşı **aslan kesilen hemen herkes, hatta onlara karşıt gibi durup TSK'yı savunanların pek çoğu 12 Eylül cuntasının imalatlarıdır.**

İlkesel darbe olmaz!

Daha bir aslına bakarsanız, 12 Eylül darbesi, '24 Ocak Kararları' denilen memleketi topyekun vahşi liberal ekonomiye teslim etme projesi uğruna gerçekleştirilmiş bir darbeydi. Yani, ekonomik bir gerekçesi olmayan darbenin olması mümkün değildi bu dünyada. **Durup dururken, birtakım ilkeler için hiç kimse darbe yapmazdı bu dünyada.** Balyöz, malyoz gibi tartışılan tüm planların saçmalığı da zaten bu sırda saklıydı. **Uluslararası kapitalizmi yaşatma sisteminin onay vermediği bir darbe olmazdı bu memlekette. Olursa da kısa sürede karşı darbe ile ötelenir ve hatta ezilirdi zaten.** ('Gerçekleşmemiş darbe' diye bir şey yoktur tarihte. O yüzden yaşanan bütün komedyaya zaten gülen bir halkımız olduğunu unutmuşa benziyor Gülen cemaati. O nedenle STV Haber kanalını komedi kanalına döndürdüler sanmaktayım.)

12 Eylül cuntasının en hararetli günlerinde sanılanın aksine bazı dini cemaatler bir hayli zorlandılar. Sözgelimi, o zamanki Menzil

Nakşibendi şeyhi Muhammed Raşid Erol, yaşadığı Adıyaman'dan Gökçeada'ya sürüldü ve orada birkaç yıl yaşamak zorunda kaldı. O zamanlar Gökçeada'da rüzgar sörfü yapan Bulgar turistler yoktu. Diğer Kadiri ve Nakşibendi cemaatleri de benzer baskıları yaşadılar. Elbette bu baskıların altında, bu cemaatleri, yeni dünya düzenine monte edilen Türkiye'nin yeni rejimi içinde 'değerlendirme' kaygısı da bulunmaktaydı. Çünkü **Nurculuk dışında diğer cemaatlerin yapısı, gerçek anlamda tarihten gelen gelenekselleşmiş ve kurumsallaşmış 'hakiki tarikat' anlayışına sahipti.** Üstelik gerçek anlamda tarikat olan bu cemaatler, sanılanın aksine cümleten tek bir lidere bağlı olmayıp bölünmeye

pek müsasipti ve bölünmek doğalarında vardı. Sözgelimi, bir şeyh çevresinde mürit toplar ama ara sıra yetiştigi inandığı yeni halifeler atar ve dolayısıyla her yeni halife tarikatı

ayrı bir yol edinirdi. Özellikle, laikler tarafından İslami cemaatler arasında Nakşibendiliğin topyekun bir cemaat olarak algılanması ciddi bir sorundur. İsmailağa cemaati ile İskenderpaşa veya Menzil gibi çok sayıda başka Nakşi cemaati vardır. Her birinin belli başlı konularda ve hatta siyasi yelpazede farklı yaklaşımları bulunabilir. Bu nedenle **12 Eylül cuntası ve Özal yılları döneminde Nurculuk gibi, Fethullah Gülençilik gibi akımların aksine, hakikaten tasavvufi yönleri olan diğer cemaatlerin kontrolü kolay olduğu ölçüde aynı zamanda zordu.** Neticede uygulanan yöntemler, ritüeller yüzlerce yıl geriye gidiyordu. Cumhuriyet döneminde veya geç Osmanlı çağında sonradan oluşmuş cemaatler değildi söz konusu olan. Üstelik bazıları, derin güçler tarafından 'istenmeden veya gönülsüz biçimde' kullanılıyordu. Oysa başka bir cemaat, geleneksel cemaatlerden farklı olarak yeni dünya düzeninde yer almak için pek hevesliydi. Geçmiş köklerinden dolayı kullanılmaya gönüllü olduğu da aşıkardı. Öte yandan gerçek anlamda bir lider cemaatiydi. İkide bir hiyerarşi gereği ona buna el verip her köye, her kasabaya bir süre sonra bağımsızlaşan halifelikler dağıtan bir cemaat değildi söz konusu olan. **Sözler** gibi teorik altyapısı olan, resmen bizzat Kuran dışında kutsal kitapları olan, tabiri

caizse masonik bir dayanışma ruhunu kopya etmiş, diğer cemaatler gibi ticareti elitler seviyesinde değil, daha geniş kitlesi orta sınıf seviyesinde en az dini vecibeler kadar önemseyen bir cemaatti söz konusu olan. 12 Eylül'ü sipariş edenler için bulunmaz bir Hint kumaşıydı. İşte bu yüzden, **12 Eylül cuntası döneminde neredeyse yalnızca bir tek cemaat baskı görmedi. O kadar baskı görmediler ki, 11 yaşındayken askerlerin gözleri önünde evimizin yanına geldiler dershane açtılar. Hekimoğlu İsmail ile yan yana namaz bile kıldım orada.** Baskı görmek şöyle dursun, el bebek gül bebek desteklendiler ve büyütüldüler. Ucundan azıcık girilen demokrasinin ilk meyvelerinden biri *Zaman* gazetesi oldu. **12 Eylül askeri cuntasının torpil geçtiği tek cemaat, Nurculuk ve elbette Fethullah Gülen cemaati oldu.** O yıllarda Fen Lisesi'ni kazanmış ve çoktan solcu olmuş bendenizin bile peşinde gönül rahatlığı ile 'üniversite sınavına nasıl olsa daha çok var' diyerek ısrarla dolaştılar. Cemaate çekmek için ellerinden geleni yaptılar. Oysa basit öğrencilik numaralarımızın bile sıkıyönetim ile tehdit edildiği yılları yaşıyorduk. Özallı yıllar, Özal her ne kadar görece elitist olan bir koldan Nakşibendi kökenli olsa da **F tipi cemaatin koza dönemini yaşadığı gümüş yıllar oldu.** Fakat sonra apansız Berlin Duvarı çöktü.

Varoluşçu kontrgerilla

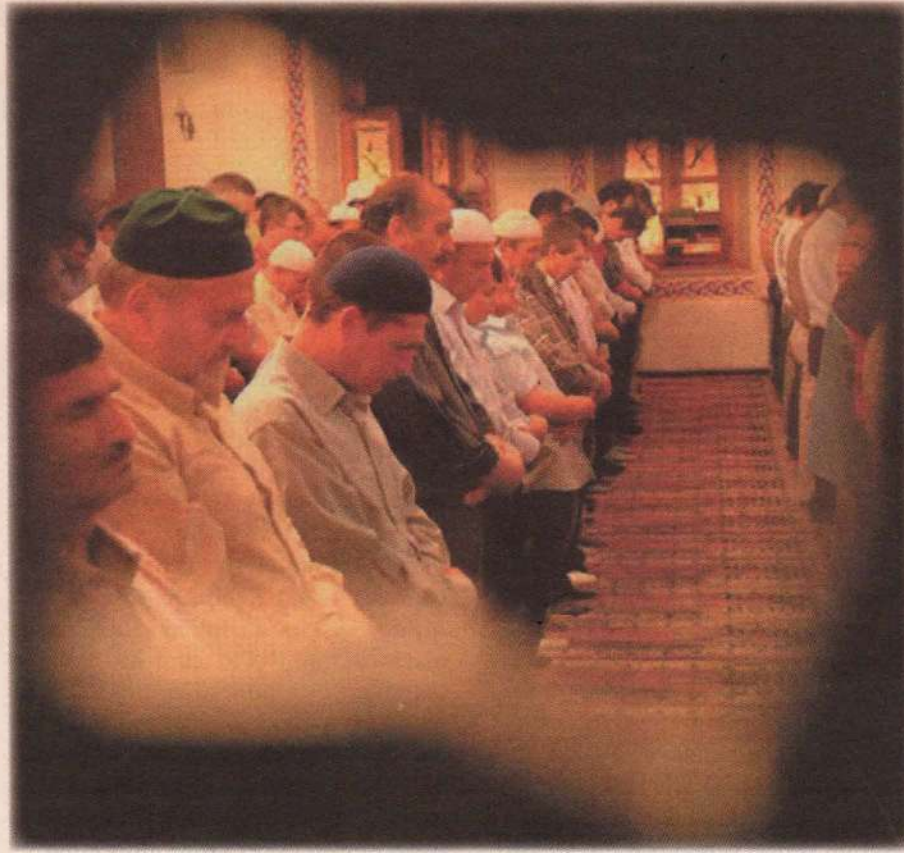
Bizlerin 80'li yıllarda yaşadığı bunalıma bu sefer başkaları girdi. **NATO'nun misyon değişimine gitmesi sonucunda kontrgerilla örgütlerinin egzistansiyalizm (varoluşçuluk) çağı başladı.** 'Komünist' rejimlerin bir bir ortadan kalkması ve uluslararası sistemin bütün maddi yatırımlarını bilişim endüstrisine odaklaması ile bu sefer **derin devletler Pink Foyd dinlemeye başladı.** O yüzden birdenbire Özal'ın son zamanlarına doğru bu ülkede irtica mevzuu ve irtica eksenli cinayetler ile faili meçhuller patladı. 1993 gibi son derece karanlık bir yılı yaşamak zorunda kaldık. **1993, derin güçlerin en berbat Yeşilçam klasiği idi.** 28 Şubat'a giden uzun ama kaba bir yolun en ağır yılıydı. 'AKP harmanı' elde etmek için planlanan 28 Şubat'a giden bir yoldu. Gerisini şimdilik boş verelim ve gelelim bugünlere...

Bugün TSK'ne meydan okuyan bir cemaat var aramızda. Aslına bakılırsa kendisini yaratan 12 Eylül askeri cuntasının sahibi olan TSK'ni 'babası gibi' görüyor olmalı bu cemaat. Bu yüzden, bu günlerde kendisini 'neden yarattığının' hesabını soruyor. Babanın, evladını 2010

yılında bile akredite etmemesine sinirlenmekte haklıdır cemaat. O yüzden grizuda ölen madencilerin sorumlusu olarak TSK'ni görecektedir kadar öfke dolu bu cemaat. “La ilahe illallah” dininde oldukları halde neredeyse “La ilahe illergenekon” diyecek kadar duygusallaşmış durumdadır. Her şeyin sorumlusu olarak ‘Ergenekon’u görmeyen geri dönüşmesi zor bir küfre dönüşmeye başladığından haberleri de yok gibi görünüyor. Tıpkı varlığını ve gücünü fark edip kendini yaratanı sorgulayıp kendini yaratanı yok etmeye girişen Frankenstein’in kontrolden çıkması gibi kontrolden çıkmış durumdadır. Keneleri, köstebekleri, börtü ve böcekleri, cümle alem mahlukatı bile ‘Ergenekoncu’ olarak yaftalayıp düpedüz yargı mevzusu yapan, teşbihte hata olmaz, bir ‘F tipi Frankenstein’ ile karşı karşıyayız. “Allah sonlarını benzetmesin,” demekten başka yapacak bir şeyimiz yok şimdilik.

F tipi cemaat, kendisini yaratanın TSK olduğunu sanıyor. Tıpkı Frankenstein gibi, “Beni neden yarattın?” sorusu ile grizu patlamalarından bile TSK'ni sorumlu tutuyor. İşin ilginç yanı, **bütün o onur ve gurur kisvesi altında TSK de bir zamanlar yediği haltın şimdi nereleri tırmaladığını biliyor ve maalesef o da öyle sanıyor.** Lakin işin gerçeği biraz farklı...

12 Eylül 1980 sonrasında yeni kuşaklar ‘solcu olmasınlar’ diye uygulanan CIA ve Pentagon kaynaklı ‘Yeşil Kuşak Teorisi’ yıllarının ürünüdür bu F tipi Frankenstein... Cemaatseverler bu benzetmeye sinirlenmesin ve üzülmesinler. Aslında sadece onlar değil, hepimiz bu teorinin yarattığı birer ucubeyiz çünkü. Ve hatta Frankenstein’i Frankenstein

yapanlar, onu yaratanlar ve onun bildik Frankenstein tavırları göstermesine neden olan çevresel faktörlerdir. Elbette cemaati fiili olarak yaratan şey, soğuk savaşın sonlara yaklaştığı ve Reagan-Thatcher döneminin altın vuruş yapmaya hazırlandığı yılların derin güçleriydi. 12 Eylül darbesi ile tüm TSK, kütleli olarak derin bir güç olduğunu veya en azından bu güce boyun eğdiğini ispat etti. TSK ve o dönemin kontragerillası, **sırf bu ülkenin emekçileri şimdiki şanlı Tekel işçileri gibi ‘hat hut’ etmesinler ve isteyen istediği gibi halkları dolandırabilsin diye, sırf bizler solcu olmayalım diye, sırf bizler kendimizi dindar ve Müslüman sanan şirket**

kurbanları olalım diye, sırf bu ülkeden bir kapitalizm cenneti yaratmak gayesiyle kullanıldılar. Sembolik de olsa baş sorumlular da hâlâ hayatta üstelik. Biri Reagan’dan önceki Genel Müdür Jimmy Carter, diğeri de Türkiye distribütörü seçilen Kenan Evren.

Sona doğru...

Yaşamakta olan süreç, *Frankenstein* romanının sonuna doğru gittiğimizi ortaya koyuyor. Nasıl ki, o romanın sonunda Frankenstein’in sonu da belirsiz kaldıysa, herkes bilsin ki, gerçek hayat da böyle olacak. Çünkü Frankenstein’in gerçek yaratıcısı Dr. Viktor Frankenstein değil, tanrıcılık oynayan ve o bildiğimiz senaryoyu

yazan yazar Mary Shelley idi. Frankenstein’in yazar Mary Shelley’i öldürüp öldürmediğini bilmiyoruz. 53 yaşında beyin tümörü nedeniyle öldüğü sanılan yazarın son günlerinde yazamadığını ve hatta okuyamadığını biliyoruz sadece. *Frankenstein* romanı, iki senede yazıldı. 53 yaşında bir yazarın kafasında sadece iki sene yaşadı. Ama o iki sene, yazarın beyininde tümör oluşmasına yetmiş be sene.

Uluslararası kapitalizmin mutlak sonu da işte her fani gibi ve elbette Mary Shelley gibi olacaktır. Haydi ey F tipi Frankenstein! Bu gidişle solcular devrim filan yapmadan sizler sayesinde çökecek bu vahşi sistem. Önce TSK, sonra ABD! Ha gayret!

Allah’ın sevdiği kullarmışsınız ki, GHK’dan çocuk yaşta kurtulmuşsunuz. GHK’nın küresel talihsizliklerinden efsunlusunuz yani. Ama herkesin kendine özgü Frankenstein’i vardır. Memleketin cesaret tarlalarına sayenizde kıran girdiği için GHK da sizin Frankenştaynınız oldu galiba. Biz de cesaret bol Maşallah. Allah ile dertleşmekten ve bazen tartışmaktan mıdır nedir bilmiyorum ama beni çocuk yaşta -Özal’ın ifadesiyle- neden şu meymenetsiz solcuların arasında bıraktınız diye sizden hesap soruyorum ben de bir nevi. Aç, susuz, biilaç, parasız, pulsuz hak peşinde koşmaktan imanım gevredi be kardeşim!..

İşin doğrusu sevgili cemaatsever kardeşler, vallahi elime yapıştı bu iş. Verseniz *Zaman*’da bir köşe. Mümtaz’er Türkönü’yi dört ayda ‘ulusalci’ yapacak cevher var GHK’da ama siz de haklısınız. Yüzdünüz yüzdünüz kuyruğuna geldiniz. Böyle bir anda kıkırık GHK yüzünden darülharp çağına dönme riski göze alınmaz.

NASIL MI BİLİRDİK?..

12 Eylül askeri diktatörlüğünün bir diğer ürünü hiç şüphesiz YÖK’tür. A. N. Sezer zamanında YÖK’ü demokrasi önünde engel görüp yakınlık bütün kellelerin bugün YÖK ile yatak partneri olmaları, onların tıynetlerini ortaya koyuyor sadece. Bizler, onların demokrat veya liberal filan olmadıklarını biliyoruz. **İmam-Hatipli gençlerden sorumlu YÖK Başkanı Yusuf Özcan, Abdullah Gül tarafından atandı** diye 12 Eylül cuntasının imalatı olan bu korkunç cendereye ve hatta bu memleketin gelecek 50 yıl içerisinde bile adam olamayacak olmasının bir numaralı kaynağı olacak olan bu kuruma ses çıkarmayan herkes tarih nezdinde faşizme yardım ve yataklık yaptıkları için, tıpkı şu yandaş medya gibi suçludur.

Geçenlerde ‘95’ gibi pek çoğumuzun asla yaşayamayacağı, bir kısmımızın yarısını bile göreceği şüpheli bir yaşta öldü diye ‘badem gözlü hayırsever’ ilan edilen **İhsan Doğramacı denilen kişi işte bu YÖK denen askeri diktatörlük ürünü kurumun ilk ve gelmiş geçmiş en zararlı**

RED KIT

başkanıydı. Ben ve benim gibi nice demokrat, hakiki liberal ve/veya solcu, Doğramacı zulmü altında yaşadık. Yaşadıklarımız, tam anlamıyla zulümdü. Başkalarını bilmem ve pek umurumda da değil. **Hakkımı helal etmediğim gibi, hiç merak etmesin, öte tarafta büyük ihtimalle sıcak olan tarafta, iki elim yakasında olacaktır.** Kalemimden hakkında iyi bir satır çıkmayacağı gibi yaşadığım Doğramacı YÖK dönemi hakkında da yazacağım ve anısını yaşatmaya devam edeceğim. **‘Ölünün ardından konuşulmaz’ kültürünüzü yesinler sizin.** Sanki ölen de bizim mahallenin tonton bakkalı...

İhsan Doğramacı, çok sayıda kuşağın, bizlerin gençliğini zehir zikkim eden, perişan eden, çok sayıda şirketleri vasıtasıyla çalışanlarının, **emekçilerin haklarını da YÖK eden, Türkiye Cumhuriyeti’nin Torpil Cumhuriyeti’ne dönüştürülmesinde derin katkıları olan 80’li diktatörlük yıllarının kare aslarından biriydi.**

Hattizatında Türkiye’nin bugün yaşamakta olduğu F tipi Frankenstein sendromunun da başlıca mimarlarından biriydi.

Nasıl mı bilirdik? İsteyen iyi bilmeye devam etsin. Onlara karışan yok. Bizim bildiğimiz, bileceğimiz çok basit. **Zulüm yapana ne denirse bizler işbu mevtayı öyle bildik.** Öyle bileceğiz ve bildireceğiz...

ALPER ERDİK

BENİM ADIM TURUNCU...

"Burjuva liberal fahişeler, devrim çarşafıyla örtünmeye çalışıyorlar." (Lenin)

Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim* 1'de, 'evrim dönemi'nin eylem biçimleri arasında, 'oportünizme karşı amansız ideolojik mücadele verme'yi de sayar. Bu tespit, elbette ki tüm doğruluğuyla, hâlâ geçerliliğini koruyor. Fakat ne yazık ki, Türkiye solu o günlerden bu yana, teorik ve pratik anlamda, kaydettiği ilerlemeden daha da fazla, gerileme yaşıyor. Bundan 40 yıl evvel, devrimin nasıl yapılacağına yönelik yaşanan tartışmalar; günümüzde, yerini kimin solcu olup kimin olmadığına dair 'anlamsız' polemiklere bırakmış durumda. Evet, tekrarlıyorum, Mahir'in söylediği bugün için de doğrudur; ama neden biz durmadan bunlarla uğraşmak zorunda kalıyoruz? **Niye vaktimizi daha 'hayırlı' işler için harcamıyoruz? Niçin faşistlerden daha çok, liboşlarla dalaşıyoruz?..** Bunların cevapları bir yana; çok şanssız olmakla birlikte, görevimizin de çok büyük olduğunu söylemekle yetinelim sadece. Zaten yapacak başka bir şeyimiz de yok.

Öfkemiz mazur görülsün, zira iş öfkeyle bile sınırlı değil artık. **Duyduğumuz öfke, yavaş yavaş tiksintiye dönüşüyor.** Ülkemizdeki liberal 'solcu' grup; geçtiğimiz yıllarda, 'bağımsızlık' diyeni 'ezberci', 'laiklik' diyeni 'statükocu', AB'yi

eleştireni 'gerici' ilan ederdi. Tabii ki bunu da, 'yeni'lik adına ve sırtını dayadığı burjuva medyasına güvenerek yapardı. Ancak, şu an iş, tüm bunları söyleyerek 'para kazanma' noktasına geldi. Fonlar havada uçuşuyor; solculara sövmenin, AKP'yi övmenin getirisi başka hiçbir işte yok. Tek meziyeti, bu sayılanları lisan-ı münasip ile yapmak olan kişiler, artık hayatta aç kalmıyor. Ha, bu dalgalar eskiden yok muydu? Elbette ki vardı. (Ve bu konuda, her ne kadar ulusalcı da olsa, Mustafa Yıldırım'ın *Sivil Örümeğin Ağında* kitabı çok faydalı ve önemli bir kaynaktır.) Ama birçok kişi, bu paraları gizli gizli alırdı; ilişkiler ortaya döküldüğünde, işin içinden sıyrılmaya bile çalışırdı. Oysa şimdi... Soros'un vakfında danışmanlık yapanlar, o vakıftan aldığı paralarla belki de Bodrum'dan ev, arsa alanlar; bunun hesabını verme gereği bile duymuyor! **"En az üç dilde sövmeyi bileceksin!"** diye boşuna dememiş Can Yücel...

Düşünün... **İslamcılık, liberalizm ve sosyalizm... Bu üç görüşü savunan insanların, yolda yürürken birbirlerinin omuzlarına değmeleri dışında, hayatta ne gibi bir 'alışveriş'leri olabilir?** Bunların 'demokrasi' diye bir paydada buluşmaları söz konusu mudur? Liberalin demokrasisi ile, sosyalistin demokrasisi aynı

mıdır?.. O halde, *Star* yazarı Bekir Berat Özipek, neden **"Hrant'ın hatırası, bütün çeşitliliğiyle, liberali, sosyalisti ve İslamcısıyla, gözlerinde adaletin ışığı parlayan gençleri bir araya getiriyor ve onların olağanüstü bir olgunluk ve medeni bir dille konuşup tartışabilmelerini mümkün kılıyordu,"** diye yazıyor? Nedeni **İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi ile 3H Hareketi'nin Ankara'da düzenlediği 'Katili Tanıyoruz, Adalet İstiyoruz' başlıklı panelin ev sahipliğini DSİP'in yapması imiş...** Kendisine sosyalist diyenlerin, Hrant Dink'in katledilmesi olayında, Emniyet'in içindeki Fethullahçı yapının, suikastın planlanması ve sonrasında delillerin karartılması konusunda ciddi bir rolü olduğuna dair emareleri görmezden gelip, AKP'nin Ergenekon davası ile derin devleti çokerttiğini iddia eden liberallerle aynı zirvaları papağan gibi tekrarlama, medeni bir olgunluk mudur, yoksa yalakalık mıdır? Özipek, medeni olgunluk diyor!..

Hrant Dink'in, Uğur Mumcu'nun, Ahmet Taner Kışlalı'nın öldürülmesi; Sivas, Gazi katliamları Ergenekon'un işiymiş. Şu an bu davadan tutuklu bulunanlar, kontrgerillanın günümüzdeki temsilcileriymiş. Bu yapı; illegal faaliyet yürüten bütün devrimci örgütleri taşeron olarak kullanmış, vs.

Özetle, Ergenekon veya derin devlet eskiden milliyetçilerden müteşekkilen, şimdi ulusalcılar ve bazı sosyalistlerden oluşuyormuş. Yahu bu nasıl bir hikâye? Bu ulusalcılar ve sosyalistler; topyekûn dangalak mı ki, hep kendi görüşlerini savunan insanları öldürüyorlar? Arada bir, 'AKP karşıtı olduklarını' hatırlıyorlar ama o zaman da belgeleri, planları hemen yakalatıyorlar! Burjuva medyasının yandaş ve yalama yazarları, kendini solcu zanneden bir grup, dönemsel çıkarları gereği bugün 'asker düşmanı' olan İslamcı kesimler ve de vebalini taşıdıkları bütün pislikten, AKP sayesinde 'arınan' faşistler dışında; kim itibar eder bu saçma senaryoya? Koca bir toplumu 'kafes'lemek, o kadar kolay mı?

Bazı konular, her geçen gün daha da netleşiyor. Bugüne kadar, hep söylenen, söylediğimiz ve doğruluğundan zerre kuşku duymadığımız şeyler; artık inkâr edilemeyecek biçimde somutlaşıyor. TSK'nin içinde ABD'den hoşnutsuz olan, 'Avrasyacılık' gibi alternatifleri savunan kesimlere ve kendini anti-emperyalist addeden tüm kişi ve kurumlara yönelik olarak seyreden Ergenekon sürecinde; bu unsurlara soğuk savaş stratejileri ile 'asimetrik, psikolojik' vs. şekillerde saldıran **Taraf gazetesinin 'iki numarası Yasemin Çongar'ın eşinin CIA ile ilişkili olduğuna dair belgeler**

AÇIK TOPLUM VAKFI

Soros'un Açık Toplum Enstitüsü, 1 Ocak 2009'dan bu yana, ülkemizde, çalışmalarını vakıf adı altında sürdürüyor. 'Nedendir bilinmez', vakfın yetkilileri ısrarla mütevelli heyetleri, yönetim ve danışma kurullarının tamamen yerli olduğunu söylüyor. Yeni süreçteki fon dağıtımı ile ilgili olarak da, vakfın sitesinde, şu açıklama yer alıyor: "Vakıf, AB-Türkiye üyelik süreci, reform, kadın hakları, eğitim, bölgesel farklılıkların giderilmesi, sivil toplumun güçlenmesi gibi öncelikli ilgi alanlarına giren girişimleri proje veya kurum ölçeğinde kısmen desteklemektedir. Açık Toplum Vakfı, kendisine sunulan ve danışma kurulu değerlendirmesi ve yönetim kurul onayı sonucunda desteklenmeye değer görülen bir projenin toplam bütçesinin 1/3'ünü destekler. Kalan desteğin, başka kuruluş ve kaynaklardan sağlanması beklenmektedir."

Açık Toplum Vakfı'nın, son dönemde desteklediği projelerden iki tanesi, hem söylem hem de yürütücüleri açısından, diğerlerine göre, şu an bizim için daha önem arz ediyor. Bunlar, **Sosyal Değişim Derneği** tarafından gerçekleştirilen 'Ulusal Basında Nefret Suçları: 10 Yıl, 10 Örnek' ve 'Nefret Suçları İzleme Geliştirme Atölyesi' projeleri.

SOSYAL DEĞİŞİM DERNEĞİ

Amacı, "İhtilafların diyalog ve barışçıl yollardan çözülmesi, Her türlü şiddetin ve ayrımcılığın ortadan kalkması, Sivil toplumun karar alma süreçlerinde söz sahibi olması için... kendi öncelik alanları içinde savunuculuk, kampanya, araştırma, eğitim, lobi ve benzeri çalışmaları yürütmektir," gibi 'ezber' şeyler olan demek, yukarıda belirtilen projeleri, **İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi** ile birlikte yürüttü. Finans kısmında ise, **Açık Toplum Vakfı'nın yanı sıra, Hollanda İstanbul Konsolosluğu'ndan da 'yardım' aldı.** (Proje ile ilgili bilgi için: nefretme.org)

Derneğin yönetim kurulu, Cengiz Alğan (Başkan) (Aynı zamanda DSİP üyesi), Zeynep Atamer (Başkan Yrd.), F. Levent Şensever (Sekreter) (Aynı zamanda DurDe! 'aktivist'i), Erkin Erdoğan (Sayman) (Aynı zamanda DSİP üyesi), Derya Kılıçalp'ten (Petrol Ofisi ve Garanti Bankası'nın ana sponsor oldukları, Sabancı'dan Koç'a pek çok sponsor bulunan, Soros'un da desteklediği Toplum Gönüllüleri Vakfı'nda proje koordinatörü) oluşurken; danışma kurulunda ise Baskın Oran, Aydın Engin, Ayşe Hür (*Taraf* yazarı), Cengiz Aktar (eski AB ve BM çalışanı), Zeynep Tanbay (Ufuk Uras'ın eşi), Bağış Erten, Kerem Kabadayı, Sefa Kaplan bulunuyor.

ULUSLARARASI HRANT DINK VAKFI

Medyadaki nefret söylemlerine dair başka bir çalışma da, Hrant Dink Vakfı'nca yürütülüyor. **Nefretsoylemi.org** adresinden tanıtımı yapılan proje; **Avrupa Komisyonu, Demokrasi ve İnsan Hakları Avrupa Aracı, Friedrich Naumann Vakfı ve Global Dialogue** tarafından destekleniyor.

Vakıf, 2007 yılında, "Hrant Dink'in hayallerini, mücadelesini, dilini ve yüreğini yaşatmak amacıyla" kurulmuş ve "Diyalog, barış ve empati kültürünü geliştirmeyi tüm faaliyetlerinin temeli olarak" tanımlıyormuş. Vakfın tüm idari kurullarında vitrin olarak Hrant'ın aile fertleri bulunuyor. Bunların dışında görevli olan kişiler ise, İbrahim Betil (**Toplum Gönüllüleri Vakfı** adına **George Soros**'la bizzat görüştüğünü ve para yardımı aldığını beyan etmiştir. **National Endowment for Democracy** adlı kurumla ilişkileri sağlamıştır. Oradan da 'bağış' almaktadır. Kendisi hakkında Fethullah Gülen sitesinde

şu ifadeler yer alıyor: **"Sistemin 36 yıllık işlediği bir ülkede yaşasaydık, madalya verilirdi böyle insanlara... Bu ülke çocuklarından yıldızlar üretmeye çalışan bir İbrahim Betil'e mesela, ülke toprağına sevdalı bir Hayreddin Karaca'ya ve tabii ki orada, taa Amerika'da, memleket hasretiyle yanan Fethullah Gülen'e..."** Betül Tanbay (Zeynep Tanbay'ın ablası), Oral Çalışlar (Yönetim kurulu asil üyeleri); Sibel Asna (A&B Halkla İlişkiler şirketinin sahibi), Zeynep Taşkın (Yönetim kurulu yedek üyeleri); Ali Bayramoğlu (Denetim kurulu asil üyesi); Şafak Pavay (Denetim kurulu yedek üyesi); Fethiye Çetin, Cengiz Aktar, Cem Özdemir (Danışmanlar).

Hrant Dink Vakfı'nın sayıca çok fazla olan destekçileri işte şunlar: Chrest Vakfı, Gülsenkayan Fonu, Heinrich Böll Stiftung Derneği, Global Dialog, F. Naumann Vakfı, Avrupa Birliği, Hollanda Konsolosluğu, Tower Travel, Aktif İlet.

Burada bir not düşmekte yarar var: Hrant Dink'in öldürülmesi başlı başına vahim bir olaydır. Ne var ki, **Hrant Dink'i sahiplenecek olan, dünyanın her tarafında dökülen kanlarda payı olan Avrupa Birliği, ırkçı Hollanda devleti falan değil, her kökenden Türkiyeli emekçilerdir.**

ortaya kondu. Yine, bu gazetenin, 2007 başında devletten yüksek miktarda alınan 'teşvik'lerle (4 trilyon liranın üzerinde para) kurulduğu da belgelendi. Operasyonların, gazetenin kurulmasından kısa bir süre önce başlatılması ve bu yayın aracılığı ile meşrulaştırılması da, artık bizim bir iddiamız olmaktan çıktı, her şey alenileşti. Tabii bir şeyi eklemek durumundayız; burada mevzu, operasyonlara dâhil edilen TSK mensuplarının veya ulusalcıların gerçekten anti-emperyalist olup olmadığı değildir. Ve aslına bakarsanız, bizim açımızdan, bunu tartışmanın gereği bile yoktur. Mevzu, binlerinin onları öyle kabul edip etkisizleştirmeye çalışması ve bir yandan Türkiye'deki sömürge idaresini güçlendirirken, sırtını emperyalizme yaslayarak cemaat ve tarikatların iktidarını kurma çabasıdır.

İş, *Taraf* ile de sınırlı değil elbette bu süreçte. Ve belki biraz yadırganacak ama karşımızda bir 'şebeke' var; her türlü ideolojik araca ve bunları kullanma yetisine sahip bir 'şebeke'. Bakın, Oya Baydar, tam da malum gazetede yazmaya başladığı sıralar; katıldığı her programda yeni romanı *Çöplüğü'nün Generali*'nden bahsediyordu. Baydar, hemen akla ilk gelen soruyu da, "Hayır, bu bir Ergenekon romanı değil," diye yanıtlıyordu. Okuyanlar bilir, Ergenekon'a dair yandaş basında yer alan tüm başlıklar kitapta adeta sıralanmış, işin içine hayal gücü de katılarak, kitap, bir bilim-kurgu

romanı diye 'pazarlanmıştı'. Dinci basın, kitabı 'bir Ergenekon romanı' diye tanıtıyor; bazı liberaller, romanı hemen köşelerine taşıyor, Ergenekon ile ilgili yazılarında bundan alıntılar yapıyor; yayınevi, kitabın arkasına, olayların geçtiği ülkeyi yakından tanıdığımızı yazıyordu; ama roman Ergenekon'u anlatmıyordu!.. Her neyse, kitabın akıbeti ne oldu dersiniz peki? Yayınlanır yayınlanmaz, *Dünya Kitap* dergisince verilen yılın romanı ödülünü aldı. Ödül bu, herkes alabilir diye düşünülmesin; 2009'da 'koskoca' Elif Şafak'ı, 'harcayıp' ödülü başkasına vermek hiç de kolay bir iş değil!

Derin devlete, çetelere karşı olmak adına yapılan AKP savunuculuğunun başka bir aracı da; bazı 'sosyalist'lerce kurulan ve içinde her türden gericinin olduğu, rengârenk tabelalı, bayraklı 'sivil toplum oluşumları'. Bu örgütlenmelerde, gençliğini postal

yalayarak geçirmiş bir kadın ve türevleri, hayatını laikliğe sövmeye adanmış bir adam ve benzerleri ve de 'devrimci'ler bir araya geliyor ve muhayyel darbelere karşı 'siper yoldaşlığı' yapıyor! Her daim sağcı olmuş kişilerin bu yapılarla katılarak kendilerini 'Ak'lamaları anlaşılır bir şey elbette; ancak solcuyum diyenlere ne oluyor? Söylediklerine göre, Ergenekon sürecine solcular destek sunmalı, AKP'yi iteklemeliymiş! Peki, yaklaşık iki buçuk yıldır bunları söylediler de ne oldu? İktidardakiler, bu kişilerin isimlerini dahi bilmiyor; en fazla televizyondan izleyip pis pis gülüyorlardır. Yahu insan, her şeyi geçtim, sırf söyledikleri kale alınmıyor diye bile bir düşünür, "Biz nasıl bir olayın içindeyiz? İstiklal'de piyasa yapanların dışında niye kimse bizi 'sallamıyor'?" diye...

Bunların bir kısmı, bir kampanya

düzenliyor örneğin; 'nefret suçları' ile ilgili. Tanıtımın yapıldığı internet sitesinin başlığı şu: "İrkçi ve etnik ayrımcılık, İslamofobi ve antisemitizm karşıtı bir site..." Yahudilere düşmanlık güdenler, İslamcılar olduğuna ve bu İslamcılar şu an iktidarda olduğuna göre; AKP'nin doğrudan hedef tahtasına konması gerekmez mi bu kampanyada? Dahası, bu kampanyayı George Soros'un vakfı finanse ediyorsa, "Farklı etnik ve dini grupların birlikte yaşadığı yerleri siyasal açıdan karıştıran, istikrarsızlaştıran bu spekülör, neden Türkiye'de 'barış ve kardeşlik' için para harcıyor?" diye sorgulamaz mı hiç kimse?.. Yok... Her neyse, bu konularda yine 'mantık' ve 'tutarlılık' aramaya başladık. Oysa yazının başında, bunların epeyce kârlı işler olduğunu ve bu işlerle meşgul olanların iyice pıskınlaştığını söylemiştik. Onlar, TDK'den özel bir sözlük yaptırmışlar kendilerine; içinde onur, haysiyet, insanlık vb. sözcüklerin bulunmadığı...

Daha fazla söze gerek yok. Yazının ekinde, özel olarak seçilmiş altı kurum ve onlarca isim var. Birazcık Soner Yalçın usulü oldu ama bu kısa notlar, 'şebeke'nin küçük bir fotoğrafı. Yeni solcular, onların yakın akrabaları, İslamcılar, liberal 'solcu'lar, saf liberaller, 'devrimci sosyalist'ler; yabancı vakıfların fonları aracılığı ile ve kalın bir 'zincir'le birbirlerine bağlanıyor ve biz bu 'zincir'i neredeyse yorumsuz biçimde sunmaya çalıştık. Kendilerini Allah'a değil ama 'büyük insanlık'a havale ediyoruz...

HEINRICH BÖLL STIFTUNG DERNEĞİ

Derneğin sitesinden aktarıyorum: "Heinrich Böll Stiftung Derneği Türkiye Temsilciliği Bürosu'nun geçmişi, 1994 yılına dayanıyor. Türkiye Bürosu bu tarihten beri demokratikleşme, insan ve azınlık haklarının korunması, ekolojik esaslara uygun sürdürülebilir kalkınma ve kadın-erkek eşitliğinin geliştirilmesine yönelik girişim ve çalışmalarını destekleme ve teşvik etme gayretindedir... Heinrich Böll Stiftung Derneği'nin çalışma alanları; demokratikleşme, sürdürülebilir kalkınma, kadın-erkek eşitliğinin geliştirilmesi, Türkiye-Almanya diyalogu/Türkiye'nin AB'ye entegrasyonu ve uluslararası ilişkilerin geliştirilmesidir."

Bu derneğin, çeşitli projelerdeki ortaklarından birkaç örnek vermek gerekirse; **Kaos GL, Diyarbakır Barosu, TESEV, Bianet, Helsinki Yurttaşlar Derneği, Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Küresel Eylem Grubu ve Küresel BAK**'ı sayabiliriz.

Son olarak, Erkin Erdoğan ismini zikredip geçelim. Sosyal Değişim Derneği'nin saymanı olan Erdoğan; geçen yıldan beri, Heinrich Böll Stiftung Derneği'nin proje koordinatörü ve DSİP üyesi.

FRIEDRICH NAUMANN VAKFI

Vakfın Türkiye'deki çalışmaları, fnst-turkey.org sitesinde, şöyle anlatılmış: "Friedrich Naumann Vakfı bağımsız ve kâr amacı gütmeyen bir sivil toplum kuruluşudur. Vakfın belirlemiş olduğu ilkeler içinde en önemlisi liberalizmin vazgeçilmez ögesi olan özgürlüğün teşvik edilmesidir.

Vakıf 1991 yılından beri Türkiye'de faal olup, ofisimiz 2002 yılında Ankara'dan İstanbul'a taşınmıştır. Türkiye, Almanya, NATO ve Avrupa için jeostratejik önem arz eden bir ülke olup coğrafi konumu nedeniyle Kafkasya ile yakın ilişkileri olan bir enerji nakil ülkesidir. Buna ek olarak, Romanya ve Bulgaristan'ın AB'ye katılımı Türkiye'yi birliğin coğrafi sınır komşusu yapmıştır. Bu nedenle, Vakfın Türkiye'de liberalizmin ilkeleri ve demokrasinin geliştirilmesi gibi konularda yürüttüğü etkinlikler ayrı bir önem kazanmıştır."

Vakfın, 'partner'leri ise şunlar: **TESEV, ARI Hareketi, İstanbul Politikalar Merkezi, Liberal Düşünce Topluluğu, Rekabet Derneği, İstanbul Valiliği**. Geçen ay, biri köpek olmak üzere, toplam 12 kişilik bir grup halinde, TEKEİ işçilerini protesto eden **3H Hareketi** ise, vakıfla ilişkili, vakfın sürekli katkılarına mazhar olan bir diğer oluşum.

Friedrich Naumann
STIFTUNG

'DEVİRİMCİ' 'SOSYALİST' 'İŞÇİ' PARTİSİ

Üyelerince, 'Aşağıdan sosyalizm', 'Reform değil, devrim', 'Devrimci parti' gibi ilkelerle birlikte anılan bu 'parti'; yine bazı üyeleri ve icraatları ile kurum listemizde 'assolist' olarak kendisine yer buluyor. **Sosyal Değişim Derneği'nin başkanlığını yürüten ve İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi** 'aktivist'i olan Cengiz Alğan, DSİP'in MK Üyesi. Yine, **Sosyal Değişim'in** saymanı ve **Heinrich Böll Stiftung Derneği'nin** proje koordinatörü ve de **Türkiye Sosyal Forumu'nun** üyesi olan Erkin Erdoğan da DSİP'li.

DSİP'in de, yanda sıralanan kurumların olduğu gibi, birçok dostu var. Bunlar, partinin sitesinde şöyle sıralanmış: **Küresel Eylem Grubu, Küresel BAK, Darbeye Karşı 70 Milyon Adım, Antikapitalist Öğrenciler, İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi, Hrant'ın Arkadaşları, Sesonline...**

'Parti'nin gazetesi *Sosyalist İşçi*'de, Nazlı Ilıcak'la birlikte 'darbe karşıtı' eylemler düzenleyen '70 Milyon Adım Koalisyonu' için şu ifadeler kullanılıyor: "Darbe karşıtı bu platformu başından itibaren ayakta tutan üç örgüt var: **DSİP, Genç Siviller ve Mazlum-Der.**"

DSİP, geçtiğimiz ocak ayında, **3H Hareketi** ile birlikte epeyce anıldı. Zira Ankara'da, **3H ile İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi'nin** birlikte düzenlediği '*Katili Tanıyoruz, Adalet İstiyoruz*' başlıklı panelin ev sahipliğini bu 'parti' yaptı...

Tarikatlar koalisyonu, Fethullahçı ör

Türkiye, aleni bir şekilde, 'tarikatlar koalisyonu' egemenliğine giriyor... 90'lı yılların ortalarına kadar saman altından su yürüterek, devlet fidelğinde yetiştirilen, teşkilatlandırılan tarikatlar, REFAH-YOL hükümeti döneminde 'yeraltından' çıkarak, devletin en tepelerinde iftar yemeklerinde boy göstermeye başladı. Giderek topluma yedirilen bu görüntülerin, bugün vardığı nokta, üzerinden atlanacak, çözümleme değeri taşımayan bir durum olmaktan çıktı. Daha geçenlerde Cübbeli Ahmet denilen medya bülbülü, Kayseri'ye gitti, Belediye Başkanı ona nutuk atması için spor salonu tahsis etti ve çok özel ağırladı kendisini. Kimdir Cübbeli Ahmet? Hangi sıfatla, hangi resmi kurum adına başvurmuştur da kendisine spor salonu tahsis edilmiştir? Tek sıfatı, bir tarikatın temsilcisi olmasıdır ve 'koalisyon'da yer almasıdır...

Örnekler çoğaltılabilir ama bunlar artık herkesin malumu. Bütün bu olan bitenin anlamı, özellikle Fethullah Gülen hareketinin merkezinde yer aldığı- karşıdevrim sürecinin yeniden örgütlenmesidir. Bu süreci doğru okumak ve hassasiyetle üzerine eğilmek, solun en temel görevlerinden biridir...

Emperyalizmin bölgesel politikaları ekseninde yeniden yapılandırılan devlet yönetimi el değiştiriyor. Ergenekon meselesini de böyle okumak gerek. Eskinin ABD'ci, ulusalcı-Kemalist kadroları, yerlerini tarikatlarda yetiştirme -özellikle Fethullah Gülen cemaatinde- yeni kadrolara bırakıyor. Burada 'şeriat geliyor' hezeyanı içerisinde olmadığımızı belirtmek gerek. Olanı anlamaya çalışmak ve ülkenin başka bir cepheden karşıdevrim örgütlenmesine girdiğini söylemek başka, "İran mı oluyoruz?" hezeyanına kapılmak başkadır. Politika var olanı anlamak ve ona uygun karşı politikalar geliştirmekse eğer, yapılan karşıdevrimci yeni düzenlemeyi görmemek ve, "Her durum aynıdır, hepsi sınıf düşmanı," diyerek politik kabızlığa mazeretler üretmek doğru değildir. **RED**'de uzun süredir pek çok yazı ile bu durumu dillendirmeye gayret ettik. Devam edeceğiz...

Aslında devletin yeniden organize edilme işlemleri 90'lı yılların ortalarında başlamış bir süreç. 28 Şubat müdahalesi hiç de öyle İslamcı hareketi tasfiye etmek için yapılmış bir operasyon değil. Ulusalcı-Kemalist kitleyi rahatlatma görüntülerinin üzerine kazıdığınızda yapılmak istenen şeyin ne olduğu çok daha net ortaya çıkıyor...

90'lı yılların başında oluşturulan Çiller örgütü, kirli savaşı finanse etmede

narkotik kaynakları devreye soktu. Yetmedi, Erbakan'ı yanına ortak ederek Suudi sermayesini sistemin taze para ihtiyacını karşılamada kullandı. Bu durum bir süre para ihtiyacını karşıladı ancak, yarattığı siyasal sonuçlar da oldu. Suudi sermayesinin ülkeye girişi, devletin geleneksel ulusalcı-Kemalist kanadında (ki o dönem çok güçlüdür) huzursuzluğa ve gerginliğe yol açtı. Narkotik para kaynaklarının varlığı ise, ortaya çıkan çetelerin büyük sermaye programlarında bir istikrarsızlık unsuru oluşturdu, egemen sınıfların oluşturmak istediği dengeleri sarstı.

'Erkek hoyratlığı'

Susurluk kazasını 28 Şubat sürecine ekleyerek değerlendirmek anlamayı kolaylaştıracaktır. Bu iki meselenin yani İslami ve narkotik para kaynaklarının ve bunların taşıyıcısı siyasal kesimlerin, emperyalizmin oluşturmaya çalıştığı uluslararası yeni yapı doğrultusunda temizlenmesi gerekti ve toplumda 28 Şubat askeri müdahalesi olarak popülerize edilen süreç işletildi.

Ne var ki, bir taraftan yukarıda bahsi geçen para kaynaklarından pay alan ve alamayan kesimler arasındaki çıkar farklılaşması, diğer taraftan bu farklılaşmaların daha ötelede farklı uluslararası sermaye ve siyasal merkezlerle olan bağlantılarının yarattığı kompleks ilişkiler ortamı, 28 Şubat programının gerektiği kadar radikal, gerektiği kadar derin bir işleyiş kazanmasına olanak tanımadı. Süreç, sadece dönemin paşalarının meseleyi zamana yaymasıyla (sürecin 100 yıl

sürecini söyleyen bile olmuştu) siyasal İslam'a bir direnç düzeyi haline getirildi, yapılan 'saçsakal inkılapları'yla toplum rahatlatıldı...

Burada, 28 Şubat sürecini hâlâ 'post modern' darbe olarak değerlendiren liboşlara da bir anımsatma yapmak gerek. Bu anımsatma, Ayışığı, Balyoz vs. kodlarla işletilen operasyonlara ovuşturulan ellerin pek sıcak kalmayacağını da anımsatır onlara...

Bir kere, 28 Şubat'ı post modern bir darbe olarak isimlendirmek, süreçlere kendi tarihsel misyonu ile müdahil olan, Türk ordu gerçeğine uygun düşmüyor. Tersini düşünmek, Pentagon politikaları altında duran ordu radikalizminin 'kadınsı yumuşaklık'lara uğradığını düşünmek olur. Oysa ülkemiz tekeli burjuvazisi, kendi saf çıkarları için gereken gücü ortaya koyacak gelenek ve iradede yoksun olduğu için, bütün toplumsal bunalım dönemlerinde ordunun bir 'erkek hoyratlığı' ile sürece müdahil olmasını hep istemiş ve beklemiştir. 28 Şubat'ta işletilmeye başlayan ve bugün tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan sürecin başlangıcında da ordu 'erkek hoyratlığı' ile devreye girebilirdi ama gerek kendi tarihsel gelenek ve yönelimleri, gerekse Pentagon programlarına uyma zorunluluğu müdahalenin bu düzeyde olmasını gerektirdi. Şunu da belirtmeden geçmeyelim, şayet ordunun 'erkekleşmesi' gerekirse, liboşların tahmin edemeyeceği düzeyde 'erkekleşme' potansiyeli ve iradesi hâlâ vardır... Bu potansiyelin ve iradenin olduğunu en iyi bizler biliriz, liboşlara anımsatalım istedik...

28 Şubat'ta başlatılan bu değişim operasyonun elbette siyasal düzenlemesi de yapılmalıydı. Bu anlamda, Suudi sermayesinin siyasal taşıyıcısı olan REFAH Partisi tasfiye edilmeli, yaratılan 'şeriat' heyulası, Hizbullah vahşetleriyle desteklenmeli, toplumda radikal İslam'a karşı müthiş bir tepki gelişmeliydi. Bu tepki, sadece cumhuriyetçi-Kemalist kitlede değil, Anadolu Müslümanlığını kendince yaşayan sıradan emekçi halk içerisinde de oluşturulmalıydı. Öyle yapıldı. Diğer yandan, narkotik para kaynağının taşıyıcısı çeteler temizlenmeli, bu yapının siyasal temsilcileri olan ANAP-DYP türü partiler tasfiye edilmeliydi. Öyle yapıldı. MHP-DSP ise, Öcalan'ın teslim sürecinde, toplumda oluşacak basıncı ortadan kaldırma adına bir dönem daha işlev gördü...

Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) bağlamında ülkemize gerekli olan siyasal

yapı, ılımlı bir İslam modeli kılın ama elinin değdiği satmaktan utanmayacak hizmette kusur etmeyecek sağdan-soldan toplanarak getirildi ve AKP kuruldu. Şiir okuma bahanesiyle y ve mağdur edebiyatı, bu seven emekçi halkımızda hemen buldu. Yaşanılan kriz ise, mevcut siyasi pa güvensizlik ortamında A misyonuna su taşımaya Baykal'ın Beykoz görüşmesiyle GOP'un eşbaşkanı Erdoğan'ın siyasi yasağı ilk seçimlerde tek başına Türkiye'nin yeniden yapılandırılmasında temel İslam' modeli olunca (IQ) bile gerek duyulmayan meclisinde bu tarifi açık

Fethullah: Ağlayan yavru!

bizzat CIA operasyonu olarak kuruluyordu.

O sırada, Komünizmle Mücadele Demekleri'nden yetişenlerin bir kısmına da 'komando kampları' kurduruluyordu. Kullanılan mekanlar ve eğitmenler aynıydı. Nurcuları da, Komandoları da aynı kişiler eğitiyordu.

1979'da aylık Sızıntı dergisinde başyazıları ve daha sonra orta sayfa yazılarını yazmaya başladı. İlk başyazı Bu Ağlamayı Dindirmek İçin Yavru adını taşıyordu.

12 Eylül Amerikancı askeri darbesine düzdüğü methiyeler ortadadır. Semeresini gördü. Göstermelik kovuşturmalara uğrasa da, pek de ilahi olmayan bir ses Gülen'e, "Yürü ya kulum!" demişti.

1988 Yeni Ümit dergisinde başyazılara başladı. 1989'da, Üsküdar Valide Sultan Camii'nde Cuma günleri

tam 62 hafta süreyle konuşma yaptı ve bu vaazlar, daha sonra Sonsuz Nur adıyla üç cilt halinde kitaplaştırıldı.

1994'te, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın gerçekleştirdiği açılış toplantısına katıldı ve pek çok gazeteci, yazar, sanatçı, bilim, siyaset ve işadamlarının katıldığı bu toplantıda yaptığı konuşma dikkatleri birden üzerine çekti. Bu açılış ve Gülen'in konuşmasıyla ilgili, burjuva medyada çok geniş ve övücü değerlendirmeler yazıldı.

1994 Aralık başında Başbakan Tansu Çiller'le bir araya geldi. Takip eden yıllarda yine Çiller'le ve ayrıca Bülent Ecevit, Mesut Yılmaz, CHP Genel Başkanı olduğu dönemde Hikmet Çetin'le görüştü. 1995'te, Hürriyet ve Sabah gazetelerinde ilk dizi röportajları yayınlandı.

1995, 1996, 1997 ve 1998 yıllarında Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın

düzenlediği Ramazanda iftar yemekleri, Mutlu Yarınlar İçin El Ele gibi faaliyetlere ve Hoşgörü, Uzlaşma Teşvik Ödülleri gibi ödül törenlerinde ve bayramlaşma

merasimlerinde yer aldı. Aynı yıllar içinde, hem 'dinler arası diyalog' faaliyetleri hem de karşılıklı 'dostluk' ziyaretleri çerçevesinde pek çok dinden etkili ve tuhaf ilişkileri olan isimlerle görüştü.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından meşhur 'Batı Çalışma Grubu'na hazırlanan rapora göre, 1998 yılı itibariyle 'cemaat'ının ulaştığı boyut şöyleydi: "Yurtiçinde, 85 vakıf, 18 demek, 89 özel okul, 207 şirket, 373 dersane, yaklaşık 500 öğrenci yurdu ve biri İngilizce yayımlanan 14 dergi, 15 ülkede yayımlanan 300 bin tirajlı Zaman gazetesi, ulusal düzeyde yayın yapan

iki rad...
Sama...
6 üniv...
2 ilkol...

izin v...
da An...
açılm...
Fe...
Büyü...
tanış...
Türki...
sağla...

izin v...
da An...
açılm...
Fe...
Büyü...
tanış...
Türki...
sağla...

Fethullahçı Örgütlenme, yeni egemenlik...

eşbaşkan da bulununca, geriye Fethullah örgütünün devreye girmesi kalmıştı. Yıllardır devlet içinde yuvalanmış kadrolar harekete geçti ve yeniden yapılandırmanın sürecini başlattılar. 28 Şubat sürecine müteakip ABD'ye yerleştirilen Fethullah Gülen'in AKP'ye destek vermesi ise yeniden yapılanma planının bir parçasıydı.

Buraya kadar söylediklerimiz, aslında olanı anlama açısından bir altyapı sunmak içindir. Bugün olan ise, devletin siyasal yapısının yeniden yapılandırılmasında karşı-devrimci Fethullah Gülen hareketinin iktidarlaşmasıdır. Yeni ve anlamamız gereken bir durumdur...

ABD'nin yeni silahı

İslami cephede duran mevcut yapılanmalar içinde yeni sürece en uygun hareket Fethullah Gülen hareketidir. Çünkü hem radikal İslam'a karşıdır, hem de ABD politikalarının İslam coğrafyalarına demokrasi getireceğini vaaz edecek kadar ABD yanlısıdır. Ayrıca üzerinde yükseldiği sermaye yapılanması açısından da iktidarlaşma sürecinde ihtiyaç duyulan desteği alabilecek tek yapıdır. 12 Eylül'ün en sıkı destekçilerinden biridir. Ve orduyla radikal İslam türü bir gerginliği yoktur. Bakın, 12 Eylül'den bir ay sonra Sızıntı Dergisinde darbeyi nasıl selamlamış Fethullah Gülen:

"Karakol, sükûnetin, huzurun ve emniyetin remzidir (arkasına sığınılan şey. H.S.). Ondaki düzen, huzur ve orada gözlerin uyanık oluşu, umumi emniyet ve muvâzenenin (denge) en büyük teminatıdır. Ondaki kargaşa ve

bunalımlar ise, arkasındaki topluluklar için en büyük felâkettir...

Ve işte şimdi, binbir ümit ve sevinç içinde, asırlık bekleyişin tulûu saydığımız, bu son dirilişi, son karakolun varlık ve bekâsına âlâmet sayıyor; ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, istihâlelerin son kertesine varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz." (Sızıntı, Ekim 1980)

'Hocaefendi'nin ne demek istediğini anlayabilmek için, söylediklerini Türkçeye çevirmek gerek tabii. Malum 'Hocaefendi' tedrisatından geçmeyenlerin anlaması zor bir dil bu. Şöyle diyor:

"Devlet, rahatlığın, huzurun ve güvenliğin arkasına sığınılan yerdir. Ondaki düzen, huzur ve orada gözlerin uyanık oluşu, genel güvenlik ve denge en büyük garantidir. Ondaki kargaşa ve bunalımlar ise, arkasındaki topluluklar için en büyük felâkettir..."

Ve işte şimdi, bin bir ümit ve sevinç içinde, asırlık bekleyişin doğuşu saydığımız bu son dirilişi, son devletin varlık ve geleceğine işaret sayıyor; ümidimizin tükendiği yerde, Hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, değişimlerin son aşamasına varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz."

Bu anlamda, Fethullahçı siyasal yapılanma, 12 Eylül askeri darbesiyle geliştirilen, Anadolu'nun gerici tefecî-tüccar sermayesinin desteklediği, CIA marifetiyle büyütülen, emperyalizmin işbirlikçisi ve halk düşmanı bir yapılanmadır. Bu örgütlenme, hiç kuşkusuz, emekçilerin devrimci mücadelesiyle dağıtılması gereken bir karşıdevrim yapılanmasıdır.

Fethullah Gülen, ilkokulu dışarıdan bitirmiş, birkaç yıl Arapça eğitimi almış, sıradan bir cami müezziniyken, nasıl olduğu bizce malum süreçlerden geçirilerek, önce vaizliğe, sonra 'hocaefendi'liğe ve oradan cemaat liderliğine yükseltilmiştir. Ülkemizdeki gazetecilerin, akademisyenlerin, işadamlarının, şarkıcı-türkücü-artist takımının, devlet yöneticilerinin neredeyse tamamı tarafından iltifatlara boğulmuştur. Siyonist Yahudi Lobilerinden Papa Hazretlerine, Masonik mahfillerden dış güdümlü siyasilere, gizli merkezlerden kirli örgütlere kadar görüşmediği kişi ve kurum kalmamıştır... Fethullah Gülen'in ve hareketinin, ülkemizde karşı-devrimin yeniden yapılandırılmasında oynadığı rolü es geçmek, olsa olsa politik kabızların işi olabilir.

Gülen örgütünün elinde biriktirdiği güç, bütün ülkenin gündemini belirleyebiliyor. Bir yandan, medya destekli işletilen yargı süreçleri ve eğer Fethullahçı değilseniz, saçmalığını anlamakta zorlanmayacağınız iddianamelerle, yalnızca devletin eski ulusalcı-Kemalist kanadına yönelik değil, devrimcilere karşı da yürütülen temizlik harekâtları, diğer yandan, işçi sınıfının mücadelesini baltalayacak politikaların hayata geçişinin kolaylaştırılması...

Teknolojinin geldiği ve Orwell'in 1984'ünü gerçek kılan boyutu dikkate alınarak, Darwin'in yanlışlığını ispatlamak istercesine sürekli 'risale'ler okumaktan sadece bir sinir düğümüne dönüşmüş Fethullahçı beyinlerin, CIA bağlantısı açık olan yöntemlerle yarattıkları senaryolar ve bunların ülkedeki yeni hegemonya yapılanması iyi değerlendirilmelidir.

Karşımıza 'cemaat' yapılanması olarak çıkan emperyalist işbirlikçisi İslamcı tefeci-tüccar sermayenin ve bir bütün olarak 'cemaat' örgütlenmesi tarihsel olarak imha edilmeksizin, Türkiye'nin yoksul halkının geleceği hep daha karanlık olacaktır. Başka deyişle, tarikatlar koalisyonu etrafındaki siyasallık, bunların devlet örgütlenmesi içindeki etkinliği tasfiye edilmeden, bu geri ve gerici sosyalliği besleyen uluslararası ve yerel finans kapitalizmi yok edilmeden, ülkemizin toplumsal gelişiminin önü tıkalı kalacaktır. Bu ise, elbette bir devrim ve işçi iktidarı meselesidir...

İşçi sınıfının iktidar mücadelesinin bugün en somut politik görevi ise, tefeci-tüccar sermayeye yaslanan, gerici ve işbirlikçi Fethullahçı karşıdevrim yapılanmasına karşı, toplumsal ölçekli devrimci bir mücadeleyi yükseltmektir...

atılan bu değişim
tte siyasal düzenlemesi
u anlamda, Suudi
sal taşıyıcısı olan
siye edilmeli, yaratılan
Fethullah vahşetleriyle
olumda radikal İslam'a
epki gelişmeliydi. Bu
huriyetçi-Kemalist
dolü Müslümanlığını
sıradan emekçi halk
turulmalıydı. Öyle
dan, narkotik para
cısı çeteler temizlenmeli,
temsilcileri olan
partiler tasfiye
yapıldı. MHP-DSP ise,
sürecinde, toplumda
ortadan kaldırma adına
şlev gördü...
ortadoğu Projesi (GOP)
nize gerekli olan siyasal

yapı, ılımlı bir İslam modeliydi. Namazını kılan ama elinin değdiği her şeyi satmaktan utanmayacak, emperyalizme hizmette kusur etmeyecek kadrolar sağdan-soldan toplanarak bir araya getirildi ve AKP kuruldu. Uyduruk bir şiir okuma bahanesiyle yaratılan mazlum ve mağdur edebiyatı, bu edebiyatı pek seven emekçi halkımızda karşılığını hemen buldu. Yaşanılan ekonomik kriz ise, mevcut siyasal partilere olan güvensizlik ortamında AKP'nin kurtarıcı misyonuna su taşımaya yetti. Deniz Baykal'ın Beykoz görüşmesinde olur vermesiyle GOP'un eşbakanı Tayyip Erdoğan'ın siyasi yasağı kaldırılarak, AKP ilk seçimlerde tek başına iktidar yapıldı.

Türkiye'nin yeniden yapılandırılmasında temel slogan 'ılımlı İslam' modeli olunca (IQ testi yapmaya bile gerek duyulmayan Bush, milletin meclisinde bu tarifi açıkça yapmıştı),

düzenlediği Ramazanda iftar yemekleri, Mutlu Yarımlar İçin El Ele gibi faaliyetlere ve Hoşgörü, Uzlaşma Teşvik Ödülleri gibi ödül törenlerinde ve bayramlaşma merasimlerinde yer aldı. Aynı yıllar içinde, hem 'dinler arası diyalog' faaliyetleri hem de karşılıklı 'dostluk' ziyaretleri çerçevesinde pek çok dinden etkili ve tuhaf ilişkileri olan isimlerle görüştü.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından meşhur 'Batı Çalışma Grubu'na hazırlatılan rapora göre, 1998 yılı itibarıyla 'cemaat'ın ulaştığı boyut şöyleydi: "Yurtiçinde, 85 vakıf, 18 demek, 89 özel okul, 207 şirket, 373 dersane, yaklaşık 500 öğrenci yurdu ve biri İngilizce yayımlanan 14 dergi, 15 ülkede yayımlanan 300 bin tirajlı Zaman gazetesi, ulusal düzeyde yayın yapan

iki radyo ve uluslararası yayın yapan Samanyolu televizyonu; yurtdışında, 6 üniversite ve yüksekokul, 236 lise, 2 ilkokul, 8 dil ve bilgisayar merkezi, 6 üniversiteye hazırlık kursu ve 21 öğrenci yurdu olmak üzere toplam 279 eğitim kuruluşu."

Yine 1998'de Papa II. Jeap Paul'le görüşüp, kendisinde nereden yetki buluyorsa, Harran'da üç semavi dine din adamı yetiştirecek bir ilahiyat üniversitesi kurmayı teklif ediyordu. Yani Gülen, İstanbul'da izin verilmeyen ruhban okulunun tam da Amerikan operasyonunun kalbinde açılmasını öneriyordu!..

Fethullah Gülen, ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Morton Abramowitz ile tanıştırılmasını Moon tarikatının Türkiye'deki ilk temsilcisi Kasım Gülek'in sağladığını kendi ağzından söylüyor. (Bu

tarikat Gülen 'cemaat'ı gibi, Kore'de anti-komünist faaliyetlerden doğmuştur. Amerikancıdır, merkezi ABD'dedir.) Abramowitz'in Fetullah Gülen'i, Pentagon ve Papa dahil birçok kişi ve kuruluşa taşıdığı biliniyor. Kasım Gülek'in vasiyeti üzerine cenaze namazı bizzat Fetullah Gülen tarafından kılınıldı.

Gülen, 1992 yılında ABD'ye gittiğinde, Kasım Gülek'in Amerikan Ordusu'nda albay olarak görev yapan, daha sonra şüpheli bir şekilde ölen, baldızı Aylin Rodomisli (Adı Aylin romanında anlatılan kişi) aracılığıyla Pentagon ve CIA ile ilişkiye geçtiğini de bizzat kendisi söyledi.

Kasım Gülek'in kızı Tayyibe Gülek, daha sonra DSP'den Adana milletvekili seçildi. Ecevit'in son yıllarda Fetullah Gülen'e sempatiğini belirtmesi bu kanaldan gerçekleşti. Tayyibe Gülek'i yetiştiren kişi teyzesi Aylin Rodomisli'dir. Ünlü faşist katil ve kontrgerilla mensubu

Abdullah Çatlı'nın, 1981'de Dünya Anti Komünist Birliği toplantısına katıldığı ve 1992'de Gülen'i ABD'de havaalanında karşıladığı ileri sürülüyor. Abdullah Çatlı Fethullah Gülen ilişkisi, MIT'in düzenlediği Susurluk Raporu'nda da yer alıyor.

Son bir vaka: Türk-Amerikan ilişkilerini geliştirmeyi amaçladığını ilan eden Turquoise Council, 25 Şubat'ta ABD Kongresi'nde bir öğle yemeği vereceğini ve bir panel gerçekleştireceğini bildirdi. Panelin konusu, 'Yeni Türkiye: Bölge ve ABD İçin Ne Anlama Geliyor?' 'Yeni Türkiye!' Konsey'in başkanı Kemal Öksüz, 2008'de Gülen Enstitüsü'nün CEO'suydu. Açılış konuşmasını yapan kişi CIA Ortadoğu Masası eski şefi Graham Fuller. Yeşil Kuşak Projesi'nin mimarlarından Fuller son dönemlerde Fethullah Gülen'le yakın temasta. Fethullah Gülen'in ABD'de yeşil kart almaya uğraştığı sıralarda Graham Fuller, Gülen'in kefil listesindeki isimlerdendir...

Şu kontrgerilla dedikleri

Gladio/kontrgerilla: Doğum

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, ABD ve İngiltere bu gizli orduları komünist hareketlere karşı kullanma kararı aldı. Hitler'in tasfiyesinden sonra sırada 'komünist tehdit' vardı. ABD ve Batı ülke halkları arasında 1917 Ekim Devrimi'nden beri sürekli yayılan komünist hareketler, kapitalist dünyada yaygın bir korku oluştuyordu. Örneğin, İtalya'da ve Yunanistan'da devrim ancak Stalin'in Churchill ve Roosevelt'le yaptığı anlaşmaya uyup, bu ülkelerdeki komünist partileri dizginlemesi sayesinde durdurulabildi. (Yunanistan Komünist Partisi bu yüzden bir bölünme yaşadı ve iç savaş patlak verdi.)

'Komünist tehdit'e karşı ABD ve İngiltere kendi aralarında iş bölümü yaptı: Fransa, Belçika, Hollanda, Portekiz ve Norveç'teki operasyonlardan İngiltere; Finlandiya, İsveç ve Türkiye'nin de dahil olduğu diğer ülkelerden ise Amerika sorumluydu.

İngilizler işgal altındaki topraklarda direniş hareketleri örgütlemek için 'Özel Hareket İdaresi' (SOE) adında gizli bir yapılanma kurdu. Savaş sırasında SOE, direniş örgütlerine silah sağlıyordu. Bu gizli ordular aşırı sağcılardan ve askerlerden oluşturuldu. Fakat içlerinde ılımlı muhafazakarlara da rastlamak mümkündür. Yalnız, tek bir sol düşünceli kişi yoktu.

Türkiye'de kontrgerillanın örgütlenmesinde Erzurum önemli bir yer tutuyor. Fethullah Gülen Komünizmle Mücadele Derneği'ni önce burada kurmuştu. Yukarıda da, 1970'te Alparslan Türkeş'in emri ile kurulan meşhur 'Erzurum-Bulgasım Kampı'ndan bir görüntü yer alıyor. Pek çok ünlü faşist katil ve kontrgerilla elemanı burada 'yetişt'i'...

Bu birlikler 'Sınırlı Savaş' taktiğine göre hareket ediyordu.

Sınırlı Savaş taktiğini ise Kissinger, Nuclear Weapons And Foreign Policy adlı kitabında, şöyle açıklıyor: "Total savaş, ABD için, dolayısıyla kapitalizm için intihardır. Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki Ulusal Kurtuluş Savaşları ancak lokal-sınırlı savaşlarla önlenebilir. Bu bölgenin sınırı sosyalist blok ülkeleri

sınırlarından başlar."

Bu birliklerin ya da gizli orduların bir çatı altında toplanması, 1949'da NATO'nun kurulmasıyla gerçekleşti.

Gladio örgütleniyor...

Latince kılıç anlamına gelen 'gladio' sözcüğü, bir 'komünist işgal' ihtimaline karşı cephe gerisinde (stay-behind) direniş başlatmak amacıyla, İtalya'da

NATO tarafından gizli olarak örgütlenen kontrgerilla operasyonunun kod adıdır.

Gladio, özel olarak NATO cephe gerisi direniş organizasyonunun İtalyan kolunu belirtse de bazen 'Gladio operasyonu' NATO'nun bütün cephe gerisi operasyonlarının gayri resmî adı olarak kullanılır ve bazen de 'Süper NATO' adıyla anılır.

Gladio sözcüğünü isim olarak kullanan örgüt, Amerikan ve İngiliz kontrgerilla örgütlenmesi olan Stay Behind tarafından 1952'de kuruldu. CIA tarafından yönetilen ve finanse edilen örgüt, 1956'da ABD ile işbirliği içinde, casusluk ve gerilla savaşı yapmak üzere örgütlendi. Sardunya'da örgütün ilk eğitim kampı kuruldu ve Kuzey İtalya'da 139 yerde silah ve mühimmat depoları oluşturuldu. (Sahi, Türkiye'de de sağdan soldan silah ve mühimmat çıkıyor, değil mi?) Resmi adı Müttefik Koordinasyon Komitesi idi.

1956 sonrasında ikisi kadın 622 kişi ABD ve İngiliz gizli servisleri tarafından eğitildi. 1990'da Gladio'yu ortaya çıkaran soruşturmalar esnasında bu 622 kişinin grup liderleri oldukları, her bir grup liderinin belli sayıda kişiyi idare ettiği, böylece toplam sayının 15 bine yaklaştığı ortaya çıktı.

İsrail'in de kontrgerilla hareketlerinin eğitimi için merkezler kurduğu biliniyor.

Şeytanın sağ bacağı: Kissinger

Kissinger, 1924 yılında Almanya'da Yahudi bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Gençliğinde bir Nazi olduğu da söylenir. 1938'de ABD'ye göç eden Kissinger, II. Dünya Savaşı boyunca ABD ordusunda hizmet etti. (1939-1945) 1943'te ABD'de vatandaşlık hakkı kazandı.

Kissinger, Harvard Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler bölümünde öğrenim gördü ve siyasal bilimler alanında doktora yaptı. Bu yıllardaki önemli eserini 'Davut Galula' olarak imzaladı. Galula'yı Kontrgerilla El Kitabı'ndan da hatırlarsınız

Kissinger, 1943-46 yıllarında ABD Ordusu karşı- istihbarat birimlerinde görev yaptı.

Altı milyon kadar Yahudi'yi katleden eski Gestapo subaylarını, ünlü Nazi katillerini içinde toplayan NATO'ya bağlı Kontrgerilla (Gladio, Kızıl Teke Postu vs.) örgütünün oluşturan isimlerdendir. Ayrıca, hem soğuk savaşın, hem de CIA'nın öncülü olan OSS'nin fikir babası olduğu biliniyor.

1946-49 yıllarında askeri istihbarat örgütünde yedek yüzbaşı olarak görevini sürdürdü ve Avrupa'da görev yaptığı aynı dönemlerde eski Gestapo subaylarının yeniden örgütlenmeleriyle ilgili olarak verdiği raporlar 1985'te açığa çıktı. Başkan Nixon'un ulusal güvenlik danışmanı Kissinger, Vietnam'da savaşın tırmandırılmasından ve bu ülkede 3 ile 5 milyon arasında insanın katledilmesinden birinci derecede sorumlu.

1973-1977 yılları arasında Richard Nixon ve Gerald

Ford döneminde Dışişleri Bakanı'ydı. Bir söylentiye göre perde gerisindeki asıl başkan oydu. Hatta bu dönem Nixonger Dönemi diye de anılıyor. ABD'de doğmadığı için başkan olamadı ama birçok dönem boyunca başkanlardan daha etkili bir adam olmayı başardı.

Kissinger, Vietnam'da savaşı bitirme aşamasına getiren 1968 barış görüşmelerini sabote etti ve ülkede büyük

yıkıma yol açan savaşın 1972'de yeniden tırmandırılmasını sağladı. Yine Kissinger, Vietnam'ia bağlantılı olarak Kamboçya'nın ve Laos'un gizlice bombalanması kararını verdi, Kamboçya'da 600 bin, Laos'da ise 350 bin sivilin ölmesine yol açtı. Nixon yönetiminin Vietnam, Laos ve Kamboçya'ya yaklaşık 4,5 milyon ton bomba attığını; bunun tüm II. Dünya Savaşı'ndakinin iki katı bir miktara denk geldiğini belirtiyor. Kissinger ayrıca, çeşitli çatışmalarda kasıtlı olarak 'Agent Orange' (portakal gazı) gibi kimyasal zehirler kul-lanarak çevrenin toptan tahrip edilmesinden de sorumlu.

1 milyon kadar insanın katledilmesi ile sonuçlanan bir CIA ve MI-6 darbesi ile 1965'te Endonezya'da iktidarı gasp eden General Suharto, 1975'te ABD silahları ve Kissinger'in onayı ile Doğu Timor'u işgal ederek, halkının üçte birini öldürdü.

İngiliz gazeteci Christopher Hitchens'in kaleme aldığı The Trial of Henry Kissinger (Henry Kissinger Davası) adlı kitapta sıralanan Kissinger'e ait uzun suç listesinde, 11 Eylül 1973 günü Şili'nin demokratik yöntemlerle seçilmiş Cumhurbaşkanı Salvador Allende'ye

karşı gerçekleştirilen kanlı askeri darbeden de söz ediliyor. Şili'de General Augusto Pinochet tarafından gerçekleştirilen, Allende'nin, General René Schneider ve daha 10 bini aşkın insanın katledilmesi ile sonuçlanan askeri darbenin planlayıcılarından biri olduğu da biliniyor. Allende cumhurbaşkanı olmadan birkaç ay önce, Kissinger, demokrasi üstüne şu ünlü demecini verdi: "Kendi halkının sorumsuzluğu nedeniyle bir ülkenin komünizme gidişine seyirci kalmak için bir neden göremiyorum."

Ayrıca Kissinger, CIA'nın illegal (gizli) eylemleri içinde yeralan güçlü iktidar sahibi Forty Committee'ye 1969-76 yıllarında başkanlık yapan tek ABD Dışişleri Bakanı'dır.

1983'te Başkan Ronald Regan tarafından ABD'nin Orta Amerika'ya yönelik politikasını geliştirmek için oluşturulan federasyon heyetinin başına getirildi.

Ayrıca, ABD'nin Soğuk Savaş dönemi politikalarının mimarı Henry Kissinger, ABD Başkanı George W. Bush'a da danışmanlık yapıyordu. Yani, Bush politikalarında onun da parmağı vardı diyebiliriz. 11 Eylül saldırısının sebeplerini araştırmakla görevlendirilen kurulun da başında.

Kendisi, 60 yılı aşkın bir zamandır emperyalizmin fikir babası. Başkan Nixon Döneminde patlak veren Watergate skandalındaki 'Derin gırtlak'ın da Kissinger olduğu söyleniyor.

Kissinger, bugün ABD'yi yöneten Neo-Con'lar ile içli dışlı. Üçüncü dünya ülkelerinde -Türkiye dâhil- yapılmış birçok askeri darbeye onun parmak izi olduğu da iddia ediliyor. Kissinger'in 'bize dokunan' bir başka icraatı da Kıbrıs'ı bölünmeye götüren provokasyonlar sürecini bizzat planlamış olması.

Bunlar kimin hizmetinde?

ABD'nin büyük tekellerinden ve Siyonist olduğu öne sürülen Rockefeller grubu 1956'da şu öneriyi ileri sürdü:

"ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun, derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalı. Bu özel askeri birliklerin çok hareketli olması ve çeşitli yerel harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte olması gerekir."

Rockefeller grubunun bir raporunda ise kontraların amacı şu şekilde açıklanmaktaydı:

"Gerek bizim gerek dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgün bir niteliği ve biçimi vardır."

Çünkü, "Eğer özgür dünya, yavaş fakat sürekli bir erozyondan kurtulmak istiyorsa, yerel savunma savaşlarına hazırlanmalı ve bu savaşlar için gerekli önlemleri alıp, gerekli ordular kurulmalıdır. Sömürgecilğe karşı ayaklanma hareketinin hemen her tarafı sardığı bir dönemde, Pentagon'daki bazı otoriteler hâlâ toptan-red-yıldırma stratejisinde inatla ayak diretiyor. Bir yandan hür dünyanın sosyalist devletlere karşı konvansiyonel bir denge kuramayacağını söylerken, diğer yandan yıldırma stratejisinde ayak direktmek, anlaşılabilir bir tutumdur." (Kissinger)

Örneğin, 3 Mayıs 1988'de meydana

1980'de Bologna Tren İstasyonu'nun bombalanması eylemi, İtalyan Gladio'sunun yaptığı en ciddi provokasyonlardan biri olarak gösteriliyor...

gelen Kuzey Sagrola yakınlarında Peteano köyündeki patlamada üç İtalyan jandarması ölmüştü. Bu olaydan sonra, Kuzey İtalya'da bir dizi operasyon sonunda, kırsal alanlarda toprağa gömülü 127 silah, tahrip kalıbı ve patlayıcı madde deposu ortaya çıkarıldı.

Venedikli Savcı Felice Casson, bulunan silah ve patlayıcı madde depolarının İtalyan gizli servisi SISMI'nin denetiminde olduğunu saptadı. Jandarmaları öldüren üç neo-faşisti ömür boyu hapse mahkum ettirdi. Ancak, bir generalle bir yarıbayın soruşturmayı saptırmaya çalıştıklarının farkına varınca, İtalya Başbakanı Andreotti'ye gizli servis arşivlerini incelemek için başvuruda bulundu ve başvuru belgesinin bir kopyasını da Parlamento Güvenlik Komisyonu'na gönderdi.

F.Casson yaptığı araştırmalar neticesinde, Gladio'nun, 1956 Kasım ayında, İtalyan ve Amerikan gizli servisleri

tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ndan gelecek bir istila olasılığına karşı, bir direniş örgütü çekirdeği oluşturmak için kurulduğunu saptadı.

İtalyan Anayasası'na göre uluslararası anlaşmaların meclis tarafından onaylanması zorunlu olduğu halde; 26 Kasım 1956'da CIA ile Sifar (Sifar: O dönemdeki İtalyan istihbarat örgütünün simgesiydi) aracılığıyla, üsler ve silah depoları oluşturulması, yüzlerce kişinin kontrgerilla savaşı için eğitilmesi amacıyla gizli ve yasadışı bir örgüt oluşturuluyordu. Fakat giderek Casson'nun çalışmaları engelleniyordu. Casson ise, engellenmelere aldırmadan çalışmalarına devam etti. Öyle ki, sonunda köşeye sıkışan Andreotti gizli örgütü açıklamak durumunda kaldı ve böylelikle tüm Avrupa ülkelerini kapsayan Gladio Skandalı patlak verdi.

Bu yalnızca bir örnek. Ama durumun

ciddiyetini daha net bir biçimde anlaşılması için şu söyleyenebilir ki, İtalya'da 1969-80 arasında 4 bin 298 terör olayı meydana geldi. Yapılan soruşturmalar sonucu, bunların önemli bir bölümünden Gladio'nun sorumlu olduğu ortaya çıktı. Bazı eylemleri bizzat yapmakla, bazısında patlayıcı ve silah sağlamakla, bazısında da tahrik ve yönlendirme yapmakla suçlanıyor.

Fakat çok ilginç ki, 21 Mart 1991'de İtalya Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga, İtalyan Radyo Televizyon Kurumu'nun (RAI) üçüncü kanalındaki *Cose La Patria* (Vatan Nedir?) programında yaptığı 15 dakikalık konuşmasında, hem NATO'nun gizli terör örgütü Gladio'yu hem de mason locası P2 mensuplarını, vatan aşkıyla yanıp tutuşan milliyetçi ve vatanseverler ilan ediyordu. Ona göre, "Asıl ihanet şebekeleri devlet ve millet düşmanları, Gladiocu ve mason olmayanlardı!"

Başka bir örneğe geçerseniz, kurulan bu küçük gizli birliklerden LOK, 1944'te Yunanistan'da, İngiltere'yi protesto eden komünist bir gruba ateş açtı. 25 kişinin öldüğü bu saldırı, kurulan bu gizli örgütlerin, komünistlere karşı ilk saldırısıydı.

Gladio, komünist-sol partilerin iktidara gelmemesi için her yolu denedi. Ancak hedefin yalnızca solcular olmadığını belirtmekte de yarar var. Çünkü, zamanla 'düşman' tanımı değiş-tirildi ve 'demokrasi'yi tehlikeye düşüren, düşürmüş ya da düşürecek herkes düşman olarak ka-bul edildi. Bu amaçla gladio, devlet teröründe de yer aldı, darbelerde de.

Gladio, ilk askeri darbeyi Fransa'da gerçekleştirmek niyetindeydi. Fransa gizli ordusu/gladio CIA ile birlikte, Genenal De Gaulle'ye karşı darbe girişiminde bulundu. Ancak bu girişim, başarısızlıkla sonuçlandı.

CIA ajanından iyi mi bileceğiz?

Kontrgerillanın kimlerin emrinde olduğunu eski CIA ajanı Philip Agee şöyle açıklıyorlar:

"...ben kapitalizmin gizli polislerinden biriydim. Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin hisse senedi sahiplerinin kaymağı yemelerini sürdürmelerini sağlamak için politik barajın sızıntılarını kapatmak üzere gece gündüz çalışan CIA, Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka bir şey değildir. Ki, yoksul ülkelerde CIA başarısının anahtarı, nüfusun kaymağının çoğunu yiyen yüzde 2 ya da 3'lük kısmının bulunmasıdır. Şimdi çoğu ülkelerde bu sınıfın geliri 1960'dan bu yana daha da artmış ancak kıyıda bırakılan ve nüfusun yüzde 50 ya da yüzde 70'ini teşkil eden sınıfların gelirleri ise daha da azalmıştır."

Ayrıca, "CIA karşı-sindirme öğretisi milliyetçilik, vatanseverlik kavramlarını ileri sürüp azınlıkta kalan zenginlere karşı gelişen halk hareketlerini Sovyet yayılmacılığıyla ilgililiymiş gibi göstererek bu uluslararası çıkarıcı sınıflar arasındaki ilişkiyi örtmeye çalışır." (CIA Günlüğü, Philip Agee)

Darbeleri kim yapar, kim yaptırır?

Washington yönetiminin 1823 tarihli Monroe Doktrini'ne dayanan ve Latin Amerika'yı 'arka bahçe'si olarak tanımladığından bu yana bu coğrafyada darbelerin ardı arkası kesilmedi.

ABD, Bush'un deyimiyle 'bebek imparatorluk' olarak kuruldu. Ulusal toprakların fethi, büyük bir emperyal maceraydı. İlk günden itibaren, yarıkürenin kontrolü hayati önemdeydi. Dolayısıyla, Latin Amerika, ABD'nin küresel çaptaki planlarda, öncelikli yerini korudu. Şili'de Salvador Allende'yi devirmeyi düşündüğü sıradaki bir konuşmasında Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı Richard Nixon, 1971'de, "Eğer Latin Amerika'yı kontrol edemezsek Birleşik Devletler'in dünyanın başka yerlerinde, başarılı bir düzen sağlaması beklenemez," diyordu.

Örneğin, 7 milyon nüfuslu, halkın çoğunluğunun kırsal bölgelerde yaşadığı, neoliberal ve militarist politikaların yarattığı ağır yoksulluk ve işsizlik gibi sosyal problemlerine çözüm arayan, küçük bir Orta Amerika ülkesi Honduras.

1838'den bu yana bağımsız olmasına rağmen sürekli ABD'nin etkisi altında kalmış. Müdahalelere ve darbelerle alışkın bir siyasi geçmişi var. 1933'ü izleyen 50 yılın 43'ünde askeri rejimler tarafından yönetilmiş. Askeri ya da sivil, tüm dönemlerde, Honduras

oligarşisinin ve Amerikan emperyalizminin katı denetimi söz konusu.

Guatemala'da toprak reformunu yapan ve United Fruit Company'nin çiftliklerini millileştiren Başkan Arbenz'i deviren ABD darbesi Honduras topraklarında planlanmış ve yürütülmüştü.

1979 sonrasında Nikaragua'daki

Sandinist rejim'e karşı ABD tarafından silahlandırılan kontrgerillanın başlattığı iç savaş da Honduras'tan yürütüldü. Bu iç savaşta, 60 bin insan hayatını kaybetti.

Bunun dışında, Latin Amerika'nın hemen her ülkesinde ağır darbe süreçleri yaşandı ve yüz binlerle ifade edilen ölüm ve kayıp vakası gerçekleşti. Hiç kuşkusuz bu darbelerde ABD'nin eğittiği kontrgerillanın rolü büyüktü. Tıpkı dünyanın geri kalanında olduğu gibi... Sadece 1958-1978 arasındaki 20 yılda, 56 ülkede 143 darbe askeri darbe gerçekleşti...

Karışık işler bu işler!

Gladio/kontrgerilla: Doğum

Memleketteki her vatandaşın bildiği, aklına kazınmış bir söz vardır: "Avrupa ve Asya'yı birbirine bağlayan, stratejik olarak dünyanın en önemli ülkesi olan Türkiye'de kalkınmamıza engel olmak isteyen binlerce iç ve dış düşman var."

Genellikle iç düşman şaşmaz bir biçimde solu, sosyalistleri ve komünistleri ifade eder, dış düşmanlar ise, insanların siyasi tercihlerine göre bazen Amerika, İsrail, Yunanistan bazen de Rusya ve hatta Cibuti cumhuriyeti -Kızıl Deniz'in kenarında minik bir ülke- bile olabilir.

Ancak bu meşhur cümle nedeniyle memlekette yapılan her türlü gayrimeşru faaliyet haklı addedilmiştir. Kısacası cumhuriyet rejimi geçmişimizde yaşanan onlarca vakanın kaynağında ise gücünü bu cümleden alan kontrgerilla örgütlenmesi

olduğunu söylemek gayet mümkün. Bu sözcüğün bilinen anlamı ise, NATO bünyesindeki ülkelerde sol örgütlenmeye

karşı oluşturulan CIA bağlantılı yasadışı silahlı kuvvetlerin Türkiye'deki adıdır. NATO'nun özel harp talimnamelerine

göre, üye ülkelerde kurulan NATO birimleri Türkiye'de 1952 ya da 1953'te önce Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla örgütlendi, sonra doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Özel Harp Dairesi çatısı altında ve bunun sivil uzantısı olarak faaliyet yürüttü. Bülent Ecevit 1974'te dönemin Genelkurmay başkanı Semih Sancar'dan Özel Harp Dairesi'nin varlığını öğrendi ve deniz kuvvetlerinden emekli binbaşı araştırmacı-yazar stratejist Erol Mütercimler ise ilk kez 1980'de örgütün varlığından haberdar olduğunu yazdı. Türkiye'de faaliyet yürüten kontrgerilla örgütleri Gladio, Özel Harp Dairesi, Ergenekon ya da JİTEM olarak telaffuz edilebilir.

Bu örgütlenme pek çok provokasyon ve halk düşmanı eyleme imza attı. Bunların bir kısmını hatırlayalım...

6-7 Eylül 1955'te İstanbul'da yaşayan öncelikle Rum olmak üzere azınlıklara yönelik tahrip ve yağma hareketi. Kıbrıs Türklerine yapılan baskılar, o yıl Türkiye kamuoyunun gündeminde başköşeye oturmuştu. O dönem Türkiye'de en çok satan gazete olan *Hürriyet* başlığında İstanbul'daki Rum azınlığın aralarında başış toplayarak Kıbrıs Rumlarının ENOSİS çetelerine gönderdiğini yazıyordu. Dışişleri yetkilileri Londra'da Kıbrıs temaslarına devam ederken, Atatürk'ün Selanik'teki evinde bir bomba patlamasıyla ilgili haber, önce 6 Eylül 1955 günü saat 13.00 haberlerinde radyoda yayımlandı. (Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba attığı iddia edilen Selanik Üniversitesi Siyasal Bilgileri öğrencisi Oktay Engin daha sonra gıyabında mahkûm edilmiştir. Oktay Engin, 1992-1993'te Nevşehir Valisiydi.)

'Atamızın evi bombalandı' manşetiyle ikinci baskı yapan DP yanlısı *İstanbul Ekspres* gazetesi genelde tirajı 20 bin civarında olduğu halde 6 Eylül'de 290 bin basmış ve o dönemde kurulmuş olan Kıbrıs Türktür Derneği üyelerince bütün İstanbul'da satılmaya ve halkı galeyana getirmek üzere kullanılmaya başlandı. Aynı baskıda Kıbrıs Türktür Derneği genel sekreteri Kamil Önal, "Mukaddesata el uzatanlara bunu çok pahalıya ödeteceğiz, ödeteceğimizi alenen söylemekte de bir mahzur görmüyoruz," diye yazdı. Kıbrıs Türktür Cemiyeti'nin liderliğinde bazı gençlik örgütleri, meslek kuruluşları, yerel kalabalıklar ve şehre dışarıdan getirilmiş olan kitlelerce 6 Eylül akşamı Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir yağma ve yıkım eylemi gerçekleştirildi. Hiç kuşkusuz bu eylemin ardında kontrgerilla ve diğer derin devlet teşkilatları vardı.

İlk saldırı Şişli'de bir pastaneye yapıldı.

6-7 EYLÜL OLAYLARI..

Ardından büyüyen kalabalık Kumkapı, Samatya, Yedikule, Beyoğlu'na geçerek gayrimüslimlerin toplu olarak yaşadığı birçok semtte önce Rumların, ardından da Ermeni, Yahudi ve hatta yanlışlıkla bazı Türklerin dükkânlarına saldırarak yağmaya başladı. Emniyet ise seyirci kaldı. Rumların adresleri hakkında önceden bilgi sahibi olan 20-30 kişilik organize birliklerin kent içindeki ulaşımı özel arabalar, taksi ve kamyonların yanı sıra otobüs, vapur gibi araçlar yardımıyla sağlandı.

7 Eylül sabahına kadar süren saldırılarda 5 binden fazla taşınmaz tahrip edildi ve milyonlarca dolarlık mal sokaklara saçılıp, yağmalandı. Kiliselerin içindeki kutsal resimler, haçlar, ikonalar ve diğer kutsal eşyalar tahrip edildi, İstanbul'da bulunan 73 Rum Ortodoks kilisesinin tamamı ateşe verildi. İzmit ve Adapazarı'ndan gelen yağmacılar geri dönmek üzere Haydarpaşa istasyonuna geldiklerinde, üzerlerinde yağmaladıkları mallarla yakalandı. Başka şehirlerden yağmacı getirildiği ortaya çıktı. (Örneğin Sivas'tan 145, Trabzon'dan 117, Kastamonu'dan 116, Erzincan'dan 111 kişi.)

Türk basınına göre 11 kişi, Yunan kaynaklarına göre 15 kişi öldürüldü.

Resmî rakamlara göre 30 kişi, gayri resmi rakamlara göre 300 kişi yaralandı. Tecavüze uğrayan kadınların sayısının 400'e yakın olduğu tahmin ediliyor. 4 bin 214 ev, 1004 işyeri, 73 kilise, bir sinagog, iki manastır, 26 okul ile aralarında fabrika, otel, bar gibi yerlerin bulunduğu 5 bin 317 mekân saldırıya uğradı. Maddi hasarın, o günün değerine göre 150 milyon ile 1 milyar lira arasında olduğu tahmin ediliyor. Demokrat Parti hükümeti zarara uğrayıp tescil ettirenlere toplam 60 milyon lira tazminat ödedi. Zamanın gazetelerine göre asıl suçlu, 'Türkleri provoke eden Rumlar'dı.

Suçlu yine komünistler!

Olayların başladığı saatlerde İstanbul'da olan Başbakan Adnan Menderes saldırıların kontrol edilememesi üzerine sıkıyönetim ilan etti. Olaylarla ilgili olarak önce 3 bin 151 kişi tutuklandı. Sonradan bu sayı 5 bin 104'e yükseldi. 10 Eylül 1955 günü dönemin İçişleri Bakanı istifa etti. Başlangıçta soruşturmalar Kıbrıs Türktür Cemiyeti ve gençlik örgütleri etrafında yoğunlaşmış olsa da Meclis'e taşınan olaylarda DP iktidarı komünistleri suçladı! Aralarında Aziz Nesin, Nihat Sargin,

Kemal Tahir, Asım Bezirci, Hasan İzzettin Dinamo ve Hulusi Dosdoğru'nun bulunduğu yaşayan fişlenmiş komünistler ile ölmüş dört komünist hakkında dava açıldı. Tutukluların çoğu Aralık 1955'te serbest bırakıldı. Muhalefet lideri İsmet İnönü'nün, hükümeti ağır bir dille eleştiren ve gerçek suçluları takip yerine sufsuz vatandaşlara işkenceyle suçlayan konuşması üzerine Menderes, İnönü'ye, "Paşam vatan bu konuşmayı affetmeyecek," diyecekti. Dava beraatla sonuçlandı.

1960 darbesinden sonra, bu olaylar Yassıada yargılamalarının gündemine oturdu. Yassıada Yargılamalarında olayların DP hükümetinin başbakanı Adnan Menderes'in provokasyonu sonucu kontrolden çıktığı iddia edildi ve mahkeme Demokrat Parti yönetimini 6-7 Eylül olaylarından suçlu buldu.

Olayların ardından, Türkiye'de yaşayan binlerce Rum Türkiye'den göç etti. Rum nüfusun zamanla azalmasıyla Rumların ekonomideki etkisi zayıflamaya başlamış ve daha önceki azınlıklara yönelik eylemlerde olduğu gibi Türklerin sermayeye hâkim olması hızlanmıştır. Birkaç bin Rum ise özellikle Mersin ve Tarsus'a yerleşmişlerdir. Zamanla kalan Rumların da büyük çoğunluğu İstanbul'u terk etmiştir. Nüfus mübadelesi sonucunda 1925 yılında yaklaşık 100.000'e düşen İstanbul'daki Rum nüfus, 2006 yılında 4.721 kişiye kadar düşmüştür.

6-7 Eylül olaylarının olduğu sırada Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görevli olan, 1988-1990 arasında MGK genel sekreterliği yapan Sabri Yirmibeşoğlu, gazeteci Fatih Güllapoğlu'na verdiği röportajda, "6-7 Eylül'de bir Özel Harp işidir. Muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı," diyordu...

Kanlı Pazar...

16 Şubat 1969'da İstanbul Beyazıt Meydanı'nda ABD'nin 6. Filo'sunu protesto etmek için 76 gençlik örgütünün toplandığı sırada kitleye saldırı gerçekleşti. Gösteri için valilikten izin alınmıştı. Gösteri yapılmadan önceki günlerde **Komünizmle Mücadele Derneği** uyarılarda bulunarak halkı tepkiye çağırıyordu. O gün, diğer bir grup da Beyazıt Meydanı'nda taşlı sopalı beklemeye koyuldu. İki grup meydanda karşılaştı. Olaylar sırasında Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan adlı gençler bıçaklanarak öldü. Ayrıca yaklaşık 200 kişi yaralandı. Ertesi gün *Günaydın* gazetesinde Ali Turgut Aytaç'ın bıçaklandığı anın fotoğrafı yayınlandı ve o sırada yanında duran polislin hiçbir

müdahalede bulunmadığı görülmüyordu. Olayla ilgili ciddi bir soruşturma yapılmadı.

12 Mart Muhtırası

12 Mart 1971'de devrimci hareketin giderek gelişmesi ve artan eylemler nedeniyle Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler, Deniz Kuvvetleri Komutanı Celal Eyiceoğlu ve Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a bir muhtıra vererek hükümet istifaya zorlandı. Türkiye tarihinde meydana gelen dördüncü; başarılı olmuş ikinci ve emir-komuta zinciri içerisinde yapılmış ilk askeri darbe eylemidir. Ardından yoğun bir baskı rejimi gelmiştir...

Kızıldere katliamı...

12 Mart 1971 muhtırasından sonra yakalanan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarını engellemek için 27 Mart 1972'de THKP-C kurucusu Mahir Çayan, Dev-Genç Başkanı Ertuğrul Kürkçü, Dev-Genç MYK üyesi Hüdaî Arıkan, THKO'dan Cihan Alptekin, Fatsalı Nihat Yılmaz, öğretmen Ertan Sarıhan ve Ünyeli Ahmet Atasoy, iki İngiliz ve bir Kanadalı radar teknisyenini Ünye'deki NATO üssünden kaçırdı. Kendilerini Kızıldere'de bekleyen Dev-Genç Genel Sekreteri Sinan Kazım Özüdoğru, SBF Öğrenci Derneği yöneticisi Sabahattin Kurt, THKO'dan Ömer Ayna ve 'Hava Kuvvetleri Proleter Devrimci Örgütü'nün kurucusu olarak aranan üsteğmen Saffet Alp'le buluştular.

Grup köyün muhtarının evinde mevzilendi. Helikopter destekli güvenlik güçleri, köydekilerin ihbarı üzerine evi buldu ve kuşattı. Ağır makineli tüfekler ve NATO askerleri kuşatmayı destekledi. İçeridekiler, rehinelere dışarı gösterdiler fakat bilinmeyen bir sebeple güvenlik güçleri rehinelere önem vermedi. Mahir Çayan, güvenlik güçleriyle iletişime geçmek için çatıya çıktı ve şöyle bir konuşma yaptı: "Sıradan askerleri çekin üst düzeyler gelsin. Biz bu yola dönmek için değil ölmek için girdik."

Makineli tüfekler yayılım ateşine başladı. Çatıdaki Mahir Çayan kafasına isabet eden bir mermiyle orada öldü. Geriye kalanlar savunma mevziine geçerek kapının arkasına yerleşti. Yoğun ateş altında kalan devrimcilerin çoğu ve rehiner yaşamlarını yitirdi. İçeri giren güvenlik görevlileri yaralananları da kafalarına kurşun sıkarak infaz etti. Yapılan otopside rehinelere açılan ateş sonucu öldüğü kanıtlandı. Samanlığa saklanan Ertuğrul Kürkçü dışında 30 Mart 1972 günü evde olanların tümü öldürüldü.

CIA kurşunları Taksim'de

1 Mayıs 1977 gösterilerinde 34 kişinin hayatını kaybetti, 136 kişi yaralandı. O gün çeşitli illerden İstanbul'a gelen yaklaşık 500 bin kişi DİSK'in organizasyonuyla Taksim Meydanı'nı doldurdu. Katılımın yüksek olması sebebiyle kortejlerin alana girmesi uzun sürdü, miting de uzadı. Saat 19.00 sularında dönemin DİSK Başkanı Kemal Türkler konuşmasının sonuna geldiğinde etraftan silah sesleri duyulmaya başladı. Sular İdareci binasının üstünden ve meydandaki otelin çeşitli katlarından açılan ateş sonucu insanlar paniğe kapılıp kaçmaya başladı, kısa bir süre içinde Intercontinental Otel'i'nin (Bugün The Marmara Otel'i) üst katlarından ateş açıldı. Panik sırasında panzerler de kalabalığın arasına girdi ve kitleleri sıkıştırarak Kazancı Yokuşu'na itmeye başladı.

Kalabalığa ateş açılıyordu fakat polis ateş açanlara değil, kalabalığın üstüne saldırıyordu. Bir kamyonun tıkağı Kazancı Yokuşu'ndan aşağı kaçmaya çalışan kalabalığı daha da korkutmak için bir daha ateş açıldı. İnsanlar panzerler altında kalarak ve birbirlerini ezerek kaçmaya devam etti. 28 kişi ezilme ya da boğulma nedeniyle, 5 kişi vurularak, 1 kişi de panzer altında kalarak yaşamını yitirdi, yaklaşık 130 kişi de yaralandı.

Ölenlerin çoğu Kazancı Yokuşu'nun başına park etmiş kamyon yüzünden sıkışarak yaşamını yitirdi. 470 kişi gözaltına alındı fakat hiçbirinin olayla ilgisi kurulamadı. Ateşi kimin açtığı tam olarak belirlenemedi, olay halen aydınlatılmadı...

Ancak olayın planlayıcısının CIA olduğu biliniyor. Intercontinental Otel'i'ni bir gün önceden boşaltıp buraya Amerika'dan getirilen CIA ajanlarının yerleştirildiği, olaydan sonra ajanların ülke dışına çıkarılıp otel Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

kayıtlarının yok edildiği ortaya çıktı. Bu provokasyonun Kontrgerilla ve CIA tarafından askeri darbe hazırlığı olarak yapıldığı MİT tarafından Başbakan Süleyman Demirel'e rapor edildi; 29 Mayıs 1977'de muhalefet lideri Bülent Ecevit'e İzmir hava meydanında suikast düzenlenince, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı 1 Haziran 1977'de resen emekliye sevk edildi.

Emniyet katliama göz yumuyor...

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde 7 öğrencinin ölümü, 41 öğrencinin de yaralanmasıyla sonuçlanan bombalı ve silahlı bir saldırı gerçekleşti. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi 1. sınıf öğrencisi olan ve MHP'li öğrencilerin içinde gizli faaliyet yürüten genç bir istihbaratçı, İstanbul Emniyeti'ne geçtiği bilgi notunda, 'Ülkücü'lerin 8-10 gün içinde İstanbul Üniversitesi çıkışında solcu öğrencilerin üzerine dinamit atıp, silahlı tarama yapacaklarını bildirmişti. Emniyet arşivine 7 Mart 1978 tarih, 1.D.2.12780 koduyla giren bilgi notunda belirtilen yer ve tarihte gerçekleşen katliama engel olunmadı. Bilgi notu katliamla ilgili soruşturma ve yargılamalar sürerken hiç ortaya çıkmadı. Ta ki, olaydan 19 yıl sonra dava ikinci kez açılınca, bilgi notunun yazılışının üzerinden 22 yıl geçene kadar...

Şükrü Balcı ve Süreyya San'ın aralarında bulunduğu polis şefleri 'görevlerinde kayıtsız kalmak'la, Reşat Altay ise saldırıya uğrayan öğrencileri dağılma noktasına kadar koruma altında tutması gerekirken üniversite kapısında terk etmekle suçlandılar. Görevi ihmalden yargılanıp, delil yetersizliğinden beraat ettiler. Sanık emniyetçiler hakkında verilen tek ceza polis başmüfettişlerinin önerdiği, disiplin cezası niteliğindeki 'ihtar' cezasıydı.

Katillerin 'vicdan'ı...

Türkiye'nin yakın tarihindeki en acı katliamlardan biri Bahçelievler Katliamı olarak bilinen trajik olaydır. 8 Ekim 1978'de Ülkü Ocakları'nda örgütlü faşistler Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı, Ünal Osmanağaoğlu, Bünyamin Adanalı, Ercüment Gedikli, Mahmut Korkmaz ve Kadri Kürşat Poyraz, Ankara'nın Bahçelievler mahallesinde Türkiye İşçi Partisi üyesi yedi genci öldürdü. Latif Can, Efraim Ezgin, Hürcan Gürses, Osman Nuri Uzunlar, Serdar Alten, Faruk Ersan ve Salih Gevenci isimli gençlerden biri boğularak, dördü kafalarından kurşunlanarak, diğer ikisi de Eskişehir yolunda katledildi.

Planı 'Reis' denen Abdullah Çatlı yaptı. Çatlı'nın MİT tarafından da kullanıldığı, devletin pek çok 'derin' ismiyle enseye tokat ilişkisi olduğu Susurluk kazasının ardından ortaya çıktı. Yine Susurluk soruşturmasında Fethullah Gülen'le de ilişkisi tespit edildi. Bahçelievler katliamı gerçekleştirilmeden evvel, İdi Amin lakaplı Haluk Kırıcı saldırılacak daireye giderek keşif yaptı. Haluk Kırıcı daha sonra cezaevinden iki kez 'yanlışlıkla' tahliye edilecek, nikah şahitliğini ise bir dönemin polis şefi ve İçişleri Bakanı olan Mehmet Ağar yapacaktı!..

Bahçelievler'de katliamın yapıldığı adreste beş öğrenci televizyon izlerken katiller kapıya yüklenip içeri girdi. Öğrencilerin ellerini arkadan bağlayarak yüzükoyun yere yatırdılar. Kürşat Poyraz ve Ercüment Gedikli arabada bekleyen Çatlı'nın yanına gitti; Çatlı, elinde eter ve pamukla daireye girip öğrencileri eterle bayılttı. Bu sırada kapı çalındı, arkadaşlarını ziyarete gelmiş olan iki öğrenciyi daha, Faruk Erzan ve Salih Gevence'yi de etkisiz hale getirdi. Çatlı'nın emriyle sonradan gelen iki öğrenciyi arabaya bindirildi. Kürşat Poyraz ve Haluk Kırıcı'nın da bindiği arabayı Çatlı Eskişehir yoluna doğru sürdü. İki genci uzaktaki bir tarlaya doğru götüren Haluk Kırıcı ve Kürşat Poyraz, gençlere üçer kurşun sıktı.

Arabadakiler Bahçelievler'deki daireye döndükten sonra, Haluk Kırıcı bir öğrenciyi tel askıyla boğmaya çalıştı, başarılı olamayınca yüzüne havluyla bastırarak boğdu. Az önce Eskişehir Yolu cinayetlerinde kullanılan silahı alan Kırıcı, yerde yüzükoyun elleri bağlı yatan gençlerin üzerine tabancasını boşalttı.

Tam karşı binada oturan polis memuru Tuncay Özkul silah seslerini duyup balkona çıktığında binadan koşarak uzaklaşan uzun ve ince birisini görür. Yine aynı apartmandaki meslektaş Seyfi Eroğlu'nu uyandıran polis silahını da alarak karşı binaya geçerler. Kapıyı kırarak içeri girince

dehşet görüntüleriyle karşılaşılır. Gençlerden Serdar Alten ise hayattadır. Serdar Alten saldırganları tarif eder ve Hacettepe Hastanesine kaldırılır. Haluk Kırıcı ise ertesi sabah Talatpaşa Bulvarı Numara 154/9 adresindeki Çatlı'nın dairesine gelir. Silahı ona teslim eder. Haberlerden bir kişinin ölmediğini öğrenince korkuya kapılırlar ve Ankara'yı terk etmeye karar verirler. Çatlı Nevşehir'e, Kırıcı da Erzurum'a gider.

Serdar Alten ise savcı Mehmet Bağış'a ifadesini verebilmiş ve saldırganları ayrıntılı şekilde tarif etmiştir. Ülkücülerin saldırısına uğradıklarını belirten Alten kendisine 'Reis' diye hitap edilen birisinin varlığından bahseder ve 34 PD plakalı bir araca bindirildiğini söyler. Alten 8 gün boyunca ölümle savaşıyor ve sonunda hayata veda edecektir. Polis bu plakalı bir aracı bulamaz. Buna rağmen olayın çözülmesini iki tesadüf olay sağlayacaktır. Nevşehir-Avanos

yolundaki Kozaklı Petrol İstasyonunda mavi Amerikan bir araç şüpheli olarak polise bildirilince aracın 34 PD 137 olan plakasının 34 yazan kısmının kartonla yazıldığı anlaşılır ve kartonun altında 06 sayısı görülür. 06 PD 137 plakalı araç araştırıldığında aracın MHP'li Mustafa Mit'e ait olduğu ve örgüt adına bu kişi üzerine alındığı anlaşılır. Mustafa Mit gözaltına alınır ve Deniz Kuvvetleri Savcısı Yüzbaşı Enis Tunga dava dosyasında Mustafa Mit ile yapılan görüşmeyi detaylı yazar. Aracın örgüt için alındığını ve Ali Şerit tarafından sürüldüğünü, sürekli olarak ise Muhsin Yazıcıoğlu ve Abdullah Çatlı'nın emrinde olduğu belirtilir.

Mustafa Mit ayrıca Bahçelievler Katliamının yapıldığı gün aracı Abdullah Çatlı'nın kullandığını öğrendiğini bildirir. Mustafa Mit, MHP'nin bilinen isimlerinden olduğu için Cebeci'de Acem Çayevinde yine örgüt üyesi Şevkat

Çetin ile yaptığı konuşmada Bahçelievler olaylarıyla ilgili soru sorduğunda cevap olarak Şevkat Çetin'den "Bizim Çatlı'nın işi" cevabını aldığını açıklar. Abdullah Çatlı 8 Kasım 1978 günü Adapazarı'nda yakalandığında aracın Sivas'ta cezaevinden salıverilen Muhsin Yazıcıoğlu'nu almak için kullanıldığını söyleyecektir. Bu açıklamaya inanan devlet yetkilileri Ankara yerine İstanbul Emniyeti'ne götürülecek ve kısa süre sonra Gayrettepe'den salıverilecektir. Aracı Sivas'a götüren şoför Selahattin Sarı ise aracı Sivas'tan getirdikten sonra anahtarları 9 Kasım 1978 akşamı Ülkücülerin derneğine bıraktığını söyler. Olayın aydınlanmasında etken olan diğer bir olay ise tamamen şanstır. Bahçelievler Katliamından iki ay sonra bir ev kadını dostlarıyla konuşurken ortaya çıkacaktır. Bahçelievler semtinde oturan ve alışverişe giden kadın iki kişiyi konuşurken duyduğunu ve birbirlerine 5-6-2 sayılarını söyleyip onaylaştıklarını söyler. Ertesi gün Bahçelievler Katliamının yapıldığı dairenin numarasının 56/2 olduğunu görünce olayla bağlantısını anladığını bildirir. O grup içerisindeki polis memuru Recep Oktay durumu meslektaş Selami Ünal'a aktaracak o da polis komiseri Dürüst Oktay'a bildirince saldırganlar teşhis edilebilecektir. Teşhis edilen kişi ünlü faşist Duran Demirkıran'dır. Demirkıran 18 Aralık 1978 günü yakalanacak ve Bahçelievler Katliamı çözülecektir. Ayrıca Numune Hastanesi başhekimisi Dr. Turhan Temuçin yaptığı açıklamayla olayda kullanılan eterin ülkücü İbrahim Çiftçi'nin talimatıyla hastanede çalışan bir sempati-zan tarafından çalındığını belirtecektir...

Aynı silahlı grupların ve polislerin katıldığı 23-24 Aralık 1978 Kahramanmaraş Katliamı'nda 111 Alevi katledildi. NATO'nun gizli örgütü Gladio'nun Türkiye ayağının önde gelen ismi Abdullah Çatlı, 1976-80 yılları arasındaki pek çok terör eyleminden sorumlu olarak ülkenin 12 Eylül Darbesine yaklaşmasına yardımcı oldu. Ayrıca Eylül 1982'de Miami'de ünlü neo-faşist lider Stefano Delle Chiaie ile görüştüğü belirtiliyor. Katliama katılan Ünal Osmanağaoğlu, 1980'de DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'i öldürdü. Yurtdışına çıktı ve sonra gizlice döndü. 1999'da Kuşadası'nda yakalandı. Senelerce farklı kimlikle ve devletle iç içe yaşadığı anlaşıldı. Bünyamin Adanalı da 1999'da Pendik'te yakalandı. Ercüment Gedikli, 1980'de yakalandı. Aldığı idam cezası müebbede çevrildi ve 1991 yılındaki af'a salıverildi. Mahmut Korkmaz ve Kadri Kürşat Poyraz yakalanamadı...

Kontrgerillayı soruşturan savcı da cinayete kurban gitti...

Ankara'da Cumhuriyet Savcısı olarak görev yapan Savcı Doğan Öz, devletin içindeki kontrgerilla yapılanmasını araştırırken 24 Mart 1978'de Ankara'da kontrgerilla tarafından taşeron olarak kullanılan MHP'li İbrahim Çiftçi tarafından öldürüldü. Ölümünden önce kontrgerilla ile ilgili bir dava açma hazırlığına girişen Öz, başlatacağı büyük

soruşturmanın bir ön çalışması olarak kısa bir rapor da yazdı. Raporda kontrgerilla hakkında şu ifadeler yer alıyordu:

"Şiddet olayları, anarşik eylemler olarak nitelendirilebilecek kadar basit değildir. Amaç, demokrasi umudunu yok etmek; onun yerine faşist düzeni gündeme getirmek ve bütün unsurlarıyla yürürlüğe koymaktır.

Böylece ABD ve çokuluslu ortaklıklar, Ortadoğu sorununu büyük ölçüde çözmek amacını gütmektedirler. Bize göre bu sonuca ulaşmada CIA, kontrgerilla gibi gizli örgütlerin yönlendirmesi vardır. Bu örgütler, devlet aygıtını geniş ölçüde kendi amaçlarına uygun şekle dönüştürerek demokrasi düşmanı akımları iktidar yapmayı öngörmüşlerdir."

Bebeklerimizi öldürdüler!..

19 Aralık ile 26 Aralık 1978 tarihleri arasında Maraş'ta dehşet günleri yaşandı. Faşistler Alevi halka saldırıp, büyük bir katliam gerçekleştirdi. Bu katliam aynı zamanda 12 Eylül askeri darbesine gerekçe olarak kullanıldı, darbeyi hazırlayan olaylardan biri oldu...

19 Aralık gecesi kentteki Çiçek Sineması'na, o dönemin ender milliyetçi filmlerinden biri olan, Cüneyt Arkın'ın başrol oynadığı Güneş Ne Zaman Doğacak? isimli filmin gösteriminde, solcuların sinemaya bomba attığı söylentisi, olayların başlangıcı oldu. Maraş olayları patlak verdiğinde CHP iktidar, Bülent Ecevit ise başbakan'dı. Olaydan sonra CHP'nin İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı, yaptığı açıklamada olayların sebebinin sol örgütler olduğunu söylemiş, partisinden büyük tepki almıştı. Sonrasında da İçişleri Bakanlığı'ndan istifa etmek zorunda bırakıldı, yerine Hasan Fehmi Güneş getirildi. Bülent Ecevit, olayların kendisini uzun süredir direndiği sıkıyönetim talebine zorlamak için kontrgerilla tarafından çıkarıldığını açıkladı. Sinemaya patlayıcıyı Ülkücü Gençlik Derneği Kahramanmaraş şube başkanı Mehmet Leblebici ve ikinci başkan Mustafa Kanlıdere'nin talimatlarıyla Ökkeş Kenger'in attığı iddia edildi. Kenger olan soyadını Şendiller diye değiştiren bu Ökkeş, '1 nolu sanık' olarak yargılandığı davada beraat etti! Daha sonra milletvekili yapıldı.

Olaylar nedeniyle Diyarbakır, İzmir, Suriye-Iran-Irak gibi sınır boylarını çevreleyen iller de dâhil olmak üzere birçok ilde sıkıyönetim ilanı gündeme geldi ve 26 Aralık 1978'den itibaren İstanbul, Ankara, Kahramanmaraş, Adana, Elazığ, Bingöl, Erzurum, Erzincan, Gaziantep, Kars, Malatya, Sivas ve Şanlıurfa olmak üzere, toplam 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Daha sonra bu illerin sayısı artırıldı. Saldırıların sonucunda resmi verilere göre 105 kişi öldü, 176 kişi yaralandı, 210 ev, 70 işyeri tahrip edildi. Resmi olmayan beyanlara göre ise ölü sayısı 500'e yakındır.

Sıkıyönetim mahkemelerinde açılan davalar 1991'e kadar sürdü, çoğu MHP'li olan toplam 804 kişi hakkında dava açıldı. Sanıklardan 29 kişiye idam, 7 kişiye müebbet hapis, 321 kişiye de 1-24 yıl arasında hapis

cezaları verildi. Sıkıyönetim mahkemesinin kararı Yargıtay tarafından bozuldu, yeniden yapılan yargılama sonucunda idam cezaları uygulanmadı. Ceza alanların cezaları da 1991'de çıkarılan Terörle Mücadele Kanunu nedeniyle ertelendi ve katiller serbest bırakıldı. Bunlardan bazıları daha sonra milletvekili oldu.

12 Ocak 1979'da yayımlanan bir haber ise, katliamı başlatan süreçte kentteki büyük sermayedarların rolünü şöyle ortaya koyuyordu:

Kahramanmaraş katliamı, EDEM (Yağ Fabrikası) toplantısında kararlaştırıldı. Katliamdan 15 gün öncesine rastlayan toplantıya, EDEM ortağı Faruk Arıkan, Fabrikatör ve Hacı Çiftliğinin sahibi Muammer Pakdil, kardeşi Cahit Pakdil, Faruk Arıkan'ın ağabeyi Hacı Osman Arıkan, Pişkinler İplik Fabrikası sahibi Abdurrahman Pişkin, Çırçır ve Prese Fabrikatörü Sıddık Akdişli, Tanrıverdi Çırçır Fabrikası sahiplerinden Zekeriya Tanrıverdi, Yağlıca kardeşler Kooperatif şirketi sahipleri

Kasım ve Ali Yağlıca, Fabrikatör Tarık Sarıkatipoğlu, Çırçır Fabrikatörü Mehmet Vakkasoğlu, Adalet Partisi İl Başkanı ve Kadioğlu Çiftlikleri sahibi Faruk Kadioğlu, Belediye Başkanı Ahmet Uncu, MİSK Bölge Temsilcisi Cemil Tozkoparan katıldılar...

Açış konuşmasını yapan Hasan Balcı, "Bugüne kadar bizleri koruyabilmeleri için ülküdaşlarımıza her ay 250 bin lira para veriyorum. Sizler ise bugüne kadar bir kuruş yardım yapmadınız. Hükümete haddini bildirmek ve Alevi komünistleri yok etmek istiyorsak mutlaka birleşip bütün gücümüzü ortaya koymalıyız. Elbirliği yapalım, Maraş'ı komünistlerden, POL-DER'cilerden, TÖB-DER'cilerden temizleyelim," dedi. Gazetenin bu haberi yalanlanmadı.

Ecevit'in kasası...

Yıllar sonra, dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in kasasından katliamla ilgili bir belge çıktı. Ecevit'in üzerine, "Çok ciddi bir kaynaktan verilmiştir," notunu düşerek kasasına sakladığı 1 Ocak 1979 tarihli

belge şöyle:

"CHP iktidarı devraldıktan sonra vuku bulan büyük olayların (Malatya, Sivas, Kahramanmaraş) çıkacağına dair bir-iki ay evvelinden haber verilmediğinden yüzlerce vatandaşımızın can ve mal kaybına sebebiyet vermişlerdir. Önceden haber vermek bir tarafa olayın yaratılmasında en etkin rol oynamışlardır. Nitekim Kahramanmaraş olayı MİT'ten (...), (...), (...), (...) (isimler, belgeyi yayımlayan gazeteci Can Dündar ve Rıdvan Akar tarafından gizlendi) müşterek planlamaları ile çıkarılmıştır. Türkeş oraya ...'in tavassutuyla ...'u tayin ettirerek Güney Bölgesi'ni ele geçirmiş ve Maraş olayını rahatlıkla tertip ettirmiştir. MİT olayın içinde olmasaydı Maraş'tan her türlü istihbaratı aylar evvel alır ve olayın zuhur etmesine meydan vermezdi. MİT, CHP zamanında büyük olayları yapan ve yaptıran MHP'lilere ait bilgileri saklamış, sıkıyönetim mahkemelerine sadece sola ait raporların verilmesi hususunda Türkeş, MİT'teki elemanlarına talimat vermiştir."

CIA ajanı Çorum'da!..

MHP ve MSP'nin dışarıda desteklediği Süleyman Demirel'in azınlık hükümeti, faşist-şeriatçı örgütleri korudu, eylemlerine göz yumdu. Çorum'da yansız bir biçimde görevini sürdüren Emniyet Müdürü Hasan Uyar görevinden alınarak, yerine Tunceli'de birçok olaya adı karışan Nail Bozkurt, Milli Eğitim Müdürlüğü'ne MHP'nin militanı olarak tanınan Fethi Katar getirildi. Yine sağ görüşlü (AP iktidarında İçişleri Bakanlığı yapmış, zehir hafife diye tanınan Faruk Sukan'ın bacanağı) Rafet Üçelli de Çorum valiliğine atandı. Demokrat olarak bilinen 40'a yakın polis memuru tel emriyle başka illere atandı. Birçok okul yöneticisi ve demokrat öğretmen, memurun sürgünü ve yer değişimi yapıldı. Devletin bir çok kurum, faşistlerin karargahı haline getirildi. MHP'lilere ruhsatlı silah verilmeye başlandı. Buna karşın, Çorum emniyetinde görevli faşist oldukları bilinen

birçok polisin başka illere ataması çıkarılmışken, ilişkileri kesilmeden Çorum'da görevlerini sürdürdüler.

Bu sırada, ABD'nin Türkiye Büyük Elçiliği'nde görevli Robert Alexander Peck (CIA ajanı) Çorum'a gitti. Çorum'da MHP'li il yöneticileriyle, vali ve CHP'li Belediye Başkanı'yla görüştü, MHP'nin etkin olduğu köy ve ilçeler (Alevi ve Sünni köyler) hakkında bilgi topladı. Çorum'dan sonra Amasya ve Tokat'a da geçti.

Bu arada, MHP'nin Genel Başkan Yardımcısı Gün Sazak 27 Mayıs 1980 günü vurularak öldürülmüştü. MHP'liler Türkiye genelinde saldırı, tahrip ve cinayetler başlattı, günlerce devam etti. Çorum katliamı da, Gün Sazak'ın ölümü gerekçe gösterilerek başlatıldı. Solculara ait işyerleri tahrip edilmeye, yakılmaya başladı. Polis seyirci kaldı.

Bu arada faşistler kent dışından yığınak yapıyordu. 29 Mayıs sabahı cadde ve sokaklar faşist saldırganlarca işgal

edildi, "Kana kan, intikam" sloganlarıyla saldırı başladı. Çorum'la komşu il, ilçe ve köylerle bağlantılı tüm yolları da işgal etmişlerdi. Araçlar durduruluyor, kimlik kontrolü yapılıyor, solcu ve Alevi olanları alıp işkence ediyorlardı. Saldırganların büyük bir kolu da, solcuların, Alevilerin yoğunlukta olduğu Milönü Mahallesi'ne yönelirler. Saldırının haberini alan Milönü halkı, yollarda barikat kurarak saldırıya karşı savunma direnişi gerçekleştirdi. Maraş örneği henüz çok canlıydı ve Çorum'da halk kendini savunmaya kararlıydı.

Faşistlerin polis destekli saldırıları Haziran ve Temmuz'da da sürdü. Köy ve kasabalarda da, Çorum merkezinde de Alevi halk göçe zorlandı. Ne var ki, devrimcilerin liderliğinde barikat başında kahramanca bir direniş verildi ve katliamın boyutu Maraş'taki gibi olmadı. Buna rağmen, 57 ölü, 200'ün üstünde yaralı vardı. 300'e yakın ev ve işyeri tahrip edilmiş, pek çok aile Çorum'dan göç etmişti...

Ergenekon ve 'cemaat'...

Buraya kadar anlatılanlar, 'komünizm tehdidi' karşısında ABD ve emperyalist müttefikleri etrafında kenetlenen egemenlerin halka karşı işlediği suçların örneklerinden bazılarıydı. Türkiye'deki kontrgerilla, II. Dünya Savaşı sonrasında şekillenen 'Soğuk Savaş' adlı dehşet dengesinde oluşturulan, 'komünist işgale karşı' diye devlet kadroları içinde meşrulaştırılan ama esas olarak işçilere ve devrimci harekete karşı tahkim edilen bir gayri nizami savaş örgütlenmesiydi.

İnsan kaynağını 'İslamcı' ve faşist çevrelerden bulan, ABD ve işbirlikçisi olan sermaye sınıfı tarafından örgütlenen, vicdanı alınmış iğrenç kadrolardan teşekkül edilen bu derin yapılanma, işlevini görmüş, Türkiye'yi bir darbe ortamına sürükleyecek provokasyonları gerçekleştirmişti. Birkaç piyon fedasiyla büyük bir satranç oyununu kazanan Yankiler ve yerli büyük patronlar, "Bizim oğlanlar becerdi!" diye darbeyi kutladıktan sonra, Türkiye'yi neo-liberal 'küreselleşme' sürecine eklemeğe zorlanmadılar.

Darbenin etkileri yıllara yayıldı. Bu süreçte neler yaşandığını Eylül sayımızda ayrıntılarıyla ortaya koyan bir dosya hazırlamıştık. Halkın üzerinden geçen silindire rağmen, 1985'te öğrenci dernekleri kurulmaya başladı ve 1987'de onlarca tutuklamalara rağmen kitle eylemleri patlak verdi. Bu süreci Türkiye işçi sınıfının 1989 Bahar Eylemleri takip etti.

Ne yazık ki, aynı süreçte, Doğu Bloğu'ndaki bürokratik rejimler art arda çöküyor, kısa zaman içinde geniş emekçi ve yoksul kitlelerin gözünde 'komünizmin ölümü' gerçekleşiyordu. Ardından Arnavutluk ve Çin'in de tekrar kapitalistleşmesi geldi... İşçi sınıfı, gençlik, yoksullar tam diktatörlük mirası rejime karşı başını kaldırmaya başladığında bu gerçeklikle karşı karşıya kaldı ve büyük bir kafa karışıklığına, moral bozukluğuna sürüklendi.

Emperyalizm aynı süreçte yeni bir hat belirliyordu: Başta Doğu Bloğu olmak üzere yeni pazarların fethi ve dünyanın yeniden sömürgeleştirilmesi... Bu süreç, kontrgerillanın bir çeşit 'yük' haline

geldiği İtalya gibi kimi ülkelerde 'kontrollü tasfiye'sini beraberinde getirirken, kimi ülkelerde de 'görev tanımı' değiştirildi.

Buradan itibaren Türkiye'nin özgün konumunu dikkatle incelemek gerekir. Devrimci, sosyalist hareket Sovyetler Birliği ve diğer bürokratik işçi devletlerindeki çözümlerle beraber gerilerken, Kürt ulusal hareketi yeni ve güçlü bir fenomen olarak sahneye çıkıyordu. Vazifesini büyük ölçüde siyasi polise devreden Türkiye'deki kontrgerilla, 1990'lara kadar tek-tük ve tabiri caizse 'zevk için' icra ettiği kaçırma, kaybetme işlerinin yerine, Kürt hareketine karşı bir reorganizasyona giderek, çok ayaklı yeni bir örgütlenme süreci başlattı.

Kürt hareketi o süreçte henüz 'sosyalist' söylemini terk etmemiş, ancak sosyalist söylemli hareketlerin aksine, milli vurgusuyla güç kazanmayı sürdürebilmişti. JITEM'in örgütlenmesi; Hizbullah'ın 'İlim' kanadının bir kontrgerilla kolu olarak güçlendirilmesi ve Kürt kentlerinde önde gelen aydınların üzerine salınması; Tansu Çiller-Mehmet Ağar-Sedat Bucak-Abdullah Çatlı-Emniyet-MİT üzerinden, bizzat Mehmet Ağar'ın dile getirdiği '1000 Operasyon'u gerçekleştiren yapılanmanın kurulması... Bu coğrafyayı yeni bir kan gölüne sürükledi... Failli meçhuller, kaçırımlar, yok etmeler, itirafçılaştırmalar... kontrgerillanın yeni faaliyet alanı belli olmuştu...

Siirt'teki Kasaplar Deresi bir toplu mezar alanına çevrildi. Binlerce köy yakılıp boşaltılırken, Musa Anter, Vedat Aydın gibi önde gelen Kürt aydınları öldürüldü. İtirafçılar JITEM kadrolarıyla hesapsız ve sınırsız bir vahşet uygulamaya başladı. Metropol kentlerde, Kürt hareketiyle Türk solunu buluşturma potansiyeline sahip devrimci kadrolar kaçırılıp kaybedildi. Topyekun bir devlet uzlaşısı ve projesi olarak işleyen bu sürecin bilançosu, binlerce failli meçhul cinayet oldu.

Kontrgerillanın finansmanı için, o güne dek devlet denetiminin kısmen dışında olan 'kabadayı'lar yok edilerek, kontrgerilla bağlantılı bir mafya örgütlenmesi kuruldu. Narko-trafikle milyarlarca dolar kayıt dışı para kontrgerillanın finansmanı için kullanılmaya başladı. Uluslararası denetimden azade Kuzey Kıbrıs, bir mafya ve kontrgerilla cenneti haline çevrildi. Ne idüğü belirsiz off-shore bankalar para aklıyordu. Elbette paranın olduğu yerde ihtilaf da vardı. Yüksekova Çetesi olarak bilinen örgütlenmeden Tarık Ümit'e, kumarhane savaşına kadar pek çok iç hesaplaşmalara girildi. JITEM'in 'parlak' lider kadrolarından Cem Ersever'in imhası da benzer bir hesaplaşmanın sonucuydu.

Bugün 'Ergenekon' operasyonunda - pespaye birer figür olarak kullanılan bazı isimler, bu sürecin etkin kadrolarıdır. Üzerlerindeki pislik, kimsenin yadsıyamayacağı

kadar açıktır.

Ne var ki, 'Ergenekon' operasyonu bu kadar 'temiz' değildir. Eskiden 'komünizme karşı mücadele' üzerinden ABD'nin kanatları altına giren geleneksel devlet eliti içinden bir kesim, ki bunlara 'ulusalcı' deniyor, ABD'nin Ortadoğu-Kafkasya-Balkanlar üçgeninde farklılaşan çıkarlarına itiraz geliştirme cüretinde bulundu. Türk'ün 1000 yıllık devlet geleneği teranesinden yola çıkarak, Türkiye'nin bölgesel çıkarları gibi boylarını aşan emperyal bir niyet ve ABD'yle karşılıklı çıkar ya da Rusya, İran ve Çin'le bir Avrasya çıkar birliği oluşturma rüyası taşıyan bu kesim, ABD tarafından tasfiye edilmek durumundaydı. Dalga dalga yayılan Ergenekon Operasyonu, bu ulusalcı kesimin tasfiye sürecinden daha fazla bir anlam taşıyor.

Kontrgerilla ise, bir Amerikancı örgütlenme olarak, elbette varlığını koruyor. Geçtiğimiz aylarda CIA'ya İstanbul'un Güllü kod adıyla çalıştığı açığa çıkan Tansu Çiller'in, Susurluk'taki Mercedes'ten canlı çıkan Sedat Bucak'ın, '1000 operasyon' itirafında bulunan Mehmet Ağar'ın ortalıkta dolanması, Ergenekon davasının nasıl bir balon olduğunu ortaya koyuyor zaten...

Dahası var... Bütün şaibeli olaylarda bakmamız gereken temel bir kriter söz konusudur: Kimin işine yarıyor? Hrant Dink'in anmalarına, hiç kuşku yok ki, katilleri de katılıyor ve sahte gözyaşları döküyor. Niye Emniyet bağlantıları hep örtüldü ki? 'Cemaat' bunda etkin olmasın? Büyük bombalamaların ardında yine aynı güçler var. Gazi Mahallesi katliamı gibi 'aydınlatılmamış' vakalarda, 12 Eylül öncesi CIA operasyonlarının izini fark etmemek mümkün değil. Tüm fenalıkların müsebbibi olarak bir karikatür bulunmuş ama: Ergenekon!.. Biz bunu yemeyiz!..

Bugün ülkedeki Amerikancı kontrgerilla örgütlenmesi, 'cemaat' aracılığıyla reorganize oluyor. Eski katillerimiz, yenileriyle yer değiştiriyor. Maksat, ABD'ye tam olarak biat edecek kadrolarla doldurdukları yeni ve çok daha uşak bir devlet yapılanmasını yaratabilmek. Bunun için hazırda Komünizmle Mücadele Derneği'nden bugüne, emperyalizme sadakatle hizmet etmiş bir 'cemaat' var...

ETKİNLİK...**SÖYLEŞİ... 'Yeni Sol'**

RED'den Hakan Gülseven ve Ümit Dertli, 'Yeni Sol' adlı hareketi değerlendiriyor. 6 Mart Cumartesi, Saat 16:00

OYUNCULUK ATÖLYESİ TANIŞMA TOPLANTISI

20 Mart Cumartesi, Saat 13:00

SÖYLEŞİ ve BELGESEL

12 Mart 1971 darbesi, 30 Mart 1972 Kızıldere, 16 Mart 1978 İÜ öğrenci katliamı, konuk tanıklarla belgesel filmler eşliğinde konuşulacak. 21 Mart Pazar, Saat 15:00

OYUNCULUK ATÖLYESİ...

1. Sağlam bir alt yapı oluşturmak için iyi bir temel tiyatro eğitimi. Derslerimiz: Oyunculuk, Diksiyon, Hareket, Tiyatro Tarihi ve Kültürü, Doğaçlama, Yaratıcı Drama, Müzik. 2. Kursumuzun sonunda performansınızı sahnede gösterme fırsatı. İsteyenler kurs sonunda ekip olarak yaratılan eser ya da eserleri seyirci önünde sahneleme olanağı bulacak.

Sizleri de **RED** kültür'ün samimi ve profesyonel Temel Oyunculuk Atölyesi'ne bekliyoruz.

Eğitmen: OKAN YAHŞI

İngiltere ve Birleşik Krallık'ın çeşitli yerlerinde yaklaşık 10 yıldır profesyonel oyunculuk ve yönetmenlik yapan Okan Yahşi eğitimini de Royal Academy'de aldı ve onur derecesiyle mezun oldu.

www.okanyahsi.tr.gg

Dönem: 27 Mart - 29 Mayıs

Dersler: Cumartesi (12:00 - 14:00) - Pazar (12:00 - 14:00)

Ücret: Aylık 200 lira

İletişim: **RED** Kültür 0212 249 47 64

ya da GSM 0531 720 64 1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://rantey.org>

Katillerimizle Semahaduranlar!

Alevi çalıştayı masalının dramatik ve travmatik çözümlemesi... Bu masal ki ihanetleri ve yalanlarıyla bir aldatmadır.

*"Kadılar müftüler fetva yazarsa
işte kement işte boynum asarsa
işte hançer işte kellem keserse
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan"*
Pir Sultan Abdal

Eşitlikten uzak mı uzak, adaletten yoksun mu yoksun bu ülkenin pis işlerini yapan elleri var. Bu ülkede bu eller eşit olmayanlara eşit olduklarını hissettirmek ve onları enine boyuna biçimlendirmek için çalıştaylar düzenliyor. Bu çalıştaylarla kah Kürdün, kah Alevinin, kah işçinin, kah Rumun, Ermeninin sorununu 'açıyor'. Bütünyle pislige bulaşmış iğrenç, karanlık ve satılmış eller, bir yara gibi açtıkları açılımlarla her yarayı kirletip iltihap kapmasına neden oluyor, bu iltihap bütün bedeni zehirliyor ve bu bedeni zamanı geldiğinde fabrikalara sürülen kölelere dönüştürüyor. İşte Alevi açılımı da böyle bir açılım.

Yüzlerce kez katliamlarla, asimilasyonla, korku, şiddet, göç ve içteki işbirlikçileriyle Alevi muhalefeti ve varlığını kıramayan bu zehirli eller, en acımasız, en barbar ve en son yöntem olarak çalıştay düzenleyip kendi açtıkları yarayı halk tımar edip kapatmadan zehirlemeye çalışıyor.

"Suçlu, suç işleyene denir, yoksa bir suç için 'bu suçtur' diyene değil."

"Gerçek iktidar, insanlar üzerinde değil, yürekler üzerinde kurulur."

"Başka halklar üzerinde baskı uygulamak, özünde kendi halkı üzerindeki baskıyı gizlemeye ve unutturmaya yöneliktir."

Şeyh Bedreddin

Çalıştay için gerekli ön koşullar olan, sermaye yaltakçılığı, sömürü uşaklığı, zalimlik, yüzüstlük, kapalı kapılar ardı, parçalanmış, özünden uzaklaştırılmış kafası karışık hedef kitle ve her şeyin sermaye uğruna ve devlet bekası adına alınıp satılabileceği bir masa hazırlandı, hedef kitlenin uyutulabilmesi için gerekli en önemli ayrıntı olan işbirlikçiler kapı kulu askerleri bulundu. Ve kapkara ellerin kapkara dilleri işlemeye başladı, zincirin en zayıf halkalarıyla pazarlık sürdü, vaatler avanslar verildi, tehditler sallandı ve bu zayıf halkalar yola getirildi. Öncelikle biraz sağ eklendi, sonra çalıştaya bayram geldi ama bayram gelmiş neyime?.. Çalıştay Alevilere bir umutmuş gibi yedirme çabaları da başladı...

*"Sorma be birader mezhebimizi
Biz mezhep bilmeyiz yolumuz vardır
Çağırma meclis-i rıyaya bizi
biz şerbet içmeyiz dolumuz vardır."*

Kul Nesimi

Her zaman hizmete hazır karanlık ellerin Alevilerin içindeki karanlık gölgeleri çıktı bir şövalye edasıyla meydana. Önce danışıklı bir cenk ettiler halkın önünde, sonra oturuverirler çalıştay masasının bir

köşesine. Yani çalıştaya ölen değil doğan geldi. Bu da yetmedi bin yıllardır zulme karşı bir yumruk gibi duran Alevileri yoldan çıkartmaya. Karanlık eller son aldatma hamlesi olarak kendi benzerlerinin yaptığı bazı katliamların en küçük bireylerinin kellelerini aldı, gönül borçlarını ödedi ve başladı altı perdelik güldürüklü temaşa... Varın seyreyleyin nasıl sürçülisan eder omurgasız, dili kemiksiz kapkara eller...

"Sizin hile ve yalanlarınızla baş edemedim, bu da bana dert oldu. Sizin zulmünüz karşısında asla boyun eğmedim, bu da size dert olsun..."

Seyid Rıza

Madem masada Aleviler satılacak bunun bir karşılığı olmalıydı, başladı pazarlık. Önce uydurmadan bir Alevilik icat edildi; kendi 'sol'unu yaratan bu sistem, aynı şekilde kendi Alevi'sini yaratmaya çalışıyor. Ve uydurulmuş bu Aleviliği Alevilerin asal sorunlarından uzaklaştırmak için kendi Alevilerinin kendi sorunlarını uydurdular. 'Dedelere maaş' dediler, 'cem' dediler, 'ev' dediler... Dediler babam dediler. Sonra hiçbir temsil vasfı olmayan bu masa tüccarları kendi uydurdıkları Alevilerin kendi sorunlarını çözdü ve büyük bir zafer kazanmış edasıyla, kahraman gibi çıkıp kutlamalar yaptı. Sonrası sömürü, katliam, asimilasyon, kölelik ve kişiliksizlik...

*"Uyur idik uyardılar
Diriye saydılar bizi
Koyun olduk ses anladık
Sürüye saydılar bizi"*

Pir Sultan Abdal

Bu topraklardaki tüm sömürgeci imparatorluklara, diktatör tüm devletlere ve faşist tüm hareketlere karşı her zaman kararlı net bir karşı duruşu olan Alevi toplumu, şahin tepelerine sürülmüş olsalar da, bir çoğu köleliliği ve asimilasyonu reddetmiş, insandan yana, insanca yaşamak konusunda sanatsal bir tavır sergilemiştir.

Böyle bir topluluk tabii ki kendini artı değerle var eden sermaye için, sermaye devleti için tehlike olmuştur. Bir nehir gibi engellenmeye çalışıldıkça çoğalıp bentlerini yıkmıştır.

Değil mi ki Bedrettin yiğitlerinin kesik başları tüm yollar boyunca mızraklarda sergilemesine rağmen kalanlar düşman üstüne kesin ölüme gittiklerini bilerek gitmeye devam etti; değil mi ki Pir Sultan'la destanlaşmış Hallacı Mansur'la anlaştı Aleviler; değil mi ki Kul Nesimi olup derisini verirken namus borcu ödemiş gibi mağrur gittiler; ve değil mi ki Dersim'de bombalanan, kızları besleme olarak askere verilen, devlet nezdinde resmi olarak aşağılanan, otellerde yakılan, hamile kadınlarının kamı deşilen, Gazi'de taranan onlardır, daha düne kadar mabetleri cümbüş evlerine benzetilen Alevilerdir... Şimdi bizim bu işbirlikçilerimiz ve karanlık ellerimiz bunları unutmamızı istiyor...

Artık sermayenin rengi değişiyor, artık Amerika yeni bir işbirlikçi yaratıyor, artık sömürü biçim değiştiriyor; bu yüzdendir ki, tüm muhalif kuvvetler satın alınacak ve bir potada eritilip Hitler'in hayali olan mongol işçilere dönüştürülecektir.

"Yarın yanağından gayrı paylaşmak için her şeyi..."

Şeyh Bedreddin

Bu çalıştayın neresinden tutsanız elinizde kalır, kime kızsak kime sırtımızı yaslasak dert olur. Çalıştay ilk başta reddetmeyen, çalıştayın başlamasına sebep olan ama şimdi dışarda bırakıldığı için bağırıp çağıranlara mı kızsak, yoksa sesimiz öncümüz bildiklerimizin bizi parsel parsel satmasına mı üzülsek? Ya da Alevi topluluğunun kendine biçilen bu elbiseye karşı sokaklara dökülmemesine mi şaşırırsak?

Alevi toplumunun sorunlarının başında sanki Alevi dedelerinin maaşları varmış gibi bir saçmalığa inanan bu masa tüccarları

öncelikle Aleviliği tanımlarken dürüst olmalıdır; daha sonra Alevilerin gerçek sorunlarının tespitinde bilimsel ve çözümde de cesur davranmalıdırlar.

Ama biz biliyoruz ki hiçbir avcı arslanın lehine çalışmaz. Bir katliam mekanını müzeye dönüştürürken o katliam sanıklarının kendi belediyelerinde çalıştıran, Alevi katillerini kahraman ilan eden, 'mahalle baskısı'nı görmezden gelen bir sistem mi Alevilerin sorunlarını çözecek? Buna inananlar ve buna hizmet edenler dönüp tarihe bakmalı, Aleviliğin gerçek manasını çözmelidir.

Bu karanlık eller madem Alevilerin temsilcileriyle sorunu çözecekler, neden Pir Sultan dostları dışarıdadır? Neden devrimciler muhatap alınmadı? Bugüne kadar Alevilerin yanında direnen, Aleviliğin özü için çalışan ve Alevilere karşı yapılan katliamlarda canları pahasına savaştan Pir Sultan dostları ve devrimciler o masada yoksa, Alevilerin temsilcileri diye masaya oturanlar hangi sıfat ve maskeyle kendilerinde bu yetkiyi görüyor? Kadıköy'e ve Ankara'ya yüz binleri getiren dernek emekçileri ve o meydanlarda Alevilerle saf tutan devrimciler meydanlarda temsilcilik vasıflarını kanıtlamışlarken, bu masa tüccarlarının muhatap almadığını sebebi, kendi işbirlikçileriyle yeni bir katliama hazırlanmak olmasın?!

Öyle ya bugüne kadar hep sanal bir korkuyla yönetilen Aleviler yeni bir liderliğe ve korkuya mahkum ediliyor. Cumhuriyetin başında Alevileri şeriatçılarla korkutup onları asla hayata geçmemiş bir laiklik masalıyla kandıran İttihatçılardan sonra, şimdi de 'ergenokon'la korkutup sanal bir demokrasi masalıyla kandırmaya çalışıyorlar. Ulusal özlü isyanlarda dahi Alevilerin Şafi kardeşlerinden korku duymasını sağlayan ve diğer emekçi kardeşlerinden 'laiklik düşmanı' safsatasıyla ayıran bu sistem, şimdi İttihatçıların yerine geçmek istiyor ve biz biliyoruz ki Aleviler korku iklimi içinde CHP ve AKP arasında seçim yapmaya zorlanıyor.

Ellerinde Alevi kanı bulunan bu iki cephenin iki danışıklı dövüşkenleri Alevilere gerçek adreslerini unutturabileceklerini zannediyor. Biz biliyoruz ki, Türkiye'de yaşanan ne demokrasinin, ne de laikliğin savaşıdır; bu sermayenin sarıdan yeşile dönüşmesidir ama zaten yeşil rengi bulmak için maviye sarı katmanız gerekir.

Ve biz biliyoruz ki Aleviler Şeyh Bedreddin'den gelen direniş ruhlarını, Pir Sultandan gelen öncülük vasıflarını, Kul Nesimi'den gelen gerçeğe bağlılıklarını ve Hacı Bektaş'tan devralınan insan sevgilerini asla unutmayacaktır. Ve sınıf savaşımında diğer sınıf kardeşleriyle saflarını tutmaya devam edeceklerdir. Bize de son bir kelam kalıyor söyleyecek:

Açılımını da al gitt!..

Her Türk asker doğar -mış!-

“Sevgili okurlar, ben tekrar buradayım, siz de orada mısınız?” (Oğuz Atay)

Biliyorum, dergiye altı aydır neden yazı yazmadığımı merak ediyordunuz. Bu süre içinde, yazı işlerine her ne kadar akıbetimi soran tek bir mektup dahi gelmediyse de, neyse... Yokluğumun nedeni ve hikâyesini anlatarak başlayayım tekrar yazılara: Hayatımın son beş ayını **Siirt İl Jandarma Komutanlığı Jandarma Özel Harekât Taburu'nda 329. kısa dönem er** olarak geçirdim. Her Türk erkeğinin asker doğmak zorunda olduğu bir ülkede kulağa pek ilginç gelmeyebilir. Ancak, yaşıınız 47'ye ve hiç beklemediğiniz bir anda askere çağırıldıysanız işin rengi değişiyor. Bu duruma nasıl mı düştüm?..

(flashback)

1983 Eylül'ünde kaçak yollardan gittiğim Hollanda'da 1990'da vatandaşlığa kabul edildikten sonra, Türk konsolosluğundan belirli aralıklarla gönderilen askerlik yoklaması çağrılarını cevapsız bırakmıştım. 1991'in soğuk bir Ocak günü posta kutumda resmi damgalı, kirli sarı bir zarf bulduğumda da tavrımda pek bir değişiklik olmamıştı. İçinden çıkan, zamanın başbakanı **Yıldırım Akbulut** imzalı kâğıtta kısaca *‘askerlik yoklamamı bana tanınan süre zarfında yaptırmadığım için Bakanlar Kurulu kararıyla Türk vatandaşlığımın kaybettirildiği’* yazıyordu. Üst üste iki neslin aynı şehirde doğmadığı, sınırötesi bir sülâleden gelip enternasyonalizmi benimsemiş biri olarak kâğıt üzerindeki vatandaşlıkları pek önemsemediğimden, hayatın rüzgârına karşı bu kez de Hollanda'da yaşayan bir Hollandalı olarak yürümeye devam ettim. Ta ki yıkılan Berlin Duvarı'nın 'liberal' etkileri orada da hissedilmeye başlayana dek. Doğu Avrupa ülkeleri bir bir kapitalist serbest pazar ekonomisine geçiş yaparken, Batı Avrupa'dakiler de sol harekete karşı ayakta tutmak zorunda oldukları 'refah devleti' şartlarını birer birer terk ediyorlardı. Sosyal yardım yerini rekabete, insani dayanışma yerini bireyciliğe bıraktı. Bu değişimi ilk hissedener de kaçınılmaz olarak yabancıları. (Ne kadar Hollanda vatandaşı olsam da etnik açıdan bir Türk olduğum bana hiç unutturulmadı.) **11 Eylül'**de zirveye ulaşan yabancı düşmanlığının yasallaşması sürecinin ilk işaretlerini hissettiğim 1995 Şubat'ında bir Türk vatandaşı olan eşimle evlenerek Antalya'ya yerleştim. Böylece hayatımın ikinci 'vatansızlık' dönemi başladı. Artık Türkiye'de 'oturma izni'yle yaşayan bir Hollandalı olarak yaşayacaktım.

Başlangıçta birer yıllık verilen oturma izinlerim, beş yıllık talebimden sonra farklı bir izleğe tabi oldu. Beş yıllık izin için **Terörle Mücadele Şubesi'**nin onayı gerekiyordu. Şubedeki aşağılayıcı sorguların yanı sıra (“Askere neden gitmedin lan, köyün tek akıllısı sen misin?”) mahallede komşular arasında yapılan soruşturmanın beni

ruhen ne kadar yıprattığını anlayacağınızı umarım. Beş yıllık oturma izni için başvurma nedenim ise bir yıl önce Manavgat İlçe Jandarma Komutanlığının saçma sapan bir gerekçeyle oturma iznini iptal edip, hakkımda **‘sınır dışı’** kararı vermesiydi. Bu kararı Ankara'da, yine saçma sapan yollardan iptal ettirene dek neler çekmişim. Devletin saçma işleyişini birçok ayrı birimde ve bu kadar kısa süre içinde görmek insana bir ruh zenginliği kazandırıyor, o yıllarda ruhum Karun hazinelerini kiskandırarak zenginliğe ulaşmıştı. Ama daha göreceği varmış.

Bu arada bir taraftan da, yasadışı olarak, tam bir TC vatandaşı gibi yaşamaya devam ediyordum. Çalışma iznim olmadığı halde **Side'**deki otellere resimler yapıyor, özel resim dersleri veriyor ve sergiler açıyordum. Ancak resmi işlemlerde kaçınılmaz olarak **‘diğer’** tarafım ortaya çıkıyordu. Şimdi size garip gelebilir ama o yıllarda cep telefonu alma ve internet aboneliği olma başvurularım bile reddedilmişti. Bütün bu işlemlerde eşimi yanımda götürüyor, kayıtlara onun adı altında geçiyordum. Ailemizin reisi o olmuştu. *Devletimizin uygulamalarının feminizmin zaferine yol açacağı hiç aklınıza gelir miydi?* (Adıma kayıtlı bir cep telefonuna daha bir ay önce sahip olabildim.) Türkiye'de yaşıyordum ama **‘yaşamaz’**dım. 2003'te ikinci kez beş yıllık oturma almak için de aynı yıpratıcı yollardan geçmek zorunda kalınca TC vatandaşlığına geri dönmenin yollarını araştırmaya başladım. (Bu arada, Hollanda vatandaşlarının beş yıllık oturma için 1995'te ödemesi gereken harç 200 liradan 2003'te karşılıklı olarak, 2.140 avroya -yaklaşık 4.500 lira- çıkarılmıştı. Örneğin, bu harç bugün Belçikalılar için 48 avrodur.) Tek sorun, asker doğmadığımı kabul ettirerek bu işlemi nasıl gerçekleştireceğimdi.

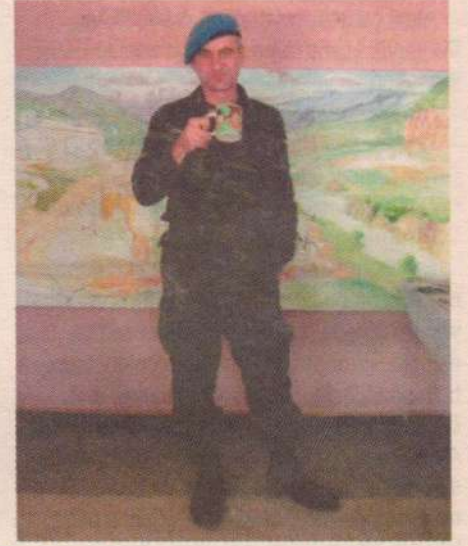
Çevremde bu konuda bilgisi olan kişilere danıştığımda çelişkili cevaplar alıyordum. En doğru cevabı alacağımı düşünerek **Manavgat Askerlik Şubesi'**ne başvurdum. Cevap sevindiriciydi: Şubede görevli memure, 41 yaşını doldurduğum için vatandaşlığa kabul edildiğimden askerlik yapma zorunluluğumun olmadığını söyledi. (Gariptir, bu durum bana Siirt'te de onlarca subay tarafından söylendi. Ordu mensupları bile bu konuda yanlış bilgiye sahip. Şaşırtıcı. Hâlbuki **ASAL'**a göre yasa çok açık: Şahısların vatandaşlıktan atıldıkları sırada askerlik durumları neyse, işlemler vatandaşlığa geri döndüklerinde de aynı durumdan devam eder. Kısaca, vatandaşlığa geri dönen, askerliğini yapmamış her Türk erkeği 99 yaşındayken bile yürüyebiliyorsa, asker doğmuş demektir.) Bunu bilseydim büyük ihtimalle vatandaşlık başvurusunda bulunmazdım, ancak bana verilen bilgilere göre askerlikten muaf olacağımı sandığımdan, 2007'de vatandaşlığa geri alınmak için Nüfus Müdürlüğüne başvurdum. İki ay sonra Ankara'dan umut kırıcı bir cevap

geldi: Türk Vatandaşlığı Kanunu'nun 25. maddesi uyarınca (*yurt dışında bulunup da, yurt savunmasına katılmak için yetkili kılınmış makamlar tarafından usulen yapılacak çağrıya mazeretsiz olarak üç ay içinde icabet etmemek*) vatandaşlığa kabul edilmemim mümkün olmadığı bildiriliyordu. Hayatım kaldığı yerden devam edecekti.

Aradan geçen zamanda gazetelerde vatandaşlık, askerlik kanunu ve bedelli askerlik üzerine çıkan bütün haberleri dikkatle izledim. Nihayet değiştirilen kanun gereği, *“Askerlik yapmamak vatandaşlıktan çıkarılmak için artık bir gerekçe değil,”* haberini okuduktan sonra Ankara'ya giderek **Vatandaşlık İşleri Genel Müdürlüğü'**ne ikinci başvurumu bizzat yaptım. Bu arada ikinci beş yıllık oturma iznim de sona erdiği ve fahiş fiyatlı yeni başvuruda bulunmak istemediğim için, bana her seferinde üç aylık ek süre veren **Kaş-Meis tekne turlarına katılıyordum!** Kışın oturumlarını uzatmak isteyen yabancı uyruklular için günübirlik seferler düzenleyen bu tekneler **‘yaşlılar yurdu’** gibidir. Bu yolculuklarımda kendimi, huzurevinden hava alması için gezmeye çıkartılmış, ölmek üzere olan bir ihtiyara benzetiyordum. Her yolculuk bana üç ay daha yaşama süresi veriyordu. Bu vesileyle de Meis adası benim anılarımda fillerin ölmek için gittikleri bir ada olarak kaldı. İkinci gidişimde adaya ayak bile basmadan geri döndüm. Neyse ki Aralık 2008'de Ankara'dan aldığım mektup beni yaşama döndürdü: Yine Bakanlar Kurulunun kararıyla, bu kez **Tayyip Erdoğan'**ın izniyle vatandaşlığım iade edilmiş, **yaklaşık 18 yıl süren vatansızlığım sona ermişti.** (Bu ülkede insanlar hakkındaki hayati kararların altında düzeylerinin çok altında şahısların imzalarının bulunması bir yazgı olmaktan ne zaman çıkacak?) Fakat ben o anda bu yazgıyı da önemseyecek durumda değildim, nasıl olsa nihayet özgürlüğüme kavuşmuşum. Yanılmışım!..

Elimde yeniden edindiğim nüfus kâğıdımla askerlik şubesine giderek, askerlikten muaf olduğuma dair belge istedim. Gelecekte emin olmak istiyordum. Durumumu inceleyeceklerini, birkaç gün içinde uğrayıp belgemi alabileceğimi bildirdiler. Keyfime diyecek yoktu. Ne varki, bir hafta sonra güle oynaya gittiğim Askerlik Şubesi'nde suratıma **‘yıkım kararı’** okundu. **‘41 yaş uygulaması’** doğuştan yabancı olan kişiler için geçerliyimiş (*“Ben sizi doğuştan Hollandalı zannediyordum meğer siz Türk olarak doğmuşsunuz.”*) yani **her Türk -harbiden- asker doğarmış.** O anda kendimi bedava tatil vaadiyle götürüldüğü beş yıldızlı otelde tecavüze uğramış bir kadın gibi hissettiğimi, anlamışsınızdır. Karşımda pis pis sırıtan memureyi boşmadan kendimi dışarı zor attım.

Depresyonda geçen haftanın ardından gerçeği zor da olsa kabullenmişim. Yine de bir kurtuluş yolu olmalıydı. Bel fıtığım

vardı ve iki diz ameliyatı geçirmiştim. **‘Çürük raporu’** alma umuduyla Askeri Hastaneye sevk istedim. Çaresizlik anlarında bir mum ışığını bile tünelin ucu zannedebiliyorsunuz. Çantamda iki doktor raporu, emar filmleri ve 18 adet damgalı fotoğraf ile çürük raporu alacağımdan emin, Isparta'ya yollandım. Doktor, raporlara ve filmlere bakmaya gerek bile görmeden, “Buraya kadar gelebiliyorsan, askere de gidebilirsin,” dedi. Elime tutuşturduğu, hiçbir anlamı olmayan - ünkü askerliğimi Jandarma Özel Harekât (JÖH) Taburu'nda komando statüsünde yaptım- **‘askerliğe elverişlidir, komando olamaz’** raporu ile Antalya'ya geri döndüm. (*Meğer herhangi bir arızaya gerek bile olmadan çürük raporu alabilmek için geçtiğimiz günlerde salıverilen tetikçi Mehmet Ali Ağca gibi uluslararası katil olmak gerekiyormuş.*) Benim için ise kaçış yoktu, uzun yıllar kafamdan attığım, hayatımda yeri olacağına ihtimal vermediğim askerliği yapacaktım. Bu süreçte, Askerlik Şubesi'ndeki memurenin tavsiyesi üzerine -neyse ki bu tavsiye işime yaradı- Hollanda'dan 20 yıl önce aldığım akademi diplomamı tercüme ettirip, denklik için YÖK'e gönderdim. En azından **kısa dönem askerlik** hakkı elde etmeliydim. Ettim de.

Bundan sonra atabileceğim iki adım vardı. Ya beni tutup askere götürmelerini beklemek ya da paşa paşa gidip askerlik başvurusunda bulunmak. Bari bu kez kaderimi kendim tayin edebileyim diye ağustosta askere gitmek için başvuruda bulundum. Her Türk erkeği gibi ben de, *“Bir an önce bitsin de kurtulayım,”* diyordum. İşlemlerin hiç de kolay yürümediğini söyleyeyim. Meğer Nüfus Müdürlüğü'nden gönderilen yazıya istinaden ASAL'da beni aralık celbinde askere çağırmak için plan yapmışlar. Bu planı iptal ettirip ağustosta askere gitmeyi başarana dek Ankara'nın yaz sıcağında az terlemedim. (**Bu süre zarfında beni evinde konuk edip, dertlerimi dinlemeye katlanan, dergimiz yazarı sevgili Ali Osman Baba ve eşine sonsuz teşekkürler.**) Keçiören Askerlik Şubesi'nde bana, sınav gününü kaçırdığım,

bakaya kalacağım, mahkemeye düşeceğim, ceza bile alabileceğim söylene de kararım kesindi. Ne pahasına olursa olsun o dönem askere gidecektim. Nihayet 6 Ağustos'ta yine hiçbir anlamı olmayan asteğmenlik sınavına girerek (bu sınavda sonradan yaşıt olduğumuzu öğrendiğim görevli albay onca kişi arasından yalnız bana "Tevellüt kaç hocam?" diye sorunca bu soruyu beş ay boyunca çok sık duyacağımı anlamıştım) defterimde bir kayıt numarası, sonucun açıklanacağı 20 Ağustos'u bekledim.

Beklenen gün gelip de kayıt numarasını internet adresindeki kutucuğa yazdığım da "Sistemde girilen kayıt numarasına rastlanmamıştır" ibaresiyle karşılaştım. Tüm denemelerimde aynı sonuç çıkınca içimde, sistem tarafından askerliğe elverişsiz bulunduğuma dair bir umut belirmedim desem yalan olur. Gece yarısı tekrar denediğimde önümde açılan pencerede 'Siirt İl Merkez Jandarma Alay Komutanlığı' yazısını gördüğümde ise umut yerini soğuk duşa bırakmıştı. Siirt mi, bir yanlışlık olmalıydı, Türkçede iki 'i' yan yana gelmezdi. Kesinlikle sistem hatası vardı. Bilgisayarı kapatıp tekrar açtığımda değişen bir şey olmadığımı görünce bunu da kabul etmem gerekenler listesine ekledim. Açıkçası, Doğu illerinden birine düşeceğimi pek beklememiştim. Doğu, Türk aydını için, oldum olası 'ceza' yeridir. 47 yaşında, evli ve iki çocuğu olan, yıllarca vatandaşlıktan atılmış bir ressamı jandarma olarak Siirt'e göndermenin şahsıma verilmiş bir ceza olduğunu düşündüm. Şimdi bu düşüncemden utanç duyuyorum. Katıldığım birlikte bir tomar genç, bekâr ve siyasetten bihaber erkekle karşılaştığımda başıma gelenin ceza değil bir tesadüf olduğunu anladım. Siirt'in yerini haritada bulmakta zorlandığımı itiraf edeyim, bu da ayrı bir utançtır. Ancak şaşırın yalnız ben değildim, haberi ulaştırdığım herkes, hilafsız, şaka yaptığımı zannetti. ("Yahu, bırak mavra yapmayı, doğruyu söyle, nereye gidiyorsun?") Doğrusu buydu. Askerliğimi Siirt'te yapacaktım. Hem de, en geç 22 Ağustos saat 17.00'ye kadar Diyarbakır Kabul Toplama Merkezi'ne (KTM) katılmam gerekiyordu. Doğu'daki, o güne dek gideceğim en uzak noktaya yolculuğum 21 Ağustos'ta Antalya Otogar'ında başladı.

Sabah 11:00'de Diyarbakır'a indiğimde kafam bin beş yüzdü. KTM nasıl bir yerdi, oradan Siirt'e nasıl gidecektim, asıl önemlisi Siirt'te beni ne bekliyordu? Serada yetişen bitkileri açık araziye ekmeden önce ekilecek ortamın iklimine alışmaları için birkaç gün ekim sahasında bekletilir. Ben de ortama alışabilmek için, KTM'ye teslim olana kadar şehirde biraz gezmeyle karar verdim. Şehir merkezi, Kürtçe afişler dışında Türkiye'deki herhangi bir ilin merkezinden farklı değildi: Beton kaldırım taşları, alışveriş merkezleri, yoğun trafik. Birkaç saat sonra aynı noktada dönüp durduğumu anladım. KTM'ye duyduğum merak şehre olana baskın çıktı, saat üçte gidip teslim oldum.

Bir toplama kampını andıran merkezde, çevre şöyle bir baktığımda ellerinde

sımsıkı tuttıkları bavul ve çantaları, gözlerinin arkasından kuşkuyla bakan, yüzlerce 'eğitimi' orta yaş mensubu erkeğin bir araya gelme nedeni olan kamufleli askerlerin konuşma ve davranış biçimlerinden, daha önce bahsini çok duyduğum ama benim için birçok şeyin yeni olacağı bir dünyaya duhul ettiğimi anlamam fazla zamanımı almadı. İnsanlar yabancı ortamlarda bir sürüye ait olabilmeyi arzular. Ben de kısa sürede bize ayrılan 'Siirt Yolcuları' bölümüne yanaştım. Aynı gün sınava girdiğim iki kişi de oradaydı, mecburen dost olduk. Kısa sürede sayımız 12'ye ulaştı. Akşam yemeği zamanı, ilk askeri kuralla tanıştım, yemekhaneye üçerli sıra halinde gidilecekti. Acemi olduğumuz yanımda yürüyen askerlerin sürekli aynı komutları vermesinden belli oluyordu. Bir türlü düzenli biçimde yürümeyi beceremiyor, sürekli azar işitiyorduk. Diyarbakır KTM'de kaldığım iki günden aklımda kalanlar, pislik içindeki yemekhane, tahmin edemeyeceğiniz kadar kötü yemek, hortum ve yer fırçasıyla yıkamak zorunda olduğumuz bulaşık, bitmeyen 'mıntıka' temizlikleri, leş gibi koşullar ve yatak yetersizliğinden dışarıda yatmak zorunda kalışımız, inşaat halindeki, elektriksiz, susuz tuvaletler ve askerlerle uzmanların küfürli konuşmalarıydı. Dayak vakalarına da tanık olunca, "Siirt'te de durum buysa beni çok zor bir beş ay bekliyor," diye düşündüm. Moralim eksilerleydi...

'Güvenli yol' tabiri ilk orada duydum. Doğu'daki askerler güvenlik gereği ancak yol emniyetinin sağlandığı belirli günler birliklerine sevk edilir. Neyse ki iki gün sonra iki zırhlı araç eşliğinde, birkaç kontrol noktasından geçerek, dört saat süren bir konvoy yolculuğunun ardından acemilik denilen bir aylık dönemi geçireceğimiz Siirt Doğu Kışla'ya vardık. Geçen her dakika Doğu gerçeğini daha yakından tanıyordum. Daha sonraları dost olduğum, kışlaya bizden önce gelmiş bir genç giriş kaydımızın yapılmasını bekleyişimizi anlattığında ürpermıştim: Güneşin yaktığı duvarın dibinde, kesim sırasını bekleyen ürkek tavuklar gibiymişiz. Her an yeni bir ilkle tanışmak ve buna uyum sağlamak kolay olmuyor. Ne var ki, doğanın fiziksel olarak en güçsüz hayvanı olan biz insanlar

her türlü şarta alışma yeteneğimizle hayatta kalabiliyoruz. Buraya da kısa sürede alıştım.

Siirt'te koşulların Diyarbakır'a göre daha iyi olmasının buna katkısı büyüktü. Kışlada koşullar her ne kadar uluslararası hijyen düzeyinin altındaysa ve şehirdeki genel su sıkıntısından kaynaklanan sorunlar olsa da biraz daha temiz bir ortama ve yatağa kavuşmuştum. Yemekler ise beklediğimden çok üzerinde bir lezzetle idi. Komutanların insani davranışları da buna eklenince, "Bu şartlar altında beş ay geçer," dedim. Moralim yükselmışti. Beni daha iyi koşulların beklediğini henüz bilmiyor, hayal bile edemiyordum.

Askerde ilk olarak boy, daha sonra da meslek ve meziyetlerinize göre sınıflandırılıyorsunuz. Kamufleajlarımızı aldıktan iki gün sonra yemin töreni için yaptığımız 'yanaşık düzen eğitimi' sırasında bölük komutanı üsteğmen, "Aranızda bir ressam varmış, kim o?" diyerek beni yanına çağırdı. Eğitim alanının kenarında başlayan konuşmamız odasında çay içerek devam etti. İkimiz de birbirimizi tanımdan çok memnun olmuştuk. Öyküler yazan ve çok ciddi edebiyat okuru olan üsteğmenle aramızda gelişen dostluk benim askerlik seyrimi de belirledi. İki gün sonra tanıştığım binbaşının emriyle Antalya'daki atölye malzemelerim (şövale, boya ve fırçalarım vs.) Siirt'e getirildi ve Doğu Kışla'daki 'atölye'mde resim çalışmalarına başladım. Böylece son güne kadar gelişerek devam edecek olan Siirt'teki ayrıcalıklı askerliğim de başlamış oldu. Bu ayrıcalığının ressamlığımdan kaynaklandığını biliyordum. Devremdeki diğer askerlerin şartları ağırdı. (Buna rağmen, Türk edebiyatının abartı ustası Hakan Günday'ın Siirt İl Jandarma Komutanlığı'ndayken okuduğum *Ziyan* adlı romanındaki Ekber gibi 'klişe' psikopat komutanlara ve onun askerlerinin benzerlerine hiç rastlamadım. Birçok insan, özellikle de kadınlar için bilinmeyen bir alan olan askerlik, ne de olsa üzerine palavra üretmeye en uygun alanlardan birisi olmaya devam ediyor.) Birlikte askerlik yaptığım kişiler arasında, bana sağlanan kolaylıkları içine sindiremeyenler de oldu, kendi açılarından bir bakıma haklıydılar. Bu duruma tepkilerini ısrarla belirtenler çıktıysa

da (hepsi değil tabii ki, bkz. ekşi sözlük, 'burhan kum' başlığı) komutanların bana karşı tavrı değişmedi: Tüm rütbeliler her zaman kibar ve saygılıydı, işime karışmadılar ve kendimi rahat hissetmem için gereken her olanağı sağladılar. Yakında adım Ergenekoncularla birlikte anılırsa şaşımam!..

Yemin töreni ardından yapılan dağıtım sırasında, şehrin merkezindeki Alay sınırları içinde kalmamı sağlayan JÖH Taburu'na yerleştirdim. Burada şartlar, insanda ürperti uyandıran adıyla tezat oluşturacak bir biçimde daha da iyiydi. Bana, Subay Gazinosu içinde geniş, mutfağı bile olan bir atölye tahsis edildi. Alay içinde, anahtar cebimde, şahsıma ait böyle bir atölyede, istediğim zaman çarşıya çıkma izni alabildiğim şartlarda askerlik yapabilmemin ne demek olduğunu ancak askerlik yapanlar anlayabilir. Anlamayanlar için iki kelimeyle anlatayım: Süper lüks... Artık Diyarbakır KTM, anılarında hatırlamayacağım kadar uzak geçmişteki bir yer olarak kalmıştı. Bundan sonraki günlerim ise birbirinin benzeri olmasına rağmen sıkıcı değildi. Sabit olarak sabah 6-8 nöbetim dışında bana hiçbir askeri sorumluluk yüklenmedi. Mıntıka temizliği ve içtimadan kurtardığı için, 6-8 nöbeti de, laf aramızda, en kıyak nöbetir. Benden beklenen resimleri (Alay binası için jandarma tarihi resimleri, portreler, Subay Gazinosu için manzara ve natürmortlar vs.) yaptıktan sonra kalan zamanı okumayla geçirebiliyordum. **Aziz Nesin** hapishane için, dışarıdaki hayatına göre sınırsız okuma zamanı olduğundan 'taş mektep' dermiş, Siirt Alayı da benim için aynen öyleydi.

Orada geçirdiğim beş ay zarfında, acemi birliğindeki komutanım olan üsteğmenin yeri ayrı. Bana zengin kitaplığını açması sayesinde 56 kitap okudum. Bu sayıya sivil hayatımda ulaşabilmem için en az iki yıl gerekiyor. Kaba bir hesaplama, askerde geçirdiğim beş ay bana bir buçuk yıl kazandırdı diyebilirim. Bu sürede, ayrıca 18 Mart'ta açacağım sergiyle birlikte çıkacak kitabımın metinlerini de tamamladım. Üsteğmen, bana yalnızca kitaplığını açmakla kalmamış, okuduğum bu kitapları ve yazdığım metinleri tartışabildiğim bir birliğime ve kişiliğe sahip olması sayesinde zamanımı anlamlı geçirebilmemi sağlamıştı. Siirt'te tartışabildiğim başka komutanlarla da tanıştım. Askerler tek tip giyinmiyor olabilir ancak size söyleyebilirim, tek tip düşünmüyorlar. Orada, normal şartlarda duymayacağım yüzlerce hikâyeyi dinledim.

Siirt'te zamanım kafaca her ne kadar 'iyi' geçtiyse de, vücut 'zorunlu ikamet'i bir yere kadar kabul edilebiliyor. Hayatımın bir dönemi de böylece yaşanmış oldu. Fark edebilecek misiniz bilmem ama bundan böyle artık ben de tescilli bir 'TC Vatandaşı'yım. Neyse ki, askere alınana kadar yaşadığım saçmalıklar askerlik sırasında devam etmedi. 'Yaşa hürmet'in de payı kuşkusuz vardı bunda...

Ama sevgili okur, deneyim konuşuyor: **Türk doğabilmek... Hiç de kolay değilmiş.**

1960'lardan 2010'a / Taş ocağından futbola veya sosyalistlerin emeği...

'Bizim' futbolumuz...

1 961'de Güney Afrika'da sosyalist mahkûmların tutulduğu Robben Adasında başlar hikâye. Taş ocağında kayaları taşa, taşları çakıllara dönüştürmeye mahkûm siyasiler satranç, dama, kızmabirader, kâğıt oyunları ellerinden alınınca önce buruşturdukları kâğıtlarla sonra bezlerden yuvarladıklarıyla koğuşlarda futbol oynamaya başlarlar. Hapishane yönetiminden futbol oynama izni almaya çalışırlar. Bu mücadele ancak dört yılda sonuç verir. Sonunda bir futbol topu edinebilirler. Ve böylece ucu 2010'a varan macera başlar; sosyalistlerin engel tanımaz direnci, inadı ve prensipleriyle...

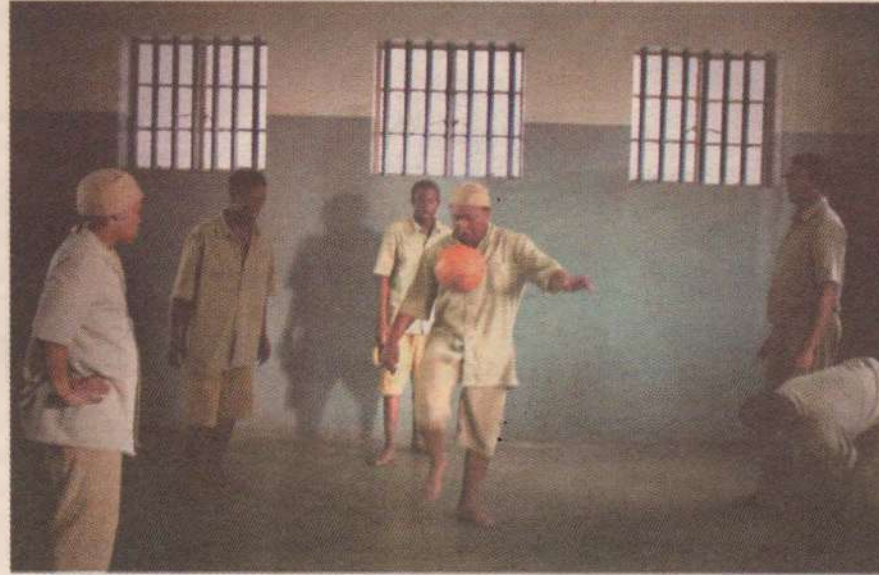
Zaten belli bir becerisi ve disiplini olan sosyalist mahkûmlar bu işi belirli kurallar çerçevesinde yapmaya karar verirler. Siyasal mücadeledeki ilkeler, doğrular Robben Adası'ndaki futbol organizasyonuna yansıtılır. Titiz, düzenli, kararlı, hakkaniyetli, prensipli olunacaktır.

Makana Football Assocaition/ Makana Futbol Derneği kurulur. Başkanlığına da şimdinin (2007) Güney Afrika Cumhuriyeti Adalet Bakanı Yardımcısı olan **Dikkana Maseneka** geçer. İş ciddidir. Öncelikle futbolla orada hayata tutunulacaktır, hayatın bir parçası olmaktan vazgeçilmeyecektir.

Şöyle ifade eder **Sedick İsaacs** duygularını: "Futbol sayesinde hem kendimizi daha iyi tanıdık, hem de insanlığımızı ifade ettik." **Antony Suze**, "Formaları giyince kendimizi dışarıda hissederdik," diye hatırlar o zamanları. "Futbol oynarken güneşi hissetmek harika bir duyguydu," der **İndres Naido**.

FIFA nasıl örgütlenmişse Robben Adası'nda da öyle örgütlenilecektir. Bir futbol tüzüğü, kurallar haritası çıkarılacaktır evvela. FIFA kuralları yanında yoldaşlık kuralları da ihmal edilmeyecekti tabii ki. Yoksa futbolu toplumun hizmetinde olan bir organizasyona dönüştürmek mümkün olamayacaktır. Bunu şöyle ifade eder **Sedick İsaacs**: "Hayat tüm yönleriyle toplumun hizmetinde olmalıydı. Birey de... Toplum da öyle..."

Futbolun tüm komiteleri kurulur. Üç ayrı lig oluşturulur. A Ligi'nde üç takım vardır. Bu, en iyilerin olduğu ligdir. B Ligi'nde de üç takım olacaktır, burası bir alt yeteneğe hitap edecektir. C Liginde ise iki zayıf takım mücadele edecektir. Çünkü herkesin futbol oynamaya hakkı vardır, yeter ki istesin. A Ligi'ndeki takımların başkanı

olacaktır, bu bir zorunluluktur. Ve bu başkanlar da üzerlerindeki tek başkana bağlanacaklardır.

Başkanlar eğitimlerinden çok liderlik yeteneklerine göre belirlenir.

İtiraz kurulları itirazları değerlendirir, pozisyonları tek tek tartışır ve en tarafsız kararını gerekçesiyle verir.

Elbette hakemler belirlenir, maç raporları tutulur, hakem kurullarında güzel futbolu korumak amacıyla sert oyuna izin vermeme kararı alınır. Buların başında **Harry Gwala** vardır.

Bu arada orada olmalarının 'neden-sonuç ilişkisi'ni unutmadan siyasi tartışmalar ve seminerler de devam eder. **Marx, Kapital** başucu kitaplarıdır. Ve muhakkak ki hayat bunlardan ibaret değildir, hafta sonları yine futbola geçilir.

Takımların adları, hayranlar, fanatikler, logolar, sloganlar, bayraklar, tribün atışmaları da bir olay örgüsü içinde kendini gösterir. Bu arada mahkûmlar adasının konuklarından **Mandela** da uzaktan bu maçları arkadaşlarıyla izler. Bizimkiler **Mandela**'yı fark edince bir başka şenlik olur. Ama sonra **Mandela** ve arkadaşları bir daha görünmez olur oralarda, hatta araya bir duvar örülür, o kadar korkulur ki o ilgiden...

Taş ocağı ile futbol sahası arasındaki iki ayrı hayat akmaya da devam eder,

futbolun tüm halleriyle. Ve futbola bakış orada orijinal ifadelerini de bulur. Örneğin şu saptamayı yapar **Lizo Sitoto**: "Bir kaleci için en zor şey rakibin topla geldiğini görmek ve sonra o topu kaleden çıkarmaktır."

Takım listeleri çıkar, bu listelere itirazlar olur tartışmalar hiç eksik olmaz.

Sezon sonunda karma bir lig oluşturulur. Tek lige yetinemezler, top yuvarlanmaya başlamıştır bir

kere. Bu ligde futbolcular karışır. Seçilmiş takımlar ligidir burası. En iyi futbolcular **Atlantic Raiders** adlı takımda bir araya gelir bir şekilde. **Atlantic Raiders** burnu havada bir takım olarak nitelenir süreçte. Bir de **Blue Rocks** diye bir takım vardır bu ligde. **Blue Rocks** genelde yaşlılardan oluşmuştur ve ligin en zayıf takımıdır. Ve bu iki takım mutlaka karşılaşacaktır.

Favori bellidir. Maçın başlarında **Blue Rocks** tartışmalı bir gol atar ve kelimenin tam anlamıyla etten bir duvar örerek, kale önüne maç sonuna kadar daimi bir baraj kurarak o golün üstüne yatar. Maç sonrasında itirazlar olur, kural hatasından bahsedilir, FIFA kuralları referans gösterilir, maçın tekrarı istenir, protestolar olur, saha işgal edilir, hapishane yönetimi işe karıştırılmaz bu arada, yenilen taraf bunu bir türlü hazmedemez ve bu tatsızlık taraftarın tansiyon

hastalıkları, hiddeti, can sıkıntısı içinde, bir ayrışma gerginliğinde beş ay sürer. En nihayetinde olaylar, bu müthiş organizasyon arıza göstereceği sırada, durulur. Her şey tatlıya bağlanır. Çünkü organizasyonun en önemli ilkelerinden biri ağırlığını koyar gecikmeli de olsa: SAYGI!

Tüm bu mücadeleler taş kırma aylığı olan 25 sentlerin gücüyle olur...

Derken 1973'e gelinir, gözde futbolcular yaşlanır, kimileri yönetici, kimileri hakem olur, hakemliği tercih edenler futbolculuklarında en koyu hakem düşmanı olanlardır.

Bu esnada Güney Afrika'da olaylar devam etmektedir, her ne kadar Robben Adası'nda sosyalist bir futbol cumhuriyeti kurulmuş olsa da...

Tutuklanan devrimci öğrenciler '**ada futbolu**'nun alt yapısını oluştururlar.

Ve kurucu nesil için ayrılık vakti gelmiştir. Yeterince yaşlandıklarından korkulacak bir tehlike arz etmemektedir o zamanın ırkçı Güney Afrika hükümetince. Salıverileceklerdir.

Miras olarak futbol

"Sahaya çıktığımda kendimi evimde hissediyordum. Sanki o adadan uzaklaşıyorum," diyor **Antony Suze** şöyle noktalar duygularını: "Belki çelişkili gelecek, ama benim için hayatımın en üzücü günü adadan ayrıldığım gündü. Çünkü geride ne çok şey bırakmıştım."

Bir başkası: "Nereye gidiyorum ve ne yapacağım?" diye kaygılanır. Elbette bu esarete âşık olma değildir. **Antony** durumu özetlemiştir, geride çok şey bıraktık, diyerek. Diğer, "Ailem nasıl insanlar oldu acaba, arkadaşlarım yaşıyor mu?" diye sorar kendi kendine.

Mark Shinnors uzaklaşırken adadan, şöyle mırıldanır: "Miras olarak futbolu bırakmıştık onlara. Bu az şey değildi." Elbette ki bu sosyalizmin futbola bıraktığı haysiyetli izlerle olmuştu.

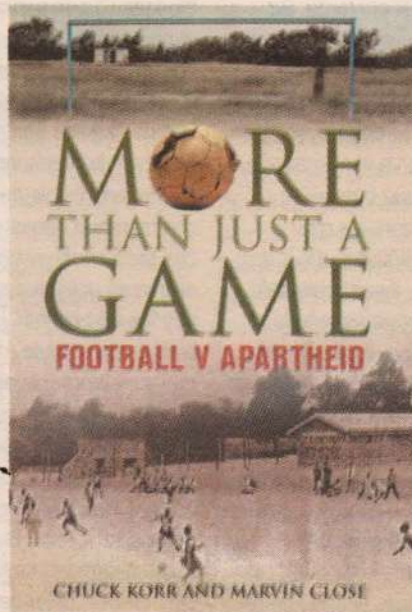
Derken 2007'de FIFA **Makana Football Assocaition**'a ödülünü ayrıca verir futbola katkılarından dolayı.

Ve en son şöyle bir not düşer perdeye: "Dünya Kupası 2010'da Güney Afrika'da..."

Bir Oyundan Fazlası diye çevrilmiş bu hikâyenin anlatıldığı yapıt.

More Than Just A Game (2007)

Yönetmen. Junaid Ahmed
Enfes bir belgesel/sinema... Oysa ben bu esere kadar, en güzel futbol filminin sonradan *Zafere Kaçış* diye uyarlanan *Cehennem Arasında İki Devre* olduğunu zannederdim...

Paylaşalım anacığım su böreğini!

62'den tavşan yapmak...

Geçtiğimiz günlerde Başbakan'ın çağırısı ile kahvaltılı toplantıda bir araya gelen altmış iki sanatçı, 'Açılım' konusunda bilgilendirildi ve görüşleri dinlendi.

62 sanatçıdan tavşan yapılan bu toplantı sayesinde, sanatçılarımız memleket meselelerine yakın alaka göstermiş, böylelikle sanat siyaset ilişkisinde bambaşka bir boyut açılmıştır!

Sanatın yan gelip yatma işi olmadığı Başbakan tarafından gayet net olarak ifade edildi toplantıda. Sanatçılardan; ellerini taşın altına sokmaları, öncü rol üstlenmeleri, sorumluluk almaları, bir adım öne çıkmaları, değişime omuz vermeleri istendi.

Tek yanlış anlama Safiye Soyman, Sinan Özen ve Alişan üçlüsünden geldi! Başbakan sanatçıların açılım konusunda öncü rol üstlenip bir adım öne çıkmalarını istediğinde, bu üçlü ayağa kalkarak bir adım öne çıktılar! Nihat Doğan ve korumaların müdahalesi ile yerlerine oturdular sonra!

Tek tatsız olay ise; Demet Akalın Seda Sayan'a, "Bizi niye çağırdılar abla?" diye sorup, Seda Sayan, "Bilmiyorum anacığım, çağırdılar geldik işte!" diye cevap verince, AKP içinde çalışan

sanatçımız Nihat Doğan bu ikiliye, başbakana vermek üzere yanında getirdiği, kenarlarına çiçek, böcek çizdiği Anayasa değişikliği dosyasını fırlattı. Kültür Bakanı dosyayı havada kaparak bu tatsız olayı nihayete erdirdi ve dosyayı başbakana takdim etti!

Resmi kahvaltıya çağrılan mümtaz sanatçılarımıza gönderilen davetiyede şunlar yazıyordu muhtemelen, "Sn. Bilmem kim. Hükümetimiz sizi demokratik açılım konusunda bilgilendirmek ve değerli görüşlerinizi almak için şu tarihte, filan yerde kahvaltıya davet ediyor. Kahvaltıda su böreği ikram edileceğinden yanınızda

yiyecek getirmemeniz rica olunur."

Sanatçıların memleket meselelerine sevklerinin yolunu açan bu davetiye ibret vesikası olarak saklanmalıdır. Yan gelip sadece sanat yapmak olmaz! Sanatçılarımızın bugünlerde hem siyaset hem de sanat yapmaları şarttır! Başbakan, Açılım konusunda, "Elinizi taşın altına koyun!" dediyse, konulacak! Sanat bu günlerde sanat için değil açılım için icra edilecek!

Cumhuriyet tarihinde ilk kez gerçekleşen böyle bir kahvaltıda ne yiyecekleri, ne diyecekleri, kimin yanında oturtulacakları, bıçağı hangi elleriyle tutacakları, garajlarından hangi arabayı seçip

gelecekleri konusunda heyecanlı bir hazırlığa girişmiş olmalı sanatçıların çoğu.

Toplantıya çağrılan ve icabet eden 'sanatçı'ların önemli bir kısmı pop, rak, arabesk dallarında sanat icra ediyor. Şarkıları, besteleri milyonlar tarafından dinleniyor. Politik bezlerde tarağı olmayan çoğu sanatçı, 'Açılım' gibi dibine kadar politik bir mevzu hakkında görüş bildirilmek ve görüş alınmak için çağrılarak politikanın kucağına atılmışlardır!

Merak konusudur; örneğin **Ankaralı Turgut, Hakkı Bulut, Ajdar, Azer Bülbül gibi sanatçılar neden davet edilmedi ki bu toplantıya?**.. Demet Akalın'ın davet edildiği düşünülürse, en azından Ajdar da çağrılmalıydı. Hatta toplantının ambiyansına uygun olan **Muz** adlı şarkısını hep beraber seslendirmeliydiler. (Lütfen Ajdar'ın **Muz** adlı şarkısını internette dinleyiniz...)

Demek ki Devlet-i Âli, menüde yer alan su böreğini yiyecek sanatçıların listesi yaparken bir kriter oluşturmuş. **Ferhat Güzel'in ya da Kâhtalı Mıçı'nın, kahvaltının yegâne menüsü olan su böreğini ağız şapırtıları ile yemeleri AB kriterlerine uygun bir durum olmazdı. Bu yüzden çağırılmadılar. Evet! Sanatçı ve sanat önemlidir! Ama bir yere kadar!**

Memleket meselesi ve lüks cipleri!

Aralarından birçoğunun özel yaşamları 'kazara' magazin programlarına malzeme olan sanatçıların en belirgin ortak noktaları, Başbakanlık Çalışma Ofisi'ne 'Demokratik Açılım' gibi ulvi bir mesele hakkında bilgilenecek ve fikir beyan etmek için **son model lüks cipleriyle** gelmiş olmaları.

'Topluma mal olmuş' bu sanatçılarımız, telif konusunu bu toplantının konusu olmamakla beraber dile getirmiş; ancak Tatlıses'in, "Önce kanamalı hasta acile götürülür," müdahalesi ile telif konusunu atlayarak su böreğini yemeğe devam etmişlerdir.

Toplantı çıkışında, sanatçıların nerdeyse tümü, devletin sanatçıyı önemsemesinden dolayı oldukça memnundu. **Ağızlarının kenarında duran su böreği kırıntıları ile lüks ciplerine binerlerken, gülümsemelerinden protez dişlerinin hemen hepsi görülüyordu.**

Böyle bir toplantıya mazhar olmanın payesiyle gevrek gevrek gururlandılar. Memleket meseleleri konularında görüş alınabilecek sanatçı unvanı kazandılar. Yarınki gazetelerde başbakanın elini sıkarken çekilmiş resimleri nasıl çıkacaktı acaba?

Toplantı çıkışında basın mensuplarına verilen iktidar methiyeli beyanatlardan anlıyoruz ki bu ülkenin bazı sanatçıları bambaşka! **Gencebay, yaptırdığı kaçak villasının yıkım üzüntüsünü kimselere hissettirmeden, önemli bir memleket meselesi için Vodafone reklam çekimlerini bırakıp gelmiş toplantıya.** "Bu ülke hepimizin... Sanatçılar olarak özellikle bu tür konularda son derece duyarlıyız. Sanat siyaset üstüdür ama elimizden geleni..." gibi sözler sarf ederek ayrıldı toplantıdan. Oldukça duyulandık!

Açılımı kolumaaa takarım, Amed'de birkaç tuuur atarım, Gördün mü ben ne demoookratım!

Hemen herkes demokratik açılım konusunda üzerlerine düşeni yapmaya hazır olduğunu söyledi. Ancak bu üzerlerine düşen görevlerin ne olduğunu anlamış değiliz. Sanatçılardan istenilen 'şey'i ve altına el konulacak taşı anlamadık!

Safiye Soyman'ın Demet Akalın'ın, Mustafa Sandal'ın, Ferhat Göçer'in, Seda Sayan'ın, özellikle Nihat Doğan'ın, Cengiz Kurtoğlu'nun üzerine düşenler nelerdir. Ne olabilir? Yani ne yapacak bu sanatçılarımız? Düşecek olan nedir üzerlerine?

Demet Akalın gibi 'sanatçı'ların 'Analar Ağlamasın' açılımına bulunabilecekleri katkıyı şimdiden merak ediyoruz. Yarın öbür gün çıkardığı bir singılda **"Açılımı koluma takarım / Amed'de birkaç tur atarım / Olmadı bir miting yaparım / Gördün mü ben ne demokratım"** gibi bir şarkı okursa şaşırmayalım.

"Beraber yürüdük bu yollarda..." yerine bu şarkı seçim şarkısı olur belki! Bıyıkları dudak üstünden kertilmiş politikacılarımız ile parlayan dev kumaş güllerin iliştiirdiği dar elbiseleri giymiş türbanlı hanımefendilerimiz miting meydanında halkla beraber bu şarkıyı söylerler. Güzel de olur! Seçimlerin gergin atmosferinden, bu şarkıya tempo

tutarak hatta topluca dans ederek uzaklaşabilir, demokratik bir olgunlukla reyimizi veririz.

Seda Sayan, reklamlarda, elindeki cipsin değil de ülke zenginliklerinin adilce paylaşımı için, **"Paylaşalım anacığım!"** diyebilir! (Yok, bu olmaz.)

Aynı gece, memleket sorunlarına tebelleş olmuş sanatçıların bazıları, TV'lerde bu önemli toplantıyı anlattı. Örneğin Mustafa Sandal; Başbakan'ın verdiği gaz ile Kürt sorunu hakkında uzman gibi şişinse de, dedikleri

haber spikeri tarafından da anlaşılamadı. Haber spikeri, "Bu mu konuşuldu yoksa şu mu denildi? diye popçuyu yönlendirmeye çalışsa da, popçumuz "Var ya ben, Diyarbakır'da da konser verdim; Var ya ben, Batman'da da Kürt böreği yedim yani," diyerek 'terör'ü lanetledi!

Yavuz Bingöl, aynı gece katıldığı programda yanında oturan anlama özürü DJ kızı makaraya

almaya çalışarak ancak kendisi 'taşak' muhabbetine gelerek ayrı bir boyuta geçti; Başbakan'la olan toplantıyı mimikleriyle anlattı ve sonra son albümünden Erdal Eren için yazılmış bir şarkıyı okudu. Şarkıyı anons ederken, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını, "Bir karıncayı bile incitmemiş olan..." diyerek andı. Şarkıyla ve Nurhak'ta kahpe pusulara düşmeselerdi, Karıncayienlere ne yapacaklarını da anlatsa iyi olurdu; ama DJ kızın başlayan performansı ile hoplayarak sahneye doluşan gençler arasında yitti gitti, maalesef!..

Sanatın gücü de bi yere kadar! Abartmayalım!

Tabii ki, herkes gideyim, kahvaltımı edeyim, dinleyeyim, çıkışta da iki poz vereyim şeklinde katılmadı toplantıya.

Çağrıya katılan sanatçılardan bir kısmı 'politik' kimlikleriyle tanınan Onur Akın, Rojin, Yavuz Bingöl, Arif Sağ gibi münevver sanatçılar, "Toplantıya icabet ediyorum ama benim de diyeceklerim var elbette," ifadesiyle, yediler kahvaltı masasındaki su böreğini.

Rojin, elinde 'Çocuklar için Adalet Çağrıcıları' isimli dosyayla geldi ve Başbakan'a verdi dosyayı. Yoğun çalışmalarından dolayı, Kürt sabilerin 'durup dururken' polise taş attığı için tutuklanıp, bazılarının yıllarca hapis cezasına çarptırılmalarından habersiz olan Başbakan, **bir sanatçının toplumsal duyarlılığı sonucu bilgilendirilmiş oldu böylece.** İşte sanatın gücü!

Arif Sağ, "Buraya muhabbet etmeye gelmedik; eleştirilerimiz olacak. Bu açılımın içini görmek istiyorum. Devletin ilk defa sanatçılarla bir meseleyi paylaşıyor olması enteresan ve sevindirici," diye toplantıya girmiş ve su böreği hoşuna gitmiş olmalı ki, çıkışta, "Devlet sanatçılara ülkenin

sorunlarını sordu. Aldığım izlenim, söylenenleri yapmak arzusunda bir görüş var. Sorunun çözümü için umudumuz devam ediyor... Ayrıca Tekel işçilerinin sorunlarını da gündeme getirdim," diyor. Ancak öğreniyoruz ki, Başbakan, TEKEL'de bir geri adım olmayacağını söylemiş toplantıda. Sonra da su böreği bitenlere yeniden servis yapılmış papyonlu garsonlar tarafından.

Umutsuz yaşanmaz... Halka mal olmuş sanatçıların yoğun ısrarı ve tezahüratı karşısında Başbakan dayanamaz, **"Tamam ulan, TEKEL işçilerinin hakkını vereceğim... Verdim gittii!"** diyebilirdi. Olmadı işte, abartmayalım; sanatçının gücü de bir yere kadar!

Onur Akın Başbakan'a demiş ki, "Sayın Başbakanım şimdiye kadar hep aranızdan konuştuk. Şimdi yüzünüze

karşı konuşmak istiyoruz." Başbakan da teşekkür etmiş. Niye teşekkür etmiş anlamadık!

Onur Akın'ın **Başbakan'ın yüzüne karşı söylediği** de şuymuş: "Bu savaşın durması gerektiğini söyledim. Yüzyıllardır iki halk birbirine geçmiş şekilde yaşıyor. Yani dolayısıyla son 30 yıllık savaşın yaralarını sarmak zor ama sonuçta bu halklar birikimleriyle bunu yeneceklerdir."

Şimdi anladık Başbakan'ın neden, "Teşekkür ederim," dediğini. Bizler de teşekkür ediyoruz Onur Akın'a bu örnek davranışı için! Çünkü arkadan konuşmak bir sanatçı için hiç de hoş bir davranış değildir! Ne konuşulacaksa yüzüne konuşulmalı!..

Umulmayan taşlar da baş sıyırdı toplantıda. Hakkını yemeyelim Hakan Peker'in. Belki de katılan sanatçılar arasında en tutarlı şu cümleleri o söyledi: "Demokratik açılım yapılıyor ama bir yandan Kürt siyasetçiler, belediye başkanları gözaltına alınıyor. Burada bir çelişki var gibi."

Sırf bu nedenle, Hakan Peker'in **"Hey Corc versene borç / Olmaz Tayyip bende de yok"** şarkısı IMF karşıtı gösterilerde söylenmelidir.

Eee? N'oldu şimdi?

Bir kaç dışı politik düşüncelere sahip olmayan, ülke ve dünyadan bi haber olan ve çoğu sadece şova yönelik şarkı terennüm edip, magazin programlarında yer alan bu 'sanatçı'ların bir araya toplatılması neyi ifade ediyor.

Demet Akalın ile aynı tepside su böreği yiyen Onur Akın'ın asgari müştereki nedir? Orhan Gencebay ile Nihat Doğan'ın cunta anayasası konusunda fikir ayrılığı ya da birliği nedir? **Bülent Ersoy ile Alişan arasında Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlar nasıl bir sohbet konusu olabilir?** Seda Sayan ile Kültür Bakanı ne konuda terennüm edebilirler?

Çoğunluğunun Kürt illerinde yaşanan olaylardan zerre kadar haberleri olmadığı halde lüks ciplerine atlayarak gelip, suratlarına mühim bir ifade takıp, iktidar şakşakçılığı yaptıkları bu gösteri neyin nesidir. Birçoğu, daha evvelsi akşam TV ekranlarında, "Anacığım! Hüooop! Hooop! Şappii!" diye reklam aralarında bize neşe gark etmeye çalışan sanatçılar değil miydi?

Safiye Soyman, sanatçıların vize sorunlarını peçeteye yazıp, su böreği servis eden garson ile Başbakan'a ulaştırırken, açılım konusunda bilgilense ne olur?!

Bülent Ersoy, emekçi kesimler yoksulluk sınırında yaşıyorken, bir gramı on asgari ücret eden svarovski taşlarla kaplı mikrofona, kulağındaki yüz bin liralık pırlanta küpeleri sallaya sallaya şarkı söyleyip açılım konusunda fikir beyan etse ne olur?!

Yazık o su böreklerine; fakire fukaraya dağıtsaydınız bari.

Su böreği ya da peynir ile ekmek

Açılım denen 'şey'den medet umarak, Kürt illerinde yıllardır devam eden savaşın, acının egemen sömürücü takımın lehine, aspirin halinde susuz yutturularak çözüm bulunacağı söyleniyor.

Sistem tıkanan kanallarını açmak ve emperyalizmin bölgesel huzurunu sağlamak adına, "Kürtçe şarkı söyle ama sisteme ilişme," şekliyle birkaç hak kırıntısı vererek, çıkardığı yangını söndürmeye çalışıyor!

Kültürel birkaç 'hakkın verilmesi', yasalarda bir iki kalem 'oynatılması' üzerine, "Analar ağlasın, kan dökülmesin..." gibi söylemler şişirilerek monte ediliyor. Bu yapılrken açılımın kendi kırmızıçizgileri dâhilinde gerçekleşmesi için kullanabilecek her şeyi kullanıyor sistem.

Sistem kendi bekası için tezgâhladığı açılıma, her alandan her köşeden taraftar topluyor. **Gerekirse Hamamcılar Derneği'ne de kahvaltı verirler.** Hamamcıların küllan sorunlarını önemsemediği için değil, açılım denen GDO'lu naneyi yedirmek için yaparlar bunu.

Popçusunu, rakıcısını, arabeskçisini, bunların yanında salt sanatını icra anlamında düzgün bir şeyler yapmayı gayret edeni, yine bunların yanında da Kürt şarkıcıyı, Alevi türkücüyü kısacası **açılımını tahkim edebileceği ne varsa toplayıp su böreği yedirmek istiyor sistem.**

Önümüzdeki haftalarda da sahne ve sinema sanatçılarına, sonra da edebiyatçılara kahvaltı verecekler. Cem Yılmaz, Şahan Gökbağkar garajlarından en lüks otomobilleri seçip teşrif edecekler. Sulu espriler yapıp erkânı güldürecekler. İktidara

methiyeler dizip, açılıma gülen yüz resmi çiizecekler.

Kazan dairesinin tümünden sökülüp atılması ve yerine başka bir sistemi kurarak tüm evlere eşit ve yeterli ısı dağılımını bir zamanlar hararetle savunan, ancak evlerine kombi taktıkları için şimdilerde sistemin açılımla tadilatını ehveni şer bulan 'münevver' kesim, açılımın dayanağı olarak kullanılıyor bu gibi toplantı ve etkinliklerde; yanlarında dünyadan bi haber popçusu, arabeskçisiyle.

Popçular popçu, arabeskçidir. Çok net duruşları vardır. "Şarkımı söylerim arkadaş, siyaset miyaset beni ilgilendirmmez," der. Kabul edin etmeyin görüntüleri nettir. Ya, münevver sanatçılarımız? **Su böreği konulmuş tabaklar önünde, ellerini saygıyla kavuşturup, açılım aspirinini susuz yutmamız için iktidara methiyeler düzmeleri nedir?!**

Bu coğrafyanın sorunlarını, sorunların nedeni olan iktidarın sofralarında, onların icazetinde, onların samimiyetlerine puanlar

vererek, onlara methiyeler dizerek, dosyalar takdim ederek çözüleceğini ya da çözüme katkı olacağını sanıyorlar!

Bir yandan devlet içi iktidar kapışmasından güya cunta karşıtlığı adı altında cemaatlara sosyal ve ekonomik alanlar açılırken, diğer yandan emekçi kesimlerin emeklerinden cari açık yamanmaya çalışılırken, donumuza kadar her şey bankalara, holdinglere, uluslararası firmalara ipotek edilirken, sanatçıların işi iktidarın su böreğini yemek değil, Ankara'da TEKEL direniş çadırlarında ekmek peynir yemek olmalıdır...

KURU GÜRÜLTÜ!..

Bağırarak geçmişin sesini bastırmaya yetseydi tarih olmazdı. Sürekli mağdur ve mazlum olduğunu savunan iktidar geçmişini öyle hızla unutma yeteneğine sahip ki kargalar bile gülemez oldu artık. "Eskiler şunu yaptı. Eskiler bunu yaptı, biz onların pisliğini temizlemek için ne çileler çekip ne saçma sapan yasal engellerle boğuşuyoruz," diyerek yeni bir sayfa açtıklarını söyleyen **bu sahte demokrasi havarileri** geçmişlerini unutturma çabasında.

Oysa bu iktidarın beyin takımı Anavatan Partisi'nin takunyalı kanadından ve Erbakan'ın dizi dibinde **tarikât 'şey'lerine** biat edenlerden oluşmaktadır.

Yani bugün sözüm ona şikâyet ettikleri 12 Eylül yasalarının bizzat uygulayıcıları ve yayıcıları bunlardır. Dolayısıyla 'demokratik açılım', 'insan hakları', 'eşitlik', 'özgürlük' gibi söylemlerinin tümü yalandır.

Yasalarda ve Anayasa'da bazı maddelerin değiştirilmek istenmesinin tek sebebi de istedikleri modelin yolunu açmak ve gelecekte başlarına gelebilecek felaketlerin önünü tıkamaktır.

Öyle güvenceler almışlardır ki yayımlamalardan, cesaret ve pervasızlıkları da bundandır. Ve bu durumun adı, 'el gücüyle gerdeğe girmek'tir. Ama bunun ikinci ve sonraki geceleri de vardır baş başa kalan.

Hukukla kavgalarının ise farklı alanları söz konusudur. Kendi atadıkları özel yetkili savcılarını direkt Adalet Bakanlığı'na bağlı çalıştığı ve Başbakan'ın izni olmaksızın hiçbir konuda parmaklarını kıpırdatamayacakları, biat kültürü gereği aşıkârdır.

Bizim bir takım 'aydın solcu'larımız

mutlaka şimdi, "Bu da hukuk devleti falan saçmalığına girdi," diye söylenmeye başlamışlardır. Ama içiniz rahat olsun.

Daha öncelerde de bu ülkede **hukukun solculara ayrı, sermayedarlara ve faşistlere nasıl ayrı kullanıldığını bilenlerdenim.**

İmtiyazlı sınıfların, darbelerin, hukuku nasıl rafa kaldırdığını, emekçilerin üzerine nasıl korkuyla balyoz gibi indiklerini ve yine nasıl aynı korkuyla örgütlenmenin önünü kapatıp, göstermelik, işbirlikçi bir takım örgütlere yol verdiklerini gördük.

Bu yüzden de emekçi hareketinin bıçak kemiğe dayandıkça bölük pörçük sesini yükseltmeye çalıştığına son onurlu Tekel işçileri direnişinde de tanık olabildik. Ay sonuna kadar süre verdiğini söyleyen hükümetin o çadırları ve işçileri oradan nasıl bir 'demokratik açılım'la sökeceğini hep birlikte göreceğiz. **Ve bunca zamandır direnen işçilerin yanında sendikaların nasıl durduğunun da bu aşamada sendikacılık tarihimiz açısından iyi bir sınav olacağı kanısındayım.**

Bir vekilin, "Zamanında onlar bizi fişledi, şimdi sıra bizde," dediği bir ülkede demokratik açılımın amacının tartışılması bile boşken, sanatçılarla yapılan kahvaltının, izlenme oranı yüksek güçlerin değer yargılarının kahvaltı masasına gömüldüğü gün olduğunu bilmek zorundayız.

Sermayeye uyumlu popüler insanlara sanatçı demeye devam ettiğimiz sürece, gücünü üretimden alan sanatı yok saymaya ve gişesi bol her türlü gösteriyi de sanat zannetmeye devam edeceğiz.

Sanatın içine tüküren zihniyetle sanat kol kola, sanatın onurlu ve muhalif gücünü yok etme mücadelesine girişmişlerdir. Karşıt tavır sergileyen sanatçıları da 'solculuk' oynamakla suçlamaktadırlar. Bunun vebalinin ağır olacağı konusunda bütün meslektaşlarımı ve sanatçıları uyarırım.

İster kabul edin ister etmeyin, bu ülke artık bildiğiniz yer değildir. Yaratılan güvensizlik ve kaos ortamında çeşitli ülkelerin ajanları

cirit atmakta, alenen gazete ilanıyla Amerikan ajanları aranmakta, **karşıt olan herkese özel dosyalar hazırlanıp tutuklanmaları sağlanmakta,** tutuklananların iddianameleri ek iddianameler eklenmek suretiyle tutuklamaları uzatılmakta, emekçi yığınları açlık sınırının da altında yaşamla boğuşmakta... Yaratılan korku imparatorluğu medyadaki vahşet haberleriyle pekiştikçe de toplumsal korkular ve kuşku hastalıklı bir hale dönüşmekte.

Bu durumda fotoğrafların doğru çekilmesi ve gündemin doğru okunması gerekmektedir. Şimdi ise en büyük görev medyaya düşmektedir. Fakat ne yazık ki, medya tekelleri habercilik yerine ihalecilik ve yandaşlık telaşına düşüp, servis edilen hükümet bültenlerini ve Amerika'dan gelen belgelerin çevirilerini yayınlamakla meşguller.

İşin kötü tarafıysa bu hükümet gidici olsa da geleceklerin farklı bir şey yapamayacak olmasıdır. Bu kadar dışa bağımlı ekonomi ve siyasetin hareket kabiliyeti sıfırdır. Kendi adıma bir beklentim de zaten yoktur.

Çünkü bu sistemin topyekün değiştirilmesi gerektiğini ve nasıl bir düzen olması gerektiğini hep söyledik hep yazdık. Örgütlü ve duyarlı bir toplum olamadıkça, o beklenen iyilik timsali, elinde sihirli değneğiyle yeryüzüne inip yaşamlarımızı güzelleştirmeyecek.

Toplumun hafızasızlaştırılma ve beyin yıkama politikaları da bir gün mutlaka uygulayanların elinde patlayacak. **Bir gün herkes bu ülkenin gerçek tarihini anımsayacak ve gelecek bu şuurla kurulacak.** Başkaca bir seçenek de yoktur.

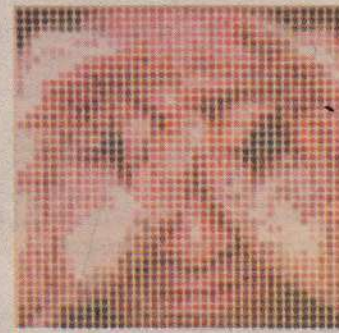
Unutturmak için bağırانların sesleri de önünde sonunda kısılacaktır.

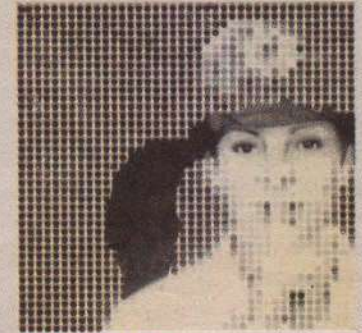
Gözünüze yerleştirin ve normal davranın

SERGI: FORMAT TEORİSİ BURHAN KUM

Sergi açılışı: 18 Mart, Saat:18:00
Sergi süresi: 18 Mart - 17 Nisan 2010
Yer: X-ist
Abdi İpekçi Cad. Kaşıkçıoğlu Apt. No: 42 D:2
Nişantaşı 34365 İstanbul
T: (+90) 212 291 7784
F: (+90) 212 343 69 35
www.artxist.com

Maske: Yan yanına

r-e-a-d-m-y-i-p-s

○ Sayı 42, Mart 2010, Aylık süreli yayındır ○ Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. ○ İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven
○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Görsel tasarım: Esin Tepe ○ Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ○ Faks: 0212 245 38 06 ○ Abonelik: 0212 292 95 65 ○ Baskı:
Leman Matbaası-İstanbul. Tel: 0212 858 00 93 ○ Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. ○ Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul
○ Yazışma adresi: RED KÜLTÜR, İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak No:18, Kat 2-3-4 Beyoğlu İSTANBUL

yeni internet sitemiz: www.red.web.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bizim karargahımız...

Bizim ülkemiz çok güzel... Şöyle bir alıcı gözüyle baksanız... Artvin'in Maçahel'inden, Hakkari'nin Berçelan yaylalarına kadar, büyüleyici bir doğa... Hiç görmediğiniz ağaçları, çiçekleri... Kokusu uzaklardan gelen ufaklık dağ çiçeklerini görürsünüz yüksek yayla yollarında... Sonra, İstanbul Boğazı'nı ilk kez görmüş gibi bakın bir vapur yolculuğunda. Ben Haydarpaşa Garı'nda trenden indiğim ve ilk yapura bindiğim o günü hiç unutmuyorum. Sislerin arasında Topkapı, Ayasofya ve Sultan Ahmet Camii'nin silüetleri masal gibi uzanıyordu... Ve memleketim, zeytin ve yosun kokar benim. Hiç görmediğim dedemin bir zamanlar ektiği bahçeden çıkan artezyen suyuna ağzımı dayamışken, kardeşim, "Toprağımızın suyudur bu, için kana kana," demişti yeğenlere, öyle tatlı bir su içmedim hayatımda. Malatya Kürecik'ten Kemal, bize köyünü anlatır hep. Trabzonlu Doktor Emin sonunda Kemal'le birlikte gitti o köye. "Yahu arkadaş, duyan da cennet gibi yer zanneder. İlaç niyetine tek bir ağaç yok köyde," diye anlattı sonra. Ama Kemal için dünyanın en güzel yeri kendi köyüdür, biliyorum...

Kuşkusuz, Mardin Derik'te, suyun kaynadığı mağaraya Kürtçe 'Yaşasın Özgürlük!' diye yazan genç, en çok o suyla özdeşleştiriyordu kendi özgürlüğünü...

Ama bizim tarlalarımız, sularımız, yaylalarımız, köylerimiz, ağaçlar, çiçekler ve çilekler bize yabancı bir nefretle eziliyor. Bu toprağın kahramanları, zihnimizin çerçevelerine yerleştirilmiş o silüetler, alçakça yere fırlatılıp çiğneniyor. Biz, hepimiz, kuklalaşıyoruz büyük emperyalist planların küçücük zerrelere olarak. Bir türlü ölmek bilmeyen, pis, prostatlı bir Yanki'nin, tarif edilmesi mümkün olmayan ihtirasının kurbanları oluyoruz. Küçücük bebeklerimiz, topraklarımızın suyunu bile içmeden öldürülüyor. Bizim topraklarımızın her yanı, bize ve aslında insanlığa yabancı ajanlar tarafından çiğneniyor. Her yere kokularını bırakıyorlar...

Geçenlerde, yeni Truva atı *Taraf* gazetesinde bir haber çıktı. Birinci sayfadan 'sürmanşet' bir haber... '**Devrimci Karargah**' adlı örgütün Ergenekon'un uzantısı olduğunu yazıyor, bunu bir 'adam'ın 'itiraf'larına dayandırıyor. Haberin ortasına gömülmüş başka bir haber de vardı: Faili meçhul cinayete

kurban gidenlerin aileleri, failerin bulunması için Meclis'i ziyaret etmişti...

Ne kadar basit, değil mi? Örgütün lideri olarak adı geçen Serdar Kaya'yı, 'bu itirafçı' JITEM'cilerle görmüş! Bostancı'daki çatışmada 'ölü ele geçirilen' Orhan Yılmazkaya da zaten 'Ergenekoncu'ymuş. Onunla çay içerken görülen Mehmet Yeşiltepe de 'örgüt' üyesiymiş... Bunlar dehşet verici birer **hakikatmiş gibi** yazıldı, durdu...

Nasılca, yaygaracıların gürültüsü arasında kimse sesini duyuramayacak...

Hayır, duyuracak!.. Biz her şeyi biliyoruz. 'Devrimci Karargah' davasında 'itiraf'ları gerçekmiş gibi *Tarafa* manşet olan **Ulaş Erdoğan, Ankara'dan tanıdığımız, bildiğimiz, bizim açımızdan 'güvenilmez' bir unsurdur.**

Buna karşılık, davada adı geçen **Serdar Kaya'yı**, 35 yılın devrimcisi, gövdesinde resmi ve sivil mermi izleri taşıyan, senelerini bu memleketin zindanlarına gömmüş, kimsenin şaibe yükleyemeyeceği **bir komünist** olarak biliyoruz.

Keza, Mehmet Yeşiltepe'yi, ki onca zaman zindanda tutulduktan sonra ilk duruşmada serbest bırakıldı, zaten farklı bir devrimci hareketin dergisinde yazar olarak, yazarlığının ötesinde, **saygın bir devrimci** olarak tanıyoruz.

Bu arada, şahsi bir not düşmeliyim, Devrimci Karargah davasında adı geçen **Murad Akıncılar**, kendisini tanıtmaktan gurur duyduğum bir arkadaşımıdır. Murad, emekçilerin dertlerini dert edinmiş, dünyanın her ülkesinde akademisyenlik yapabilecekken, Türkiye'de komünistlik yapmayı tercih etmiş, bütünüyle ortada, yazdığını açıkça yazan, çizdiğini açıkça çizen bir adamdır. Bugün mahkemeye çıkarılacağı günü beklerken, ortalıkta dönen laflara acı acı gülümsediğini biliyorum. **Yiğittir...**

Orhan Yılmazkaya için söz söylemeye gerek yok; hiçbir kontrgerilla mensubu onun gibi ölemez. **Kontrgerilla mensupları Mercedes'te ölür, helikopterde ölür, aman dileyerek, yalvararak ölür** ama Şeyh Bedreddinler gibi, Denizler, Mahirler, İbolar gibi ölemez. Orhan Yılmazkaya, kendi yaşamı ve ölümü hakkında bize söyleyecek söz bırakmadı, kendisi her şeyi ölmeden evvel söyledi...

Peki, canının istediğini, istediği gibi yazan *Taraf*'ın yöneticilerinin ve yazarlarının

sicili nedir? "**Kadın memesine vatan satarım,**" diyen **Ahmet Altan**'ın çıkardığı bu gazete, 4 trilyon liranın üzerinde hükümet teşviki aldı. Gazetenin ikinci ismi **Yasemin Çongar**'ı Mülkiye'deki talebeliğinden iyi tanırız. Sovyetçi gelenektendir ama o zaman da, **afs** bursuyla gittiği Amerika'da **devşirildiği** söylenirdi, elimizde **ıslak imza** olmadığı için ancak kuşku ifade edebiliriz. Yalnız, **kocasının CIA bağlantıları** belgelerle ortaya kondu, orası açık...

Taraf yazarlarından **Halil Berktaş**'ın Çin devletiyle geçmiş ilişkileri bir yana, **Britanya Kraliyet elçiliğine düzenli rapor sunduğunu tanıklarıyla ortaya koyabiliriz.** Kaldı ki, devletle her ciddi yüzleşmesinde karşı safa geçtiğini ama İbrahim Kaypakaya'yı öldürme planı yapacak kadar 'hamaset' sahibi olduğunu daha evvel yazdık... Bir utanç abidesidir...

Yine bir *Taraf* yazarı olan **Nabi Yağcı, TKP'nin eski 'Genel Sekreter'**idir. Onu bu göreve memur eden, Moskova bürokrasisidir, Doğu Almanya'da himaye edilmiştir. Yani, bir dönem Sovyetler Birliği ve KGB'yle 'yakın temas' olmuştur. Türkiye'ye döndükten sonra TKP'yi tasfiye etmiş, eski yoldaşları tarafından kendisine bir meyhaneye açılmış, onu da batırma 'basiret'ini göstermiş, **rezil bir unsurdur.** Bir sahil kasabasında, eski yoldaşlarının 'Lanet olsun!' diyerek verdikleri bağışlarla yaşamaktadır. Bir utanç abidesidir...

Roni Marguiles, kendisine '**Troçkist**' diyen ama seçimlerde Baskın Oran aday olmasa oyunu AKP'ye vereceğini gururla ilan eden; mensubu bulunduğu 'parti'nin yöneticilerinin, yani 'yoldaş'larının emperyalist kurum ve vakıflardan para cukkaladığı alenen ortada olan -Alper Erdik'in bu sayıdaki yazısı bir ibret vesikasıdır-, yaşamını Türkiye devrimi için vermiş devrimcilere her fırsatta küstahça saldıran... Bir utanç abidesidir...

Taraf yazarlarından **Rasim Ozan Kütahyalı'yı** ya da '**cemaat polisleri**'ni hiç saymıyorum. Muhatabımız değillerdir...

Peki, bir yanda bu devletin mermilerini yemiş, buna rağmen karalanan ve ellerinde gazete olmadığı için sesleri ancak haysiyetli açıklamalarının ulaştığı yerle sınırlı olan devrimciler yerine, haysiyet düşkünlerinin lafına mı itibar edeceğiz?!

Hadi ordan!..

Evet, bugün Türkiye'de Amerikan

planlarına biat etmeyen herkesi şu Ergenekon denen karikatüre dahil etmeye uğraşan bir ajan-provokatör örgütlenmesi var. Ucu, Huston'daki cemaat karargahına, çok daha evvelinde 6. Filo'yu secde bilip **Dolmabahçe'de Amerikan gemilerine karşı namaza duran Komünizmle Mücadele Derneği**'ne kadar uzanıyor... Abdurrahman Dilipak ve Nazlı Ilıcak'la 'yoldaş' olan 'solcu'lar da bu işin parçası...

Ama bunların gücü devrimcileri karalamaya yetmez...

Şimdi, buraya bir başka not düşelim... Devrimci Karargah'ın Ergenekon'a dahil edilme girişimi basit bir süreç değildir. Bu örgütü herkes Selimiye Kışlası'na yönelik bir saldırıyla tanıdı. Daha sonra, Filistinlilere yönelik zulme karşı bir İsrail bankasını bombaladılar ama medya buna yer vermedi. Ardından *Zaman* gazetesi ve Fethullahçı medya, söz konusu örgütü Ergenekon'la aynılaştırmaya çalıştı ve örgüt Fethullahçı medyanın hedef haline geldiğini açıkladı. Bundan sonra Fethullahçılar, örgütü 'Ergenekoncu' diye yaftalamaya başladı...

Bizim açımızdan çok açık olan bu yaftalama sürecini, emekçi kitleler nasıl algılıyor peki? Bombaların tozu-dumanı, eğer işçiler bu patlayıcıları kendileri kullanmıyorsa, tüm bir siyaseti toz-duman eder. Bir bombalama, emekçi kitleler açısından, basitçe, bir 'bombalama'dır. Çoluğu-çocuğu sokakta yürürken patlama ihtimali olan bir bombanın patlamasıdır...

Biz bu yöntemi kesinlikle onaylamıyoruz. "**Proletaryasız proleter devrimcilik olmaz.**" Emekçi kitleler, kendi kaderlerini kendi ellerine almadığı sürece, onlar adına, onları temsilen bir devrimcilik yapılamaz. Yaşamını verecek kadar dünyayı değiştirme isteği duyan kim varsa, **Şeyh Bedreddin'in 'ölebilme' yeteneğini değil, kitleleri 'ayaklandırma' yeteneğini örnek almalıdır.**

Dolayısıyla, **bizim karargahımız, Ankara caddelerinde Tekel işçilerinin kurduğu çadırlardır.** Bize göre, devrimcilik, o çadırların bir parçası olmanın, işçilerle birlik olmanın adıdır...

Velhasıl, bizim topraklarımız bereketli topraklar... Ama kokusunu içimize doya doya çekemediğimiz topraklar... Çünkü burada vicdansız, şerefsiz, haysiyetsiz ajanlar dolaşıyor...

Bu toprakları onlardan kurtarmak bizim boynumuzun borcudur...

15 MART'TA KİTAPÇILARDA!..

RED yazarlarından üç aylık teorik-politik kitap dizisi...

İlk sayı:

"İşçi sınıfının uluslararası devrimci geleneği... Enternasyonalizm... Troçki, Troçkistler ve Troçkizm... Dördüncü Enternasyonal... Ortadoğu'da Devrimci Komünist Hareket'in gelişme dinamikleri..."

Ulaşmak için: red.dagitim@yahoo.com

ENTERNASYONAL

Bahar 2010